TUDOR NEGOIȚĂ

Final de partidă

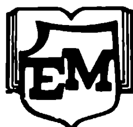

roman

TUDOR NEGOIȚĂ

FINAL DE PARTIDĂ

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1993

Coperta: FLORIN CREANGĂ

ISBN 973-32-0246-0

I. LANSAREA

„Alo! Bine-ai venit din concediu, dar sînt nevoit să-ţi mai dau cîteva veşti nu tocmai plăcute! Pot trece acum pe la tine?"

Colonelul Paul Marin Dumitrescu anticipa. Nu auzise vorbele acestea, dar era sigur că luni, la prima oră, colonelul Datu, altminteri un vechi amic, avea să i le ofere în chip de „buchet bine ornat...", ca şi altă dată. Dracu' ştia cum se făcea, dar Datu vîna parcă „veşti nu tocmai plăcute" pe care se grăbea „să i la pună pe tapet". De regulă, veştile erau eronate, bazate pe „ce auzise" Datu sau pe anonime şi se refereau la „echipă", adică la micul colectiv pe care Dumitrescu şi-l adunase nu fără dificultate, în care avea însă deplină încredere. Datu nu dispunea de o asemenea „echipă", adică numai de un pumn de oameni— fiecare şi cu defectele lui, evident, dar ce om nu are defecte?—, însă capabili să se completeze reciproc, să acţioneze unitar, să-şi descopere şi repare greşelile „din mers", obţinînd rezultate frumoase.

Deocamdată nu era luni, era sîmbătă, iar Dumitrescu se simţea cu douăzeci de ani mai tînăr.

Ziua era superbă. O amiază de iunie plăcută, dimineaţa trăsese un ropot bun de ploaie, acum totul „rîdea în soare", cum ar fi zis fiică-sa, Mirela.

Dumitrescu deschise uşa camerei sale de lucru cu o dispoziţie excelentă, proprie omului ce îşi terminase integral concediul — prima dată în viaţă fără să fi fost chemat, taman în mijlocul „vacanţei", de un blestemat de telefon care să-l invite să treacă „măcar o zi-două" pe la serviciu. Venise dispus „să-şi invite echipa le o bere" promisă, ce-i drept, cam de mult, dar intui dintr-o privire că nu prea era rost să-şi achite promisiunea nici de data aceasta; ba, se profila pericolul să nu ajungă acasă nici la ora cînd nevastă-sa, Mara, hotărîse să petreacă neapărat o seară reuşită, invitînd la ei o familie vecină.

Pe scaunul său, în spatele biroului masiv de lucru, acoperit acum în întregime cu teancuri de dosare şi hîrtii, trona, posomorît ca un cer de toamnă tîrzie, maiorul Stoenescu pe care îl lăsase la comandă. Un Stoenescu istovit, palid, cu ochii înroşiţi de nesomn, cu cămaşa boţită şi degetele mai îngălbenite de tutun ca niciodată. „Fierbe ceva fără îndoială în căldarea vrăjitoare a situaţiei de moment", încercă Dumitrescu să-şi facă curaj, răspunse la salutul maiorului şi întrebă vesel cum „se distraseră" în lipsa lui. Stoenescu îşi frecă încurcat mîinile uscăţive şi zîmbi ofilit:

— Sînteţi în ultima zi de concediu; ar fi mai bine să vă raportez luni dimineaţa, credeţi-mă!

Se cunoşteau de vreo treizeci şi mai bine de ani. În probleme de acest gen, Stoenescu dădea, de regulă, sfaturi utile. Mara îi spusese şi ea, numai c-o oră în urmă, că „cel mai sănătos, în concediu, dacă nu te cheamă, e să nu dai nici măcar un telefon". N-o ascultase, chit că Mara îi dădea numai sfaturi bune. Dar acum se afla aici, aşa că...

— Te-ai apucat să-mi inventariezi hîrţoagele sau ce? se interesă colonelul privind spre propriul fişet, rămas pe jumătate deschis.

— E o poveste lungă, preveni Stoenescu. Zic, totuşi, s-o lăsăm pe luni, vă rog eu ! Cum aţi petrecut concediul?

— Foarte bine. Mărturiseşte-mi pe scurt şi-n secret cine-i zmeul care te-a adus în halul ăsta ? făcu, încă optimist, Dumitrescu, instalîndu-se într-un fotoliu.

Maiorul ridică din umeri, mimînd un „dumneavoastră aţi vrut-o !". Se aşeză preocupat pe cel de-al doilea fotoliu, întrebîndu-se parcă „de unde s-o-nceapă".

— Nu pot „pe scurt", că-i o poveste fără cap şi fără coadă deocamdată, motivă el. Finala s-ar putea juca mîine şi să vedem dacă... va fi cu un sfîrşit de poveste.

— Îhî! Atunci dă-i drumul „pe lung" şi sper ca pînă diseară să termini. Cine v-a pus pe jeratic? întrebă colonelul.

— „Fredy"! Pare să fie numele lui cel mai exact.

— Cine-i amicul?

— Magda se dusese aseară la aeroport. Adică pe la ora 23 era la Otopeni...

— De ce Magda?

— Că a ţinut ea să meargă! O ştiţi doar! Aştepta să sosească un individ care spune „că-i e în atenţie", voia să afle cine-l întîmpină etc. Ăla n-a venit, dar Magda a văzut... pe altcineva, sosit în locul lui cu acelaşi avion, un tip care zice că „i-a amintit ceva, fără să poată realiza pe moment cine era". De-aici a început totul. A sunat-o acasă pe Ina, apoi m-au chemat pe

mine. Cînd am ajuns răscoliseră deja amîndouă în fişierul Inei, dăduseră peste fotografia lui „Fredy", care figura acum, la hotelul unde a tras, sub alt nume decît cel cu care venise anterior în ţară.

— În afară de numele schimbat, ce mai ştim despre el?

— Mai nimic nu rezultă din mica „arhivă" pe care şi-a confecţionat-o Ina. Dar cînd a venit de-acasă Vlad, că pe la trei noaptea l-am chemat şi pe el, cum s-a uitat la fotografie, a zis: „Asta-i Fredy! A dat «Alberto» nişte date despre tip, să-i căutăm declaraţiile!"

— „Alberto"?!

— Da. E pus la păstrare, jos, l-au prins în flagrant delict băieţii lui Datu.

— Cum?! Nu te ocupai dumneata de acest „Alberto"?

— Ba da, zîmbi amar Stoenescu. Am făcut o gripă cu febră mare, săptămîna trecută...

— Gripă? Acum?

— Acum. Numai mie putea să mi se întîmple. Pe scurt, eu bolnav, Vlad, Magda şi Mircea nu erau în Bucureşti, Ina prinsă cu o altă acţiune urgentă. Am zis să nu las un dosar la care lucrasem şase luni pe mîna unor începători ca Ilie şi Fagu...

— Şi-ai predat dosarul.

— Sincer vorbind, nu credeam că tocmai... În fine, l-au prins pe „Alberto" chiar a doua zi după ce le dădusem cazul; atunci a binevoit dumnealui să vină în ţară. Deja „Alberto" a umplut vreo sută cincizeci de pagini cu declaraţii, iar printre ele, Vlad avea dreptate, sînt vreo trei referitoare la „Fredy".

— De unde ştia Vlad de „Alberto"? L-a anchetat el?

— Nu, dar... Nu l-am întrebat, constată parcă mirat Stoenescu. Vlad ştie însă... tot felul de chestii întotdeauna, nu am idee cum se informează. Mă rog, am citit ce scria „Alberto", am mers şi-am discutat cu el, mi-a spus că, din cîte cunoaşte, „Fredy" urma să primească o misiune importantă în România.

— Asta-i tot?

— În esenţă, făcu nemulţumit de ceva maiorul.

Dumitrescu luă pachetul de ţigări de pe birou, îl privi, alese una, oferi pachetul şi proprietarului, aprinseră în tăcere.

— Ce-a făcut acest „Fredy" pînă acum?

— A dormit liniştit la hotel, începu Stoenescu. Dimineaţa „a luat un mic-dejun copios", apoi a plecat cu o maşină închiriată să se plimbe prin Bucureşti. Destins, detaşat, fără să se verifice, a hoinărit prin toată Capitala pînă mai adineauri, cînd mi-au comunicat că s-a întors la hotel.

— A telefonat de la vreo cabină cuiva în acest timp?

— Nu. Nici nu a luat legătura cu cineva, măcar să întrebe de-o adresă. Informaţia dată de „Alberto" se lipeşte însă de alta — sau de altele — referitoare la... „Ypsilon-3", Proiectul de la...

— Ştiu. Ce-i cu el? făcu colonelul, abia acum neliniştit.

— După cum vă amintiţi, convenisem cu directorul Săndulescu să rămînă cît mai discrete cercetările, chiar şi în cadrul institutului, tocmai avînd în vedere importanţa deosebită a...

— Şi? A răsuflat ceva? În institut?

— Pare să fi răsuflat... şi peste hotare, trînti cu umorul lui funest Stoenescu.

— Ei, cum? Mi-ai spus că ai verificat, că oamenii care lucrează la proiect sînt...

— „Un colectiv de aur"! Eu am spus-o şi eram convins că e aşa, oftă maiorul.

— E clar! Lansează bombele! ceru Dumitrescu.

— Prima, făcu promt Stoenescu, a picat chiar a doua zi după ce aţi plecat. Mă cheamă directorul Săndulescu şi-mi spune că la nişte tratative comerciale pe care le începuse uzina de care ţine institutul, tratative la care a participat, într-o pauză fusese întrebat de un străin „cum merg cercetările cu care intenţionează să-i concureze". Firma străină este specializată tocmai în domeniul în care institutul caută să pătrundă cu „Ypsilon-3"...

— Clar. Ce-a răspuns Săndulescu?

— S-a făcut, zice, că nu pricepe, dar... n-a putut ascunde că a fost surprins. Personal, presupun că în faza aceea străinii nu aveau decît o informaţie vagă pe care au încercat s-o verifice punînd o întrebare directă, neaşteptată, singurului om care nu putea să nu ştie de „Ypsilon-3" şi care participa la tratative.

— Ce-ai întreprins? se interesă colonelul.

— Sigur, i-am convocat chiar a doua zi pe toţi cei nouă care lucrează la „Ypsilon-3", în biroul directorului. Săndulescu de fapt i-a chemat, m-a prezentat, le-am ţinut amîndoi o mică expunere despre vigilenţă...

— Îmi închipui că ţi-au sorbit vorbele, nu alta.

— Da' de unde! Se uitau tot timpul la ceas ori pe pereţi. Unul, Alexandru Mariano, mi-a şi spus-o clar la sfîrşit că „ei ştiau toate astea foarte bine", că nu discută cu nimeni nimic, nu duc lucrări sau notiţe acasă etc., etc.

— Ce alte măsuri ai luat?

— Am format un colectiv şi-am făcut un plan complex de investigare.

Dumitrescu zise încreţindu-şi poznaş nasul:

— Unul din foştii mei şefi era de părere că atunci cînd n-ai nici o idee cum să rezolvi o problemă, faci un plan complex şi

stabilești un colectiv care să se ocupe de ea. Investigațiile s-au soldat cu rezultat zero, așa-i?

— Întocmai, recunoscu maiorul. Iar o săptămînă după prima bombă a căzut a doua. Colonelul Datu vine și-mi spune că aveau în atenție un turist cam deocheat, adică suspect că ar face pe agentul de legătură.

— Mai pe scurt! ceru colonelul. I-au găsit la controlul trecerii de frontieră ceva informații referitoare la proiect, nu?

— Microfilmate, completă sec Stoenescu. Conținutul nu era foarte important, făcea referiri doar la obiectivul general propus și la stadiul atins de cercetători în realizarea prototipului, dar asta dovedește că: 1— avem de-a face cu un om instruit special în transmiterea de informații. 2— acel om lucrează sau e în legătură cu un cercetător care cunoaște îndeaproape mersul lucrărilor la „Ypsilon-3". În al treilea rînd...

— Ce a declarat în anchetă drăgălașul „turist"? i-o tăie colonelul.

— Bineînțeles că „habar n-are cine i-a lăsat în ascunzătoare cutia de chibrituri" sub hîrtia căreia se afla microfilmul. Din păcate, e plauzibil.

— Ai extins investigațiile?

— Și le-am adîncit. Drept urmare, s-a simțit ceva și au apărut anonimele. „Colectivul de aur" e invidiat în institut, a realizat pînă în prezent cîteva lucrări de mare valoare. Colegi, vecini, pramatii ne-au trimis șase anonime care ne-au dat și mai mare bătaie de cap să le verificăm. Am aflat că Ene Claudiu „dispune de un unchi spion, milionar în Australia".

— Și „dispune"?

— Plecat acum 50 de ani din țară și decedat. Ene are în prezent 28 de ani. Că Dan Ionescu și Marcela Neagu trăiesc în concubinaj, făcînd „orgii care nu lasă vecinii să doarmă nopți la rînd, cu bani pentru atîta băutură de unde?"

— Marcela Neagu, fata aia delicată? încercă să-și amintească Dumitrescu.

— Ea. Anonima, am aflat chiar fără să vreau, aparține pînă la urmă unei vecine. Altcineva ne-a scris că Dana Costea, autoarea proiectului, „trăiește intim cu străini", avînd și un fel de „proxenetă personală". Mă rog, nu vi le înșir pe toate pentru că, din fericire, am dat și peste suficient de mulți oameni onești care au limpezit balivernele...

— Au limpezit pe naiba! făcu iritat colonelul. Cineva din acest „colectiv de aur" a transmis totuși informații! Cine?

— Nu știu, oftă din nou Stoenescu. Tot ce vedeți aici pe masă sînt rapoarte, adrese, investigații, extrase din documente și dosare mai vechi. Am pus împreună cu Ina Suter în ordine to-

tul, dar, dacă aduni şi tragi linie, rezultă că oamenii care lucrează la „Ypsilon-3“ sînt cercetători realmente pasionaţi de meserie, care au obţinut rezultate certe; nici unul beţiv, cartofor, afemeiat...

— Cineva din străinătate a vorbit totuşi cu unul din aceşti oameni. Cîţi au fost plecaţi peste graniţă în anul acesta? vru să ştie colonelul.

— Nici unul. Au lucrat pe brînci la proiect.

— Anul trecut?

— Toţi, cu excepţia Marcelei. Au fost două simpozioane internaţionale şi o sesiune de comunicări care i-a interesat. Fiind o tehnologie de vîrf acest „Ypsilon-3“, oamenii trebuie să fie la curent cu ce e nou, aşa că directorul i-a trimis...

— Deci ne întoarcem de unde am plecat, mormăi Dumitrescu. Astea erau „bombele“ sau mai ai?

— Mai am! Prima, sau a treia, cum vreţi, e că discutînd ieri din nou cu „Alberto“, îmi spune că el, deşi prins în flagrant de mituire a unui funcţionar din comerţul exterior de la noi, avea şi misiunea să caute „prietenia“ unor cercetători — îi ştia pe nume pe toţi cei nouă care lucrează la „Ypsilon“ — şi să încerce să afle în ce stadiu se găseşte experimentarea prototipului şi cu ce firmă se duc tratative pentru obţinerea unei aparaturi de verificare. Greutăţile privind lipsa, deocamdată, a unei aparaturi ultrasensibile de verificare au apărut numai acum două săptămîni. Cei din Cluj, care au promis să trimită aparatura, întîrzie cu livrarea.

— O ştiau deci şi pe-asta?

— Da. Vlad a constatat apoi că „Fredy“ intrase în ţară ultima dată în urmă cu zece zile. Foarte probabil deci să fi primit atunci informaţiile de la cineva...

— Asta e tot? întrebă colonelul.

— Ar mai fi ceva. „Fredy“ are deja reţinut biletul de întoarcere cu avionul pentru mîine seară. Va acţiona deci rapid. În consecinţă, oftă şi mai din adînc Stoenescu, şi concediul meu, care trebuia să înceapă de marţi..., se îndepărtează pînă la o dată „care va fi anunţată ulterior“. Fie că-l prindem, fie că nu pe „Fredy“, nu cred că voi putea pleca prea curînd. Vom avea mult de lucru, nu credeţi?

*

Alec Mariano căscă, se ridică leneş de pe scaunul pivotant şi începu să umble fără rost prin laborator. Cezar Albiescu iar citea o carte, una poliţistă desigur, era „drogul“ lui, modalitatea de a-şi omorî timpul. Abia era ora 15! Şi pînă mîine, duminică

dimineață, nu aveau practic amîndoi nimic de făcut. Nimic-nimic, decît să zacă, aici, între terminalele ordinatoarelor și semnalizatoarele video-acustice, așteptînd un ipotetic „eveniment". Jos, în hala mare a institutului, prototipul funcționa de trei zile și trei nopți. Ei doi și alți patru tehnicieni erau de gardă doar pentru „a interveni cu operativitate în caz că se întîmplă ceva", cum zisese directorul Săndulescu. N-avea să se întîmple nimic, o știa bine.

Ce naiba putea să facă el pînă dimineața? Încercase să scrie un articol pentru „Știință și tehnică", nu mergea însă, nu-și „intra în mînă" deloc. Se apucase de-o lucrare mai veche, realizase că, de fapt, dacă prototipul avea să funcționeze ireproșabil— și așa aveau să se petreacă lucrurile— această lucrare nu-și mai găsea utilitatea, devenea îmbătrînită moral încă înainte de a se naște. Se hotărîse să înceapă să lucreze la un proiect de cercetare nou, care îi „bîzîia" lui prin minte mai demult. Avea documentația pregătită, adunată în vreo trei ani, dar nu se putea desprinde încă de „Ypsilon-3", pentru că lunile cît muncise la „drăcovenia epocală", cum îi zicea nea Radu prototipului, îl țineau încă prizonierul lui.

Alec găsi cana mare cu apă lăsată de Marcela Neagu pe marginea lată a ferestrei. Ce se întîmplase azi cu Marcela de uitase ea să ude florile? Da, poftim, pămîntul era uscat! Alec începu să se ocupe de glastre, auzi surprins ușa laboratorului deschizîndu-se, întoarse capul și îl văzu pe Adrian Rizea intrînd cu un aer preocupat, cu ochii aplecați pe niște hîrtii scrise mărunt. Ce se întîmpla oare?

Ene se învoise azi să plece mai devreme. Dana Costea plecase la ora normală, dar pentru ea asta era ceva cu totul anormal, de regulă rămînea în plus măcar două-trei ore în laborator, în fiecare zi. Marcela uitase să ude florile pe care ea le adusese aici și le îngrijea „ca o mămică bună". Iar acum, uite că și Rizea îi făcea o surpriză rămînînd cîteva ore cu nasul în niște calcule complicate, despre care îi anunța acum, auzi, că ar trebui verificate și pe ordinator, pentru că lui „i se pare că s-a strecurat o greșeală la operaționalizarea sistemului D—4"!

Adîncit în cartea lui, Cezar Albiescu nu catadicsise măcar să ridice ochii spre noul venit. Alec continua și el să ude florile, așa că, vexat, Rizea așteptă vreo cinci secunde, după care începu apăsat:

— V-aș ruga să-mi acordați puțină atenție! Sinteza care a fost înaintată la minister s-ar putea să cuprindă unele date eronate. Uitați-vă numai puțin aici! pretinse Rizea și iarăși se făcu tăcere.

Cezar se roti doar cu scaunul pivotant spre fereastră, își urcă „americănește“ picioarele lungi pe marginea de beton și își continuă lectura. Nu-l înghițea deloc pe Rizea, deși nu se certaseră niciodată, dar naiba știa de ce îl ignora aproape cu ostentație.

— Ce-aveți, frate, azi? O fi fost vreo erupție solară? o luă Alec în glumă pentru a tempera atmosfera ce devenea încărcată.

— Ce... erupție solară? bîigui nedumerit Rizea. Eu vă spun că e, cred, o eroare aici, la sistemul D—4!

— Este în mod cert, asigură amabil Alec, numai că D—4 face parte din varianta veche a prototipului, care s-a dovedit nefuncțională încă în faza de proiect.

Rizea rămase paf. Îi privi pe amîndoi cu ochii lui verzi și rotunzi ca pentru a se convinge că nu era o glumă. Alec se abținu să nu rîdă. Precis era ceva în atmosferă azi! Auzi pentru ce se închisese de trei zile în birou bietul Rizea lucrînd „în tihnă“, cum zicea el, doar cu micul lui calculator de buzunar: ca să stabilească o eroare din varianta abandonată!

— Nu te necăji, îl consolă zeflemitor Cezar, marii savanți sînt distrați, se întîmplă!

După acest episod, Cezar se reîntoarse liniștit la enigmele cărții, Alec la operația de înviorare a florilor, iar Rizea îngînă un fel de înjurătură, se pare la adresa propriei prostii și ieși din birou rupînd hîrtiile cu care venise atît de convins că descoperise America.

Telefonul sună. Cezar își întinse brațul nesfîrșit, apucă receptorul, îl duse la ureche, mormăi un „imediat, frumoasă doamnă!“, apoi i-l întinse lui Alec adăugînd: „Generalul!“.

Ie-te-te! De cînd îi spunea lunganul ăsta chelios și ochelarist Dorinei „frumoasă doamnă“!? El unul nu știa să se fi văzut Cezar cu Dorina măcar o dată.

— Alo! făcu Alec iritat.

— Dragul meu, începu cu o voce suspect de afectuoasă nevasta, și în secunda aceea lui Alec „îi căzu fisa“.

Cine știe cum se-întîmpla, dar i se-ntîmpla des, o idee care îl obsedase mult timp fără a-i găsi soluția de materializare se limpezea brusc. Uitase instantaneu de nevastă-sa, de acea „frumoasă doamnă“ a lui Cezar, de cana cu apă care îi rămăsese în mînă. În picioare, lîngă fereastră, cu receptorul la ureche, receptor care, din cauza firului trecut peste o masă de lucru, îl obliga să stea puțin aplecat, Alec își imaginase exploziv „soluția“ noului proiect pe care avea să-l realizeze. Tot ce îl frămîntase, ce îl chinuise vreo trei ani se aduna dintr-o dată, căpăta „o axă“ în jurul căreia nu avea acum decît să dispună restul materialului adunat.

Cezar Albiescu simţi că ceva nu era în regulă. Întoarse capul şi mătură cu privirea cele şase ecrane ale aparatelor de control. Nu, acolo totul era în ordine. Cu Alec se petrecuse ceva, un fel de criză de lumbago sau altceva şi mai grav.

Ba n-avea nimic, cel puţin cu coloana vertebrală. Colegul său puse cu mişcări lente, ca de somnambul, cana goală de apă direct pe terminalul unui ordinator, aşeză şi receptorul pe masă, trase primul dosar care-i era la îndemînă, apucă un creion carioca gros, cu care scriau, de regulă, doar etichete pe coletele ce trebuiau expediate şi începu să deseneze înfrigurat pe cartonul gălbui.

Iar îl apucase! Ultima dată se întîmplase să rămînă în closet o oră, timp în care Alec umpluse peretele încăperii aceleia strîmte, total improprii unei asemenea activităţi, cu zeci de formule mîzgălite cu creionul şi deschisese uşa numai cînd tocise mina creionului pînă la imposibilitatea de a o folosi. Dar zăpăcitul ăsta era omul care descoperise şi remediase eroarea vechii variante a proiectului „Ypsilon-3“! Eh, despre Arhimede şi despre alţii se spunea că le făcuseră şi mai boacăne. Aşa că Cezar îşi adună picioarele lungi, se ridică, veni şi luă receptorul în care soţia „apucatului“ striga enervată: „Ce se petrece acolo, mă auzi ce vorbesc?“

— Nu vă aude, frumoasă doamnă! asigură plat Cezar.

— Cine-i la telefon?! se enervă nevasta... Dorina parcă o chema.

— Cezar Albiescu, un coleg al soţului dumneavoastră, *frumoasă doamnă,* experimentă Cezar, deoarece constatase că în momentul cînd spusese aceste două vorbe, cu cîteva clipe înainte, Alec ridicase subit privirea, îl cercetase scurt, dar fără să pară a-l vedea. Şi acum, cînd rostise „frumoasă doamnă“, Alec reacţionase, iarăşi îl privise— deci nu se rupea totuşi *complet* de realitate—, dar revenise din nou la un fel de bizară moară de apă pe care o desena sîrguincios. Ce-o fi făcut acolo? Prima copertă a dosarului nu-i mai ajunsese, risipise pe masă, fără menajamente, filele raportului aflat în interior şi îşi continua desenul invadînd şi a doua copertă, adăugînd nişte semne cabalistice, frînturi de ecuaţii, simboluri dificil de descifrat.

— Dar unde este soţul meu?

— Cred că... într-o lume de esenţe pure... care mişcă roata unei mori de apă, explică Cezar nesigur.

Femeia îşi imagina probabil că au înnebunit amîndoi. Ba nu, îşi cunoştea, se vede, bărbatul, pentru că vocea Dorinei se auzi deloc neliniştită:

— A!... Spuneţi-i, vă rog, să-mi dea un telefon cînd... are timp.

Cînd „îşi revine“ voise să spună, ar fi fost şi mult mai corect. Dorina adăugă:

— E ceva foarte important.

— Am să-i comunic, frumoasă doamnă, repetă intenţionat Cezar.

De data asta Alec se încruntă numai, făcu un gest scurt ca pentru a alunga o muscă supărătoare şi continuă să-şi imprime hieroglifele cu totul preocupat.

— Mulţumesc. La revedere!

Şi telefonul fu închis.

Cezar se îndreptă cu pas relaxat spre sursa de apă din încăpere, umplu cana mare apoi reveni şi adună foile de hîrtie de pe masă. Acum terenul era pregătit. Dacă totuşi aveau să sune cumva sistemele de alarmare, cu regret avea să-i toarne amicului Alec o cană de apă rece pe cap. Asta avea să-l trezească oare?

Alec epuizase dosarul. Deşi avea şi hîrtie albă la dispoziţie, se întoarse şi apucă mecanic altul, probabil preferînd materiale mai solide pe care să scrie. Se aşeză pe scaun şi îşi continuă opera imaginînd acum ceva ce aducea cu o clocitoare aflată în burta unui elefant.

Cît putea să-l ţină chestia asta? Ce se întîmpla dacă-l prindea pe stradă? Mîine, de pildă, Alec spusese că avea de rezolvat o problemă foarte importantă, refuzase pentru asta chiar şi să vină cu el la meci. Şi erau singurii pasionaţi de sport din tot laboratorul ăsta! Ce treabă atît de importantă o fi avut zăpăcitul? El unul avea, aia da!, o chestiune blestemat de importantă şi riscantă de rezolvat, aprecie contrariat Cezar. Şi *trebuia* s-o rezolve. Drăguţul Fredy apăruse din nou în viaţa lui.

Cezar se instală la loc pe scaunul pivotant, îşi luă cartea, mai aruncă o privire spre ecran. Totul rămînea în limite normale, din păcate neconcludente. Pentru o verificare temeinică era necesară o aparatură mai delicată pe care clujenii se angajaseră să le-o livreze, dar întîrziau. Putea fi importată pe valută, costa însă enorm. Poate doar...

Cezar Albiescu surîse. Poate doar dacă unchiul lui Ene ar fi făcut „un gest nobil“ trimiţîndu-le maşinăria aia ultrasensibilă, deoarece ca milionar probabil că îşi putea permite. Ene zicea însă că unchi-su a murit uitînd să-l facă moştenitorul averii sale mobile şi imobile: un şopron, două capre şi-un cangur domestic.

*

Claudiu Ene trecuse prin piaţă. Venise încărcat cu două plase de legume şi fructe. Se oprise pe coridorul lung al blocului şi nu-i venea să creadă. În uşa sa, nu la caseta pentru poştă aflată în holul de jos al blocului, ci aici, înfipt între uşă şi canatul ei, se afla o scrisoare, un plic albastru cu chenarul acela de puncte specific trimiterilor „par-avion", pe care erau trecute numele şi adresa lui.

Claudiu îşi trecu una din plase în mîna cealaltă, apucă plicul şi îl întoarse repede pe verso. „Marius Ene, hotel Intercontinental", se putea citi în partea de sus a plicului, la expeditor. Avu în clipa aceea senzaţia că era privit prin „ochiul" tăiat în uşa vecină. Un alt ochi, atent, un ochi uman îl urmărea de dincolo de uşă.

Ce mai era şi asta?

Reuşi să găsească cheile. Nevastă-sa era plecată de aproape o săptămînă din Bucureşti, în concediu. El ar fi trebuit s-o urmeze, *dacă* reuşeau să termine verificările prototipului. Era „o piesă importantă a echipei", singurul specialist din colectiv în domeniul ultrasunetelor şi nu se puteau lipsi de el. Regreta că trebuise să-şi lase nevasta singură, mai ales că se dusese la taică-su, la stînă, iar o vacanţă făcută la stînă ar fi fost tot ce i-ar fi căzut mai bine acum. Regretase, dar rămăsese. Pentru Dana Costea mai ales, deoarece femeia aceasta îşi făcuse din proiect, din prototip, scopul vieţii! Iar dacă „drăcovenia epocală" avea să treacă toate probele, merita cu prisosinţă sacrificarea unui concediu.

Ce aveau însă, ce le venise cu unchi-su Marius acum? Îl chemase şi anul trecut o dată directorul. Săndulescu era un om inteligent, aşezat, dar cam fără tact şi nu-i făcea plăcere ideea că va trebui „să descoasă". Îl descususe totuşi în legătură cu acest unchi. Spusese tot ce ştia, ultima scrisoare pe care o primise maică-sa de la „unchiul Marius" venise în urmă hăt, cu ani, şi era plină de un umor cam întunecat: „Am să-i las lui Claudiu şopronul, pe Tica şi Fiţa, caprele mele şi pe Belzebut, un cangur dresat." Apoi primiseră o înştiinţare... de la un vecin? prieten? cunoscut al unchiului?, care le spunea într-o românească dureros de chinuită că Marius „a trecut într-o lume unde să sperăm că va fi mai puţin singur".

Ce-şi amintea e că plînseseră toţi citind scrisoarea. Chiar şi el lăcrimase, nu pentru că murise „unchiul Marius", de care ştia doar din auzite şi pe care nu-l văzuse niciodată, ci pentru tristeţea fără margini care se citea în acele puţine cuvinte, scrise pro-

babil tot de-un român, rătăcit ca şi unchiul Marius departe de poienile cu miros de răşină şi de dangătul tălăngilor, un om care ştia preţul singurătăţii şi poate cunoscuse jalnicul drum spre nefiinţă al unchiului.

În cuvinte puţine, cu economia de mijloace savant distilată de secole a ţăranului român, necunoscutul acela le istorisise, cu un scris bolovănos, istoria vieţii a doi rătăciţi care sperau ca măcar pe lumea cealaltă *să nu fie singuri...*

Cine ce avea cu unchiul Marius *acum?* Ce farsă imbecilă era asta? A cui?

Claudiu Ene abandonă plasele pe covorul din sufragerie, desfăcu plicul, citi textul scurt, era un scris de mînă, rotund, bine format, dar aplecat pe spate; „Dragă nepoate, sînt în Bucureşti pentru afaceri. Mi-ar place să te văd, avem de discutat ceva important. Vino duminică pe la ora zece în hol la Intercontinental."

Era opera vecinilor sau a lui Dan Ionescu? Numai el făcea astfel de farse idioate!

*

Dan Ionescu ridică din umeri. Stătea cu spatele la Marcela, cu mîinile în buzunarele blugilor şi privea în stradă prin mica fereastră a mansardei.

— Un clasic spunea, începu el, că „dragostea nu moare niciodată, trece". Am ajuns la acel moment. E logic, era de aşteptat. Să ne despărţim frumos dacă se poate. E mai civilizat.

Marcela Neagu ascultă aşezată într-un fotoliu-scoică pe care şi-l confecţionase singură încă din studenţie. Ridică privirea, se cercetă în oglinda ovală, mare, singurul obiect primit de la maică-sa după ce ea o anunţase că e transferată, deocamdată temporar, în Bucureşti.

Nu-i convenise deloc maică-sii atunci că o părăsea, asta pentru că avea casa ei, bine pusă la punct, în care urma să rămînă singură; o casă în care însă Marcela nu reuşise să se simtă niciodată bine. Îşi petrecuse copilăria prin internate şi anii tinereţii prin cămine sau „în gazdă". Pe vremea acéea, maică-sa îi explicase că noul ei soţ nu agreează copiii. Marcela fusese repartizată, după terminarea institutului, departe de „casa părintească", iar maică-sa, rămasă din nou singură, atunci la 55 de ani, făcuse tot ce era posibil ca s-o aducă lîngă ea: memorii peste memorii, mersese în audienţe, îşi scosese certificate medicale şi reuşise în cele din urmă s-o mute pe Marcela în orăşelul de munte, unde însă anii de pregătire ai proaspetei absolvente rămîneau inutili. Efectua zilnic o muncă stupidă, plictisitoare,

iar acasă, maică-sa, femeie din genul celor care nu pot să tacă o clipă, o toca la cap încontinuu. Marcela fugea de-acasă la biblioteca orașului unde se apucase să-și definitiveze o lucrare începută încă în facultate. O terminase și o trimisese fostului ei profesor și peste două săptămîni fusese chemată la București. O primise însă nu profesorul, ci Săndulescu, actualul director al institutului, care pe atunci nu era încă director, și o întrebase abrupt: „Dumneata îți bați joc de munca de cercetare? Ce-i asta? Ipoteze fără acoperire, fără documentație, neverificate! Ce-i în capul dumitale?"

Îi explicase pierită că nu mai putea să verifice nimic, n-avea unde, îi vorbise inclusiv de maică-sa, Săndulescu o ascultase cu ochii pe fereastră, o oprise brusc, limpezise totul într-un minut, în maniera lui directă, aproape brutală:

— Fată dragă, ți-am văzut și lucrarea de diplomă. Ai talent real, iar asta e ceva rar. Dacă ești proastă, că talentul merge uneori mînă-n mînă cu prostia, ai să ții locul pisicii în casa mamei dumitale. Dacă nu, peste două săptămîni se înființează un institut de cercetări la care poți lucra. Aranjez eu asta, nu pentru că vreau să mă culc cu dumneata, ci pentru că-mi plac oamenii cu imaginație creativă. La femeile peste 18 ani cam lipsește, dar am mai găsit o muiere isteață, Dana Costea. O știi?

O știa pe Dana Costea, fusese șefă de promoție la institut. Pe atunci ea, Marcela, era abia în primul an. Dana Costea făcuse cîteva comunicări sclipitoare, i se prevedea un viitor strălucit. Fusese repartizată chiar în București și... se pierduse. Nu mai auzise nimic despre Dana Costea pînă la discuția cu Săndulescu. Îi spusese ce știa de Dana; bărbatul acela zdravăn, cu privire distrată, dar ton sigur conchisese:

— Caut-o și vorbește cu ea. Îți va explica profilul institutului și condițiile. La revedere!

Ieșise din cameră total derutată, de-a dreptul năucită de această primă întrevedere cu Săndulescu. S-o caute pe Dana Costea în București! Unde? Își căutase fostul profesor. Era plecat în străinătate la un congres sau simpozion. Descoperi pînă la urmă o asistentă ce știa de Dana Costea, pe care o găsi abia pe seară, și rămase în noaptea aceea la ea. Fosta șefă de promoție era cu nervii la pămînt. Nimerise după facultate într-un colectiv doar aparent bun, care „o terminase", dăduse peste un șef care-i fura lucrările, îi mînca sufletul. Dana încercase să lupte, nu reușise, era acolo o adunătură de ratați, aciuiți numai pe bază de relații personale; sfîrșise prin a pune totul pe hîrtie și a trimite hîrtia la minister.

Săndulescu venise să facă ancheta. O luase pe Dana tare la început, în stilul lui; ea răspunsese, furioasă, la fel. După două

săptămîni, cuibul de licheluțe științifice fusese desființat, împrăștiați toți care pe unde, laboratorul reorganizat. După alte două luni, Săndulescu o chemase pe Dana să lucreze „la ceva serios, într-un institut nou-nouț".

Așa o cunoscuse mai bine pe Dana Costea. Marcela se zbătuse, ea de data aceasta, pentru a obține transferul, maică-sa se împotrivise, o blestemase la despărțire. Apoi se pomenise cu bătrîna într-o zi sosindu-i în vizită cu oglinda. Venise să i-o facă „dar de casă nouă".

Mansarda Marcelei nu o încîntase pe maică-sa, începuse blajin, dar terminase prevenind-o că are să ajungă „o neisprăvită, care-ai să-ți plîngi de milă, o ochelaristă cu nasu-n retorte și degetele mîncate de acizi". În blestemul anterior spusese cam la fel. Marcela se întrebase numai de ce o fi crezut femeia aceea că lucrează cu retorte și acizi? Zisese că o să se mai gîndească la propunerea maică-sii, care-i găsise— evident, în orașul natal— „un bărbat nemaipomenit de bun, văduv de curînd, dar ginecolog". Se gîndise prea mult; doctorul se căsătorise cu alta. Primise — tot prin maică-sa — alte trei propuneri de căsătorie, toate „extrem de serioase". Le ratase și pe alea. Și se încurcase cu Dan Ionescu, chit că Dan îi pusese în vedere, din prima zi, că nu are de gînd să se însoare.

Se mai certaseră pînă azi de două ori. Dan revenise la ea după cîte două săptămîni de „circ"— nu o saluta nici măcar în prezența colegilor, cînd se vedeau la institut. Săndulescu avea dreptate: talentul și prostia, ba și proasta creștere puteau merge uneori mînă-n mînă. Căci Dan era talentat, era și muncitor, opt ore pe zi lucra pe brînci și eficient. Era și „un om de echipă", corect, săritor, întreprinzător, disciplinat. După cele opt ore, Dan devenea însă cu totul altul. Voia să se distreze! O cărase după el la mare, la munte, mai în fiecare duminică; avea mașină și îi plăcea să șofeze, să schieze, să danseze, să frecventeze amici din copilărie— era bucureștean—; uita pur și simplu acest Dan, din clipa în care ieșea pe ușa institutului, și de laborator, și de lucrările de cercetare, de colegi, de tot. Era motivul lor principal de ceartă. Azi, spre exemplu, Dan ținea morțiș să plece împreună la Călugăreni, o comună în județul Giurgiu, unde își descoperise o veche cunoștință care făcea „un vin adevărat, de buturugă". Faptul că se hotăra soarta prototipului, a celui mai important proiect al Danei, că, în caz de avarie, trebuia intervenit rapid și calificat— cei doi oameni care rămîneau „în tură" putînd fi depășiți de evenimente, căci fiecare din colectiv avea altă specialitate— toate acestea îi rămîneau lui Dan indiferente.

Ce-ar fi trebuit să facă ea? Să se despartă? Bun, şi după aceea? Cu Dan se înţelegea perfect; cu alţi doi bărbaţi cu care avusese legături amoroase, în facultate şi în oraşul natal, ieşise un dezastru, iar prin jurul ei, în „universul" ei, mai toţi erau căsătoriţi. În afară de escapadele organizate de Dan, viaţa ei se scurgea între casă şi laborator. „O ochelaristă neisprăvită care o să-ţi plîngi singură de milă!" În blestem, maică-sa zisese şi mai urît. Aveau să se împlinească chiar atît de curînd vorbele acelea? Căci mai era ceva, mai era ceva de o foarte mare importanţă, ceva ce intervenise în viaţa ei.

— Vrei chiar să ne despărţim, Dan?

O spusese rece, lucid. Ea una, la proiect, la institut nu era dispusă să renunţe nici ca să se mărite cu „un om serios din oraşul natal", nici ca să-i facă pe voie oricînd prietenului ei.

Telefonul sună, Marcela ridică reflex receptorul. O voce bărbătească întreba dacă poate să vorbească cu Dan Ionescu. Era prima dată cînd îl căuta cineva la ea, deşi mai toţi din laborator bănuiau relaţiile lor. Vocea nu era însă a unui coleg, părea să aibă un vag accent străin.

— Numaidecît... Dan!

— Pe mine?! Cine e?

— Nu ştiu.

Luă agasat receptorul din mîna ei, zise un „da" scurt şi ascultă părînd contrariat de cele auzite. Ea ieşi să facă o cafea. Cînd reveni cu tava, Dan citea o revistă.

— Un cretin! explică el fără să fie întrebat. Vrea să mă întîlnesc cu el mîine la zece, să-mi spună „nu ştiu ce, important"! Ai făcut-o amară?

Întotdeauna pentru el făcea cafeaua amară, deşi ei nu-i plăcea aşa. Întrebarea suna ciudat. Voia să încheie discuţia privitoare la întîlnirea de mîine? Se întrebă dacă totuşi asta nu avea să-i schimbe intenţia de a pleca la Călugăreni. Şi în cazul acesta nu mai aveau — cel puţin pentru moment — motiv de ceartă.

— Amară. Te-am întrebat ceva, reluă Marcela, reocupîndu-şi locul în scaunul-scoică.

Dar telefonul sună din nou. Maică-sa era de data aceasta. Îi explică întortocheat că se afla la hotel „Nord" împreună cu „un domn bine de tot" pe care voia să i-l ofere de soţ.

— Stai numai puţin, te rog! nu putu Marcela să reziste tentaţiei. Acoperi receptorul cu palma, îl privi pe Dan zîmbitoare ca un îngeraş, rezumă: Mama mi-a adus un pretendent care arde de dorinţa să mă ia în căsătorie. Vrea să-l văd mîine. Ce mă sfătuieşti să fac?

Dan rămase mut două secunde, apoi se ridică, veni lîngă ea, îi luă din mînă receptorul:

— Alo!... Doamnă dragă, luaţi-l dumneavoastră de soţ pe tăntălăul ăla, poate aşa vă potoliţi!
Şi Dan trînti receptorul în furcă.

*

Maistrul Radu făcuse un duş, îşi îmbrăcase costumul şi se cerceta acum în oglinda vestiarului, înnodîndu-şi atent cravata. Venea şi pleca întotdeauna de la institut îmbrăcat impecabil, considerînd că grija pentru propria vestimentaţie era o chestiune de civilizaţie. În timp ce îşi împăturea frumos hainele de lucru spre a le introduce în dulapul metalic, păstra un aer degajat, deşi în sufletul lui era furtună. În mod cert începea să îmbătrînească. Numai aşa se putea explica faptul că nu-i mai înţelegea pe cei tineri; nici din familie, nici din institut. Cu fiu-su se mai certa, dar mai rar, că se vedeau cam din an în paşte. Cu fiică-sa şi mai rar, că plecase cu bărbatu-su să lucreze într-o ţară africană. Cu nepoţii însă avea dispute zilnice aproape, începînd de la modul lor fistichiu de-a se îmbrăca şi terminînd cu faptul că-i vedea că-şi pierd timpul. Nu citeau mai nimic puşlamalele astea de nepoţi, îşi risipeau vremea la discotecă sau pe bulevard, unde ziceau că „se simt bine“. În familie deci, unde aveau absolut tot ce le trebuia, şi magnetofon, şi televizor, şi pik-up, ba şi proiector pentru diapozitive, o bibliotecă cît un perete, camerele lor, nu se simţeau bine, se vede!

Unde mama dracului avusese el condiţiile astea cînd începuse să înveţe carte? Ajunsese la Bucureşti aproape analfabet la 13 ani, că n-avusese ghete să bată cei 14 kilometri prin zăpadă, din satul lor pînă la şcoala din comună. Declarase că are 16 ani, ăia se făcuseră că-l cred, îl angajaseră, muncea pe rupte „să fure meseria“, că avea un maistru cîinos la suflet, dar priceput la toate. Un sas era, cu mîini de aur şi metodic, imperturbabil ca un cronometru. Îl plesnea după ceafă cum greşea ceva, dar de la el Radu învăţase în doi ani cam tot ce trebuia să ştie un mecanic bun; ba încă şi electrician şi tîmplar şi tapiţer devenise, că sasul îl lua în timpul liber să-i lucreze acasă, zicea că-l „meditează“. Aşa că el se apucase să înveţe carte noaptea, pricepuse că fără carte nu se poate, tocea pînă-i cădea cartea din mînă şi a doua zi venea nedormit la atelier. Tocea într-o cămăruţă de exact doi metri pe un metru, unde nu-i încăpeau decît patul şi-un godin în care nu prea avea ce lemne vîrî, dar învăţase, nimerise pînă la urmă într-o fabrică mare, acolo terminase şapte clase la seral. Mulţi colegi nu se prea omorau cu cartea, era şi greu să înveţe după orele de muncă, ce-i drept; el şi cu încă vreo cîţiva terminaseră însă cu medie maximă, i se propusese să

fie trimis la nişte cursuri speciale de calificare, unde să primească şi bursă, numai că el împlinise 18 ani pe-atunci şi nu era deloc dispus la aşa ceva. Începuse să cîştige bine la fabrică şi se gîndea la însurătoare. Încercaseră cu el în fel şi chip, el o ţinuse că vrea să rămînă, deocamdată cel puţin, simplu muncitor şi să se căsătorească musai cu Maria. Se căsătorise şi începuse altă perioadă lungă, de „dificultăţi" să le zicem: el avea toată averea un geamantan şi-un maldăr de cărţi, Maria un cufăr. O luase de la căminul uzinei şi se mutaseră într-o cameră mobilată. Cînd, peste doi ani, reuşiseră să se mute „în garsoniera lor", primită de la fabrică, venise şi primul copil.

Apoi pe el îl luaseră în armată, la tancuri. I-ar fi plăcut totul acolo dacă n-ar fi fost cu gîndul la Maria, care aştepta, cînd plecase el, cel de-al doilea copil. Venise într-o permisie, după ce născuse Maria, îşi văzuse al doilea fecior şi numai trei luni mai tîrziu pruncul murise din nepriceperea sau dezinteresul unui doctor. Patru ani după aceea Maria o adusese pe lume şi pe Sanda, cea care le trimitea acum scrisori de pe alt continent şi cu care se chinuiseră ani la rînd, căci făcuse de mică o hepatită şi rămăsese mult timp sensibilă cu ficatul. Îşi crescuse copiii aşa ca să nu le lipsească hrana consistentă, nu se gîndise nici el, nici Maria la mobilă sau la boarfe, ci numai la copii. Se reapucase totuşi de carte, îşi terminase liceul în condiţii nu tocmai propice, tot la seral, eh, trecuseră toate astea. Acum era proprietar al unui apartament cu patru camere, ba şi al unui autoturism. Bun, numai că fiu-su lucra la Satu-Mare. De ce s-o fi dus tocmai acolo naiba ştia, că era un inginer bun, care şi-ar fi putut găsi de lucru şi mai pe-aproape. Fiică-sa plecase în Africa. Rămăsese cu nepoţii, nu cu cei ai copiilor lui însă, ci ai celui mai mic frate. Unsprezece fraţi fuseseră la părinţi. Pe nepoţii ăştia, în vîrstă de 12, 14 şi 16 ani, nu-i pricepea neam şi trebuia „să le caute şi în coarne", că aveau „o situaţie delicată", cum spunea Maria. Le murise mama într-un accident de maşină; tata, marinar, căpitan de vas de cursă lungă. Radu luase să crească nişte mici haimanale, obişnuite să chiulească de la şcoală, să bată străzile şi discotecile. „Înainte de-a te apuca să faci ceva trebuie să pricepi de ce. Ştii de ce faci aici aşa?" erau cuvintele meşterului sas. Ca să le facă educaţia micilor haimanale, încercase să le priceapă. Vorbise cu ei, trei băieţi erau, cu fiecare în parte vorbise, dar nu se lămurise prea mult. Discutase şi cu profesorii; rezultat tot neclar; profesorii erau mulţumiţi că „învaţă mai bine decît alţii aceşti Radu", că nu fac boroboaţe, aduc plantele medicinale şi hîrtia veche cerută etc. În privinţa asta ar mai fi fost multe de spus, plantele medicinale puştii le cumpărau de la farmacie, hîrtia o obţinuseră lichidîndu-i colecţiile de ziare, cărţi

și reviste pe care le consideraseră dumnealor „depășite moralmente". Îi urmărise pur și simplu la un moment dat să vadă cum se distrează, unde se duc, de ce nu le place să stea acasă. Și-așa ajunsese într-un fel de „bombă" modernă, o sală mare în care urlau niște difuzoare și se-nvîrteau reflectoare colorate. Miros de transpirație de nu puteai să stai, fum să-l tai cu cuțitul, perechile de dansatori ca sardelele, înghesuite unele în altele de abia se puteau mișca. Iar nu pricepuse. Se sfătuise cu Maria, cu părinții altor copii din bloc, tot nedumerit rămăsese. Cînd găsise însă în casa lui o combină muzicală și-o haină de blană femeiască rămăsese trăsnit. Făcuse „anchetă", de data asta fără introduceri de prisos, aflase adevărul, se dusese cu tinerele vlăstare acasă la păgubaș, restituise obiectele, promisese că va rezolva el cu puștii. Și rezolvase! Total depășită o fi fost metoda, veche și necorespunzătoare, dar îi bătuse cu cureaua, metodic, unul cîte unul pe cei trei, fără să mai aștepte „să vină taică-su", cum propusese Maria. O fi fost procedeul „antic", dar fusese eficient, mai ales după ce pe cel mare, George, îl luase cu el la atelierul mecanic să învețe o meserie sănătoasă. Nu mai avea, cel puțin deocamdată, probleme în familie, avea însă acum la institut.

Aici, la institut, erau oameni tineri mai toți. Și iarăși nu-i înțelegea. Ca să-și verifice prototipul ăsta cu care-și mîncaseră zile și nopți, și ei și el, că majoritatea pieselor, în atelier, cu mîna lui le lucrase, aveau nevoie de-un aparataj ultrasensibil pe care-l așteptau de la Cluj de mult. Se jucau de-a adresele, el le spusese să-l lase să se ducă acolo, să vorbească direct cu oamenii, să le explice cît trebuia, să stea o săptămînă dacă era nevoie, dar să vină „cu drăcia de aparat"! Cinci săptămîni se scurseseră de cînd le propusese asta, ei băteau pasul pe loc improvizînd verificări neconcludente, cîrpindu-se într-o treabă unde nu era de glumit. Asta după ce aflase întîmplător, stînd de vorbă cu un maistru de la centrul de cercetări al altei uzine, că Dana Costea își risipise vreo trei ani din viață încercînd fără rezultat să-și verifice proiectul. Ce se afla oare în capul lor?

— Să trăiești, nea Radule!

Sandu Petrică era un băiat isteț din echipa lui și mare șahist. Venea de la club. Rămînea zilnic acolo după orele de program, uneori pînă noaptea tîrziu, mișcînd pe tablă piesele albe și negre. Pe Radu nu-l pasiona șahul, dar măcar pe ăștia îi înțelegea.

— Să crești mare, mînzule! Aud c-ai luat bătaie iar!

— Eu, nea Radule!? Trei partide a încasat la rînd Cristea, i-am zis că nu mai joc cu el, că-mi stric stilul! Da' tot necăjit? Tot din cauza prototipului? O cam lungesc inginerii, o cam lungesc! Și măcar de le-ar ieși!

— Io-te mucea, vorbi şi el! Da' ce crezi tu, mă, ţîcă? se zborşi nea Radu. Că verificarea unui prototip e ca o partidă de şah cu Cristea? Ia vezi-ţi tu de nădragii ăia fără curea c-ai să-i pierzi şi nu-ţi mai bate gura cu „măcar de le-o ieşi", că de ieşit ne-a ieşit deja, auzi?! Şi ţie, fleţule, că faci parte din echipă!

*

Dana Costea ajunsese acasă plină de nervi. De la institut plecase doar îngrijorată. Începuse în ultimele zile să o obsedeze gîndul că *plagiase ideea proiectului „Ypsilon-3" fără să vrea.* Îşi amintea bine: undeva în biblioteca documentară a institutului la care muncise anterior, exista o lucrare pe care o citise în primul an după terminarea facultăţii, lucrare ce îşi propunea acelaşi obiectiv cu al ei. Uitase complet de lucrarea aceea pînă în urmă cu trei zile cînd dăduse peste o notiţă. Nu plagiase deci în sensul ordinar al cuvîntului, se întreba însă dacă în memorie, în subconştient nu-i rămăsese ideea, soluţia aceea, dacă nu cumva refăcuse doar un raţionament pe care altcineva îl făcuse înaintea ei. S-ar fi găsit destui care să nu o creadă pe cuvînt; s-ar fi găsit şi cine să-i pună lui Săndulescu pe masă lucrarea scoasă de la biblioteca documentară şi să-i spună că „nu degeaba o ţinuseră ei ani la rînd pe această Dana Costea pe linie moartă". N-ar fi suportat asta. Nu spusese nimănui un cuvînt, dar se hotărîse, cu o linişte stranie, să se sinucidă dacă memoria îi jucase o asemenea festă. Gîndul că ar fi înşelat, chiar fără intenţie, încrederea colegilor de laborator, dar mai ales a singurului om care crezuse în spiritul ei creator, care o scosese din celălalt laborator, ştia că ar fi înnebunit-o inevitabil!

Şi mai prost era că memoria nu o ajutase nici acum. Îi trebuiseră trei zile ca să-şi amintească, răscolind prin toate vechile caiete de notiţe, numele acelui autor. Îl găsise, în sfîrşit, azi. Mersese la biblioteca documentară, căutase mult, izbutise să găsească în cele din urmă lucrarea, constatase că soluţia era, din fericire, departe de cea găsită de ea.

Rămăsese cîteva minute încă în bibliotecă, nemişcată, cu palmele peste copertele lucrării acelui om care îşi propusese rezolvarea unei probleme ce îl depăşise; soluţia lui era pe cît de alambicată, pe atît de neaplicabilă, asta acum ea o ştia, era în materie. Alţii fuseseră mai aproape de reuşită decît acel autor, dar abandonaseră înfrînţi. Ea izbutise! Nu avea încă certitudinea definitivă, pe care nu i-o putea da decît verificarea funcţionării la parametrii scontaţi a prototipului, dar *ştia că izbutise,* calculele erau corecte.

Plecase de la bibliotecă într-o stare pe care nu i-ar fi putut-o înţelege probabil decît un om care bănuise că are cancer în fază

avansată şi doctorul i-ar fi spus că n-are în mod cert decît gastrită. Nu! Şi asta era prea puţin, starea ei era mult deasupra şi a unei asemenea situaţii. Pornise spre casă, dar îşi amintise că nu avea de mîncare nimic. În ultimele zile nu-i mai arsese să facă nici un fel de cumpărături, nici să mănînce, înghiţise doar spre a supravieţui ce mai găsise prin frigider, dar acum frigiderul era gol. Autoservirile închiseseră, să intre singură într-un restaurant nu-i venea — prejudecăţi, mentalităţi depăşite desigur, dar uite că nu-i venea! —, intrase într-o cofetărie. Glazurile rozacee sau muştar ale prăjiturilor îi făceau greaţă. Văzuse fursecuri, ceruse, vînzătoarea îi cîntărise; le pusese într-o pungă, mă rog, fie şi pungă, o fi fost la sfîrşitul programului şi or fi terminat cartoanele, Dana plătise, era pe punctul de-a primi punga, cînd vînzătoarea făcuse un gest greşit şi prăbuşise din mormanul mult prea mare de fursecuri vreo cîteva pe podea. Fără pic de jenă, femeia le luase şi le pusese la loc, ca şi cum ar fi fost nuci, nu fursecuri cu cremă.

Dana nu făcea parte din oamenii exageraţi, maniaci, dar gestul acela al vînzătoarei o făcuse să se gîndească la cum putea manipula ea marfa cînd nu erau cumpărători de faţă!

Şi de-aici ieşise tărăboiul. Ea îi atrăsese atenţia femeii, vînzătoarea îi răspunsese obraznic: „Dar ce-oi fi vrînd acum, să le arunc sau să le mănînc eu?". Dana se înfuriase, creştea în ea un val de indignare, mai ales constatînd că oamenii care erau în urma ei, *care urmau să fie serviţi,* tăceau cu aere distrate.

Ce prostie! Ce tîmpenie să se lase pradă nervilor acumulaţi în ultimele trei zile. Erau pur şi simplu mentalităţi, în cazul celor din cofetărie, care ţineau de „necivilizaţie" cum ar fi zis nea Radu, de needucaţie nu numai sanitară, dar civică, pricepea toate astea, dar tremura mergînd spre casă, zvîrlise punga cu fursecuri în primul coş de gunoi şi se întreba la ce bun toate blocurile pe lîngă care trecea, la ce bun laboratoarele şi... şi proiectul ei dacă oamenii încă nu învăţaseră să trăiască?! Îşi aminti că intrase în vara trecută într-o casă dintr-o comună. O casă frumoasă, cu etaj, mozaicată, cu parchet şi baie, cu terasă şi două bucătării, dar în care oamenii, o familie întreagă, se înghesuiau toţi, dormeau, mîncau, priveau la televizor tot într-o singură cameră, un fel de bucătărie mare. Îi răspunseseră că „aşa s-au obişnuit"; simplu ca doi ori doi; făcuseră casa, da, „să nu fie mai prejos de alţii", o aveau mobilată, s-o vadă cine vrea, oricînd. Era o excepţie, poate, la fel cu cele petrecute în cofetărie, dar excepţiile astea o umpleau de nervi.

Şi nu erau încă cele mai mari nenorociri cu blestemata de „mentalitate"! Fostul ei şef de laborator îi propusese „să conlucreze", adică să devină coautori pe munca şi pe ideile ei încă

din primul an de lucru. Se zbătuse cinci ani acolo între cei care tăceau, tăceau pentru că procedau la fel, deveneau coautori cu ingineri, tehnicieni sau muncitori din propria uzină ori de-aiurea după ce-i înnebuneau cerîndu-le documentaţii peste documentaţii, cînd ideile oamenilor acelora care lucrau direct în uzine erau simple ca un cui, cu atît mai ingenioase şi mai viabile.

Mentalitatea deci! Ce prototip trebuia inventat pentru a schimba mentalitatea? Dana ridică receptorul telefonului care sunase, mentalitatea îşi făcuse apariţia iar: Nona era; o asigura că i-a găsit „un tip mişto, şi bogat, şi străin, şi cu Mercedes".

II. AŞTEPTAREA

— Ce mai sînt şi alea? făcu Dumitrescu privind chiorîş la hîrtiile cu care intrase în mînă maiorul Stoenescu.

Maiorul zvîrli o ocheadă critică spre mai redusul maldăr de hîrţoage de pe birou pe care colonelul, redevenit stăpîn al încăperii, se pare că „le triase" împrăştiindu-le pe toate fotoliile, scaunele, pe măsuţa din încăpere, ba şi pe podea.

— O anonimă şi două note telefonice, explică Stoenescu. Anonima ne înştiinţează că mîine, la „Intercontinental", Claudiu Ene de la institut se va duce să se întîlnească „cu un străin suspect, rudă a lui".

— Ora o precizează?

— Da. Zece. Interesant e că mi-au telefonat alţi trei cercetători; tot la ora zece, dar la alte hoteluri, au fost invitaţi de persoane pe care ei spun că nu le cunosc.

— Motivul? De ce să meargă la hoteluri?

— Să discute „ceva legat de viitorul lor".

— Avem rapoartele despre ceea ce a făcut „Fredy" azi după amiază?

— Da. Nu a dat nici un telefon, s-a plimbat doar prin tot oraşul. Acum, de zece minute, e în camera lui de la hotel.

— Ce concluzii tragi?

— Prima, că Fredy va acţiona mîine la ora zece, începu metodic maiorul Stoenescu. Se încearcă să ni se disperseze forţele, împingîndu-ne pe piste greşite. A doua, „Fredy" are un om din umbră care... a venit o dată cu el ori mai de mult, dacă nu cumva e un localnic. A treia, trebuie să ne concentrăm atenţia asupra celorlalţi care lucrează la „Ypsilon-3". Dintre ei, unul ar putea să fie cel care va lua mîine legătura cu „Fredy".

— Aceasta ar fi prima ipoteză, îşi încruntă fruntea colonelul Dumitrescu.

— Mda! recunoscu Stoenescu. Alta-ar fi că totul e o farsă a cuiva. Mai avem şi oameni „cu simţul umorului", din păcate de calitate proastă, sau că, independent de „Frędy", alte persoane care ne interesează încearcă să lucreze în paralel. Caută să recupereze timpul pierdut, trecînd la abordări directe ale cercetătorilor.

— La ce oră ai spus că se-adună echipa?

— La nouă.

— Să vedem ce date noi aduc.

— Mă tem că nu prea multe, ridică din umeri Stoenescu.

— Eu mai am să le parcurg şi pe-astea, arătă colonelul spre hîrtiile rămase pe birou. Pe cele de pe măsuţă le păstrăm. Pe cele de pe fotolii dă-i-le lui Florescu. Pe celelalte poţi să le prăjeşti.

*

Grigore Tănase „galopa" pe covorul din sufragerie, călărit de juniorii Tănase care îl declaraseră „mustang nărăvaş". Domesticirea dura de vreo zece minute şi se desfăşura după un procedeu original, pentru că era însoţită de „împuşcături" şi ţipete de „piei roşii". Emilia Tănase hotărî că trebuia „să fie în ton", aşa că intră în mînă cu o trestie care, chiar dacă nu era de zahăr, avu efectul scontat. Cei doi proprietari ai „mustangului" abandonară dresajul şi o luară „trap" pe propriile picioare spre camera lor, fără comentarii. Deşi aflată în minoritate numerică evidentă, băgaseră de seamă că mămica era şeful nedeclarat al familiei, cel puţin în ce privea educarea lor.

— Vrei să mîncăm acum?

— Nu. Şi nici mai tîrziu, că m-am îngrăşat, suflă Grigore foarte hotărît, ridicîndu-se în picioare.

Spunea asta cam în fiecare seară, la fel de convins, dar nu rezista mai mult de o oră niciodată. Era un mîncău şi nenorocirea pentru silueta lui consta în faptul că Mili gătea excelent.

Mămica intră o clipă în camera noii generaţii, anunţă că peste cinci minute vrea să-i găsească pe amîndoi în paturile lor, închise uşa şi se aşeză pe canapea lîngă bărbatu-său.

— Mă duc să fac un duş! anunţă capul oficial al familiei.

— Mai stai puţin! Spune-mi, la ce lucraţi acolo, la institut?

— Noi?!... La o bază de lansare pentru nave spaţiale, rîse Grigore.

— Uite ce e, spuse şi mai scăzut Mili. Nu te-am întrebat niciodată ce nu trebuie, dar azi mi-a spus Aglae, vecina de-alături, că s-au interesat de noi.

— S-au interesat? Cine?

— Nici ea nu ştie cine erau, dar mă-ntreb ce le-o fi spus despre noi, că despre alţii mi-a împuiat mie capul. Nu ştiam că vizavi stă „un corupător de minore", că Rizea, colegul tău, „îşi repară singur încălţămintea şi se ceartă pe banii de piaţă cu nevastă-sa", că „şoferul de la parter s-a hotărît să devină bişniţar" şi cîte şi mai cîte.

Bărbatul rămăsese cu prosopul aşezat doar pe jumătate pe după gît, cu o mînă în aer. Arăta atît de contrariat, dacă nu chiar speriat, încît Emilia avu convingerea că în seara aceea soţul ei va începe într-adevăr programul de slăbire. Părea chiar să nu mai aibă poftă să mănînce nimic.

*

Adrian Rizea privi parcă nedumerit la stiloul din mîna sa. Se stricase pompa. Trebuia înlocuită, avea el parcă pe undeva una de rezervă, rămasă de la altă rablă care-i căzuse din mînă.

— Ştii că vecinul nostru, Tănase Grigore, a făcut un memoriu plin de minciuni? zise deodată nevastă-sa.

— Poftim? făcu Rizea încremenind.

— Mi-a spus o vecină că „nu i-a informat cum trebuie" şi au venit să se intereseze de el. Iar celălalt de la voi, Ene, zice tot vecina că are un unchi spion în America; ba nu, în Australia e milionarul; celălalt, după mamă, e în America. Şi... unul din ei i-a trimis o scrisoare par avion, a văzut-o Aglae, în care-i scrie că face acum afaceri cu românii, e de două săptămîni aici, l-a invitat la piscina hotelului, să poarte o discuţie şi...

— Termină! Sînt numai prostii, zise Rizea.

— Ba nu sînt prostii, se opri femeia din croşetat. Că eu de la şoferul care stă la parter am cumpărat două pachete „Kent" cînd am avut nevoie pentru doctor şi Aglae zice că se face bişniţar.

— Foarte logic. N-ai vrea mai bine să pui masa?

— De ce eşti iar întors pe dos?

— Nu sînt întors pe dos! exclamă Rizea ridicîndu-se brusc. Am lucrat degeaba la o verificare a proiectului... a unui proiect care era... o variantă depăşită şi... În sfîrşit, lasă, pune masa!

*

— Trebuie să excludem orice posibilitatea ca acest „băiat simpatic" să ne scape, conchise colonelul Dumitrescu şi îi privi pe rînd pe cei cinci oameni care se aflau în jurul mesei dreptun-

ghiulare. Se întreba, de fapt, dacă avea suficiente forțe pentru „a exclude orice posibilitate".

Maiorul Stoenescu asculta apatic, mîngîindu-și numai cu două degete părul rărit, sur. În peste 25 de ani de activitate în minister auzise probabil de multe, de prea multe ori cuvinte asemănătoare; acțiunile erau importante, toate, iar Stoenescu se știa ghinionist. Era cel mai conștiincios din echipă, aproape tipicar, dar reușea să rateze incredibil, părînd urmărit într-adevăr de neșansă. Printre altele, rămăsese maior și din acest motiv. Ultima figură absolut stupidă — în afară de cea cu gripa pe care Dumitrescu o aflase azi — Stoenescu o făcuse chiar în urmă cu două luni. Se ocupase impecabil de un „turist" străin, dar, tocmai cînd trebuia să realizeze flagrantul delict, rămăsese blocat în lift. Reușise s-o alerteze pe Magda, să-i explice în două vorbe unde și cum trebuia acționat, Magda — în totală necunoștință de cauză, fără a avea nici una din datele pe care Stoenescu le adunase meticulos — sărise în prima mașină care tocmai demara din fața ministerului, ajunsese unde trebuia și realizase flagrantul ajutată de Vlad pe care-l alertase prin radioportativul de la bordul mașinii.

Alături de Stoenescu, Magda asculta acum cuminte, cumințică. Părea întruchiparea elevei-model, silitoare, care notează fiecare cuvînt al profesorului. Nu era tocmai așa. De cînd o adusese în serviciul lor, femeia asta foarte tînără și foarte frumoasă îi făcuse suficiente necazuri prin surplusul de imaginație și convingerea pătimașă că ea „intuia mult mai bine cum trebuia acționat exact". Magda era o femeie inteligentă și care — la fel ca Vlad Zețaru, cel de-al treilea important membru al echipei — rata extrem de rar. Cădeau amîndoi în picioare mereu, ca pisicile. Reușeau să iasă bine din orice încurcătură în care intrau, veneau, de regulă, cu o cantitate de informații mult mai mare și mai de valoare decît cea pe care plecaseră s-o obțină. Știau amîndoi „să prindă din zbor" informații pornind de la un amănunt aproape insesizabil, pe lîngă care altcineva ar fi putut să treacă, se pricepeau „să meargă rapid pe fir" și *să descopere esențialul.* Dar cînd o trimiteai pe Magda să facă o treabă obișnuită, de rutină, nu puteai fi niciodată sigur că o va face; de multe ori venea cu altceva, care „se ivise pe parcurs și era mult mai interesant", cum zicea cu convingere Magda. Ce-i drept, nu se prea înșela. Dar coeficientul acesta de nesiguranță pe care îl prezenta Magda cînd lucra singură, îl deranja mult pe colonelul Dumitrescu, mai ales în acțiunea care urma să aibă loc și în care *nu aveau voie să riște.*

Din fericire, de cele mai multe ori Magda lucra împreună cu Vlad. Fantezia intuitivă a Magdei se împletea cu luciditatea

nonşalantă a acestui Vlad Zeţaru — un lungan blond şi flegmatic pe care nimic nu părea că l-ar putea scoate din sărite. Căpitanul Vlad Zeţaru era „un mecanism sigur, eficient“, cum spunea despre el Ina Suter, a doua femeie din echipă. Acest aer imperturbabil al lui Vlad — pe care îl arbora şi-acum, privind cu o mină de-a dreptul plictisită pe fereastră — îl cam irita pe Dumitrescu. Vlad părea într-adevăr „un mecanism“ care lucra impecabil, dar — cel puţin aşa arăta — fără pic de suflet, fără a face distincţie între o acţiune foarte importantă şi una obişnuită. Nu se sinchisea cînd izbutea o operaţie, nu se sinchisea nici cînd se întîmpla să fie păcălit de un adversar.

De fiecare dată în nereuşitele lui Vlad — care erau să-l coste viaţa —, la mijloc fusese cîte o femeie. Era încă un amănunt neplăcut şi care aducea o doză de imprevizibil. Ca şef, Dumitrescu i-ar fi preferat pe Vlad şi Magda căsătoriţi. Nu reuşise să descopere relaţiile dintre aceşti doi oameni niciodată, natura armoniei cu care se completau reciproc îl intriga. Căsătoriţi, fiecare cu altcineva, la drept vorbind nu i-ar fi preferat. În cei aproape 40 de ani de activitate, Dumitrescu avusese destule necazuri cu nevestele sau cu soţii puţinelor subalterne, care nu înţelegeau — sau nu puteau să înţeleagă — viaţa mult prea furtunoasă a celor cu care Dumitrescu lucra. Fusese considerat mai întotdeauna „un şef rău“, care „pretindea prea mult“, care nu lăsa niciodată timp liber oamenilor. Echipa pe care o avea acum era prima care nu-i reproşa asta, nici unul nu căuta să se transfere în alt serviciu. N-o făcea nici chiar Ina, blonda cu aer cam excentric, mamă a doi copii foarte reuşiţi. Ina Suter nu era nemţoaică — soţul său, şi el tot ofiţer, era de fapt, sas —, dar îşi organizase viaţa personală „nemţeşte“, foarte ordonat. Lucra sistematic totul, fără răceala lui Vlad însă, fără nota de indisciplină feminină a Magdei, fără meticulozitatea excesivă a lui Stoenescu. Era însă şi ofiţerul cel mai „limitat“ din colectivul lor. Inei trebuia să-i explici clar ce are de făcut, cît îi spuneai atîta făcea, ireproşabil, dar fără să sesizeze ori să aducă ceva în plus, chiar dacă i se iveau ocaziile. Acum, în timp ce el le vorbea, Ina părea că era şi singura care îşi notase conştiincioasă tot ce le spusese. Ba nu, la fel proceda şi Mircea, care nota în agenda sa ceva. Era de sperat că nota ce trebuie.

Locotenentul Mircea Stoican, un puşti isteţ şi drăguţ, cu păr negru, cîrlionţat, era „marea speranţă“ a lui Dumitrescu. Avea cîte puţin din calităţile celorlalţi membri ai echipei, nu însă şi „defectele complementare“. Corect în tot ce făcea, harnic, cu spirit de observaţie şi imaginaţia strunită de un nativ spirit de disciplină, Mircea avea un singur — mare — defect: se lăsa „ţinut în lesă“, zicea Vlad, de Geta, o studentă la medicină, plină

de hachiţe. Cînd nu se certa cu Geta, Mircea era un ofiţer impecabil, eventual doar lipsit încă de experienţă. Cînd se certa cu Geta, nu mai puteai fi sigur că aude ce-i spui.

— Ţi-e ceva neclar, Mircea?

Locotenentul păru să tresară, se ridică de pe scaun, dar spuse repede:

— Nu. Totul e limpede.

— Citeşte-le, te rog, colegilor dumitale pasajul pe care ţi-am indicat să-l extragi, ceru colonelul fără a preciza intenţionat ce pasaj şi cînd îi ceruse să-l extragă.

Uite că nu era certat cu Geta! Mircea zise un „am înţeles" scurt, dădu două pagini din agendă înapoi şi începu:

— Este un extras din procesul-verbal de interogatoriu al lui „Alberto", care a fost arestat acum o săptămînă. Se referă la omul care ne interesează şi pe care îl numeşte „Fredy".

Urmă o frază cam neclară privitoare la antecedentele lui „Fredy" şi modul cum fusese recrutat de centrul de spionaj. „Alberto" era mai probabil neinformat decît nesincer, deoarece asemenea date erau păstrate în cel mai mare secret de serviciile străine, cît şi de cadrele lor, acestea fiind instruite, chiar şi atunci cînd făceau confesiuni, să mintă cu imaginaţie. Apoi Mircea citi cu acelaşi glas liniştit, cu ton egal, fără nuanţe:

— „Am lucrat cu «Fredy» în trei rînduri, niciodată în România, deşi el e născut... sau nu, părinţii s-au născut şi au trăit în România; dar, oricum, ştiu că vorbeşte bine limba, a conversat, îmi amintesc, odată, vreo două ceasuri cu un marinar român; la Neapole ne aflam atunci, în urmă cu vreo cinci ani. N-aş putea spune cum îl cheamă în realitate pe Fredy; de fiecare dată avea paşaport pe alt nume. Toţi în centrală îl cunosc de «Fredy», el însuşi mi s-a prezentat aşa cînd ne-am întîlnit prima oară, la Marsilia, cam acum vreo opt ani. Este un om foarte apreciat, utilizat mult şi pentru că vorbeşte vreo şase limbi şi pentru că este eficient. Acţionează întotdeauna rapid, nu pripit însă. Studiază cu grijă terenul înainte de a ataca, iar cînd o face, loveşte fulgerător şi dispare fără urmă. E foarte prevăzător şi perspicace; metodic şi intuitiv; se spune despre el că „simte primejdia" întotdeauna, dar asta nu-l dezarmează, ci îl face să-şi găsească variante de acţiune cît mai diverse pentru a le rîde în nas adversarilor. Ştie să pară însă sentimental, mai ales cu femeile, să devină agreabil în orice conversaţie de societate, să cucerească simpatia cuiva, dar să vorbească foarte puţin despre el. Atunci cînd totuşi o face, îşi inventează cu uşurinţă o biografie adecvată omului cu care discută, în scopul de a obţine mărturisiri reale. Trece drept bun psiholog, în sensul că apreciază uşor oamenii dintr-o privire şi ştie să-i utilizeze apropiindu-şi-i cu

tact. Trage cu pistolul excelent, se descurcă admirabil în lupta fără arme, dar afirmă că un spion trebuie să se bazeze 99% pe inteligenţă şi umor. Mi-a făcut o demonstraţie în acest sens, într-o operaţiune unde eu aveam doar misiunea de a-l supraveghea de la distanţă şi de-a raporta de urgenţă centralei dacă intervenea ceva. Ştiam că obţinuse informaţii pătrunzînd direct într-o mare uzină, venise cu maşina de-acolo, se instalase la masă într-un local de mîna a doua, ca să nu bată la ochi. Am îngheţat văzînd patru «gorile» care au intrat şi s-au apropiat de masa lui, cît mai discret cu putinţă. Fredy părea cu totul absorbit de o discuţie şarmantă cu chelneriţa. Femeia a plecat apoi şi cei patru au încercat să-l imobilizeze. Într-o secundă toate matahalele acelea erau pe jos, unuia i-a căzut însă pistolul, un pistol militar şi atunci Fredy s-a predat elegant, surîzător, scuzîndu-se că «nu a bănuit c-ar avea de-a face cu poliţia». L-au percheziţionat pe loc, i-au percheziţionat amănunţit maşina, nu au găsit nimic. Nu ştiu nici pînă azi ce-a făcut Fredy cu filmele.

Două zile mai tîrziu intra pe uşa centralei cu o cantitate de informaţii fotocopiate care mi s-a spus că era «colosală»... Am învăţat multe de la el, printre altele că nu trebuie să mănînci niciodată înainte de-a acţiona. «Creierul lucrează mai bine, zicea Fredy, iar un glonte rătăcit în stomac face mai puţine ravagii.»

De aceea obişnuieşte să se hrănească substanţial, seara, iar dimineaţa să nu înghită decît o cafea sau un suc, cu două-trei ore înainte de a lucra propriu-zis. Nu am remarcat că ar folosi droguri. Cu femeile stabileşte cel mai ades relaţii mai mult în interes informativ, reuşind întotdeauna să le domine şi să le utilizeze în interesul lui. Prieteni nu are. Singurul cu care a preferat să lucreze în mai multe rînduri este «Mark», iarăşi nu-i cunosc numele real, un francez inteligent şi cu o înfăţişare extrem de agreabilă. Se vorbea cîte ceva în acest sens despre ei, cred însă că pur şi simplu se agreează reciproc, pentru că sînt profesionişti foarte buni amîndoi, capabili să iasă din orice încurcătură cu zîmbetul pe buze. Foarte cinici, indiferenţi la tot ce nu priveşte propria lor persoană, nu ezită să ucidă, nu cunosc mila, nu fac greşeala de a ierta vreodată. Se spune că ar fi început amîndoi făcînd contrabandă cu arme şi droguri..."

— Mda. Suficient! zise colonelul. Cam astea ar fi datele de interes pe care le deţinem cu privire la amicul „Fredy". Adăugaţi că nu rezultă să mai fi venit în România sub numele cu care a venit acum, că are bilet reţinut la avion pentru mîine seară...

Telefonul îl întrerupse. Colonelul se răsuci şi apucă iute receptorul.

— Da.

La celălalt capăt al firului era Ilie, cel de-al şaselea membru al echipei lui pe care îl lăsaseră la hotel cu „Fredy". Îi raporta că „amicul" mînca, stînd singur la o masă a restaurantului.

— Ce mănîncă? se interesă Dumitrescu.

— A început cu icre negre şi şampanie, oftă Ilie.

*

„Proasto! Ai să rămîi debarasoare şi fată bătrînă!" Cuvintele acelea nu le luase în seamă pe moment — Fane Chelu era o pramatie despre care auzise ea destule —, după aceea însă vorbele chelnerului îi reveneau în minte ca un blestem, din ce în ce mai des. Avea şi ocazii nenumărate să se gîndească la ele în timp ce aduna zilnic, cu mişcări devenite deja automate, vesela şi resturile de la mesele celor care frecventau restaurantul. Ilinca Tatu strîngea şi acum scrumierele, cojile de pîine şi scobitorile de pe o masă cu fața pătată de vin roşu şi se gîndea că, în definitiv, dacă avea să rămînă sau nu debarasoare toată viața... asta conta mai puțin. Nu-şi făcea mari iluzii, chit că i se spunea mereu, toți îi spuneau, că are un chip de madonă şi un trup minunat — era şi motivul pentru care o acceptaseră probabil să lucreze aici —, dar nu, nu ar fi vrut deloc să rămînă fată bătrînă. Avusese o mătuşă rămasă domnişoară: urîtă, bolnăvicioasă, slabă, plină de „fixuri" şi înconjurată de javre lățoase care făceau ca întreaga casă a mătuşii să pută ca un coteț. O casă plină de statuete şi vase ciobite, de flori uscate şi fotografii triste.

Singurul lucru bun din casa mătuşii fuseseră cărțile. Multe cărți avea, toate interesante, descriau viața din saloanele somptuoase sau de pe iahturi splendide, viața unor domni adevărați, cavaleri ireproşabili, curajoşi, puternici, îndrăzneți sau timizi cu femeile, dar întotdeauna amabili, spirituali, îmbrăcați elegant şi cu bun gust. Nu ca hahalerele care mîncaseră la masa asta, plini de bani, dar gălăgioşi, aiurit îmbrăcați, cu chicile soioase şi unghiile neîngrijite, cu neveste sau iubite, ce-or fi fost alea, vulgare şi înzorzonate ca nişte brezăi.

Şi cam asta era în ultima vreme „cea mai bună" clientelă a lor, mai toți tineri, străini sau români — despre unii se zicea că erau bişnițari —, care se instalau cu tupeu la mese, foarte siguri că puteau face tot ce pofteau, chelnerii se învîrteau ca nişte titireze în jurul lor, tolerîndu-le orice. Erau clienții cei mai galantoni.

Astăzi încă fusese o zi liniştită. Şi-acum era; rămăseseră, de fapt, doar vreo patru perechi şi un grup la mese, toţi sătui, cu feţele înroşite şi ochii lucioşi sau pleoştiţi de vinul băut. Dar măcar erau liniştiţi, povestind ei ştiau ce prostii, cu capetele sprijinite în braţe sau răsturnaţi pe spetezele scaunelor.

Ba nu toţi. Uite că în colţul acela mai era cineva, cineva care chiar semăna a domn.

Ilinca îşi făcu de lucru două mese mai aproape de acel singuratic — doar el era fără vreo femeie sau amic în tot salonul mare al restaurantului —, îl cercetă femeieşte, în fugă, dar era capabilă acum să spună totul despre el. Costumul acela de un cafeniu cald, pe care parcă îţi venea să-l mîngîi — ce stofă o fi fost oare? —, cămaşa de un bej deschis şi cravata... Cravata era o nebunie!, două tonuri care se armonizau perfect cu costumul şi cămaşa, cămaşa cu butoni auriţi, discreţi, ce strîngeau manşetele exact atît cît trebuia, prindeau bine, corect încheietura din care apăreau mîini cu degete prelungi, nervoase, de pianist. Pianist era oare?

Stătea drept şi dominator pe scaun, privirea îi era ageră, scormonitoare, deşi expresia rămînea visătoare pe fruntea aceea înaltă, încadrată cu cîrlionţi de un castaniu închis, pe obrazul prelung, de culoare măslinie. Nasul uşor acvilin, gura cu o expresie severă, bărbia puternică, „dovedind o voinţă aprigă", ziceau cărţile mătuşii, ochii ştiau să rîdă însă şăgalnic. Probabil că avea şi un timbru plăcut al vocii şi o cultură aleasă.

Era un gentleman! Era o fiinţă apărută parcă dintr-o lume de vis, un exemplar uman izbutit, fericit de succesele pe care le avea în viaţă şi în faţa oricărei femei, un om care trecea prin scena acelei „lumi nebune, nebune de legat" zîmbitor, sigur de el, întotdeauna învingător şi desigur mărinimos cu învinşii, curtenitor şi delicat cu femeile... un bărbat adevărat, cum ei...

Ce prostie! Cum s-o vadă pe ea un asemenea bărbat cînd jos, la bar, era plin de femeiuşti elegante, coafate, ojate, sclipitoare, vesele, îndrăzneţe...

Şi totuşi... se uita la ea! Ilinca se pierdu, se zăpăci toată sub privirea aceea blajin îngăduitoare şi prietenoasă, energică şi mîngîietoare în acelaşi timp...

— Mişcă, fă, ce-ai încremenit!

Trecînd pe lîngă ea, Fane Chelu îi strecurase printre dinţi vorbele acelea. Ilinca, trezită din reverie, începu să se agite, să adune repede paharele, plecă cu ele spre masa de serviciu, cu obrajii numai flacără, arsă de gîndul — absurd, desigur — că vreodată un asemenea bărbat i-ar fi luat capul între palmele sale puternice şi blînde, ar fi sărutat-o... îndrăgostit de ea.

*

Bleaga mică, probabil că era abia venită în local. Supărător de tînără! Avea în faţă toată viaţa! Cu ochii ăia de madonă şi trupul de sirenă putea face orice voia din majoritatea imbecililor de bărbaţi!

Era tînără, era liberă, era fericită! Mai fericită decît bănuia! Perfect sănătoasă probabil şi cu singura grijă... Ce grijă putea să aibă la 17 ani, vîrstă cînd nimic nu te-a prins *încă* între tentaculele neiertătoare ale vieţii?!

Fredy sorbi din paharul de şampanie şi se întrebă ce făcea el la 17 ani? Era liber! Era sănătos ca un taur tînăr, era fericit. Şi pierduse tot, în 30 de ani, tot, tot! Consuma un caviar cu placa aceea oribilă pe care i-o puseseră plini de amabilitate stăpînii cei noi.

Îl prinseseră undeva în Malaezia, într-un sat amărît îl vînaseră, răniseră şi maltrataseră, scoţîndu-i dinţii unul cîte unul în chip de tortură. Nu mărturisise nimic şi atunci începuseră să îl drogheze sistematic, rezistase şi la chinurile suprimării subite a dozei, pînă cînd apăruse fostul lui şef, cel care îl vînduse. Abia atunci „trădase", nu avea rost să mai tacă, fusese „reparat" de stăpînii cei noi, operaţii plastice pentru obrazul spart, dinţi noi, totul la preţuri exorbitante pentru care semnase chitanţe.

Sorbea acum din paharul de şampanie, căreia aproape nu-i mai simţea gustul, asta de cînd recurgea la „stimulente" — urmare a drogării din Malaezia — şi o făcea tot mai des, nu numai în acţiuni, dar şi cînd se prezenta în faţa şefilor... Da, trebuia să arăţi tînăr şi sigur pe tine în faţa lor, vesel, înfloritor, convins că vei reuşi orice. Era necesar să nu ţi se vadă părul vopsit, nici tremurul mîinilor, să nu se ştie nici de pietrele de la ficat, să nu se afle că bei, că te droghezi, că joci pe două tablouri, dacă nu pe trei — soarta inevitabilă a spionului care, matematic demonstrat, nu putea rămîne mai mult de patru-cinci ani nedescoperit şi „întors" de ceilalţi, de „unii" din tabăra nesfîrşită a „celorlalţi". Important pentru supravieţuire era să nu se afle că ai fost vreodată prins.

Trei eşecuri avusese însă, chiar dacă nu fusese prins. Două servicii îl acroşaseră „să lucreze şi pentru ele", datoriile personale pe care le avea creşteau halucinant, nici un prieten însă, nici un membru al familiei în viaţă, nici un copil, măcar nelegitim! Şi o doză uriaşă, imensă de silă, de scîrbă convulsivă, de ură faţă de toţi şi de toate, mai ales faţă de „stăpîn", de otrepele acelea burtoase care îl cumpăraseră o dată, de trei, de dracu mai ştia cîte ori, care îl preţăluiau ca pe-un cal căruia îi mai dai totuşi o şansă înainte de-a-i vîrî un glonte în cap. Asta

pentru a lăsa locul din grajd unuia mai tînăr, mai puţin cunoscut şi care cunoştea mai puţin despre jocurile stăpînilor, unul ce avea şanse mai mari *să aducă bani!*

Cînd urmau să-l sacrifice? După misiunea asta? Chiar dacă avea să reuşească? Poate nu. Nu, sigur nu, dacă avea să reuşească... şi avea să le arate el că...

Ce avea să le-arate? Cum? Fără bani şi bătrîn! Era imposibil „să te dai la fund" făcîndu-te un paşnic grădinar sau chelner sau gunoier, apriga lume subterană a nenumăratelor servicii, a traficanţilor, mafioţilor, poliţiştilor, sectanţilor, fiecare cu reţelele lor de agenţi te găseau inevitabil contra unei sume de bani, nici dracu nu te-ar fi crezut scîrbit, pur şi simplu scîrbit. S-ar fi întrebat „ce secret ai trădat" şi „pentru cine lucrezi acum", ca grădinar, chelner sau gunoier. „Al cui joc faci" şi „cine cît ţi-a dat mai mult... ca să vinzi ce?"

Erau *tineri!* Toţi erau tineri acum! Blestemat de tineri sau de *bogaţi* pentru *a putea* înţelege — generaţiile astea care computerizau totul, cîntăreau informaţia la kilogram şi arta informaţiei în beneficiu net — ce însemna să fii gol, gol, gol pe dinăuntru, golit complet de orice imbold de-a mai continua acest joc pe care numai instinctul de conservare te mai mîna să-l suporţi.

Iar el iată că — încă — îl mai suporta! Dacă povestea de mîine avea să reuşească... De ce adică să nu reuşească? Dacă nu ar fi izbutit, însemna să-l prindă. Iar pe el de prins — dacă nu fusese vîndut —, nimeni nu reuşise să-l prindă niciodată *încă!* Iarăşi acest înfiorător *încă* ce-i venea în minte tot mai des, ca un drăcuşor perfid care îl ispitea mereu sugerîndu-i inevitabilul... de care fugea totuşi îngrozit.

Poate dacă ar fi crezut în „lumea de dincolo"? I-ar fi fost mai uşor? Nu credea nici în asta, cum nu credea în nimic. Iar dacă chiar ar fi crezut, probabil ar fi fost şi mai rău. „Să nu furi! Să nu ucizi!" Păi sigur! Cel care lansase interdicţiile astea nu era spion. Cum dracu să nu furi şi să nu ucizi, cînd asta ţi-e meseria? Da, cel care lansase interdicţiile nu avea măcar habar de „arta informaţiilor" — o artă pe care primul lui profesor care îl instruise în „noua meserie" o vedea „fascinantă"! Credea oare idiotul acela bătrîn că e chiar fascinantă această „artă"? Dar dacă el — pensionat de la „operaţiuni" — ar fi fost pus să le vorbească, în locul idiotului bătrîn, unor novici despre „arta informaţiilor", să le „împărtăşească din experienţa sa", nu le-ar fi spus că e „fascinantă"? Ba bine că nu, dacă chestia asta l-ar fi scăpat de datorii şi i-ar fi asigurat un trai convenabil, probabil c-ar fi început să şi creadă că era aşa!

Dar acela care zisese „să nu furi, să nu ucizi!" chiar n-o fi avut idee de existenţa spionajului?! Ei, uite, nu ştia de ce, dar

era sigur în clipa asta că avea idee; spionajul, ca şi prostituţia. făcea parte probabil din cele mai vechi meserii ale omenirii — practicată atunci fără computere, fără sateliţi, fără microfoane şi alte drăcii tranzistorizate, dar la fel de eficient. Scîrbos de eficient.

*

— Ce crezi, ne vom descurca mîine? întrebă colonelul.

Rămăsese doar Stoenescu, ceilalţi plecaseră la culcare. Îşi privi şeful cu aerul lui sceptic, înăcrit, ridică din umerii cam căzuţi:

— Să sperăm. După cum îl descrie „Alberto", pare să fie un as. De-aici — logic — ori „Alberto" a minţit intenţionat, ca să lase impresia că ne dă informaţii de valoare, ori „Alberto" nu minte şi avem de-a face cu un obiectiv extrem de important pe care „asul" ăla îl vizează; ceva de genul aruncării în aer a unui baraj. Am citit şi restul declaraţiei date de „Alberto". Zicea că lui Fredy i se încredinţează numai misiuni de o importanţă cu totul excepţională.

— Cine ştie dacă „Alberto" nu ne-a înşirat un complet de adevăruri neimportante în care a strecurat însă o minciună? Cine ştie dacă acea minciună — care ne-ar putea costa dacă o credem adevăr — nu i-a fost strecurată şi lui „Alberto" de altcineva? E posibil orice. De-asta le-am şi spus celor din echipă să reţină cu rezervă tot ce ne-a declarat „Alberto". Dar e de preferat să acceptăm ideea că avem de-a face cu un as! Poate mai obosit acum, în spionaj se îmbătrîneşte repede, dar cu atît mai experimentat. Va „lovi" deci mîine, dacă nu ne va simţi în urma lui. Sau va lovi şi dacă ne simte pe-aproape, pregătindu-ne însă un soi de cacealma. De-asta mă tem; avem informaţii prea puţine despre „Fredy", mîrîi Dumitrescu.

— Ce credeţi că vizează? tatonă Stoenescu, deschizînd uşa fişetului.

— Un om.

— Un om?!

— De valoare, evident; care ne poate costa cît un baraj.

*

„Pentru Magda Deleanu" scria pe plic. Atît, nimic altceva, nici pe spatele plicului, la expeditor. Îl găsise în cutia poştală. Ce mai era şi minunea asta? Magda descuie uşa, intră în micul hol, desfăcu plicul lipit în grabă. Găsi o jumătate de coală pe care cineva, semnînd indescifrabil, scrisese la fel de grăbit:

„La telefon ești de negăsit, frumoaso! Poate vii totuși mîine, la ora 14, la «Bolta rece». Va fi un chiolhan pe cinste. Se împlinesc trei ani, știi?, de cînd am terminat facultatea!"

Trei ani?... Da, *trecuseră trei ani!* Cînd? Ce făcuse ea în acești trei ani?... Multe și nimic.

Încuie ușa, își abandonă geanta, puse plicul peste ea — greu de crezut, dar cine știe, poate reușeau să încheie povestea cu „Fredy" măcar pînă la ora 18. Avea să se-ncingă probabil la „Bolta rece" un „chiolhan pe cinste", deci „cu prelungiri". Își cam cunoștea foștii colegi. Băieții mai ales n-aveau să piardă o asemenea ocazie. Urmau să-ntindă petrecerea pînă la ora închiderii, mai mult ca sigur!

O mai fi apă caldă? Din fericire era încă. Se dezbrăcă rapid, „ca la armată", își făcu dușul, îmbrăcă un halat alb din material de prosop plușat, întrebîndu-se — chiar de n-ar fi fost istoria cu Fredy, care se anunța „plină de dinamism" — dacă merita să se ducă la restaurant.

În primul rînd își propusese să facă mîine, că era duminică, o mulțime de lucruri. Avea o mie de prostioare domestice de lichidat, ar fi trebuit să fugă și-n piață, să citească două reviste nemțești de specialitate pe care le împrumutase; să-i scrie maică-sii ceva mai mult decît în ultimele epistole nemernic de laconice pe care i le expediase și..., în sfîrșit, să... gătească ceva, nu?

Ce mai avea în frigider? Nu-i era foame, simțea că nu poate înghiți nimic, nimic acum, deși mîncase „te miri ce și mai nimic", după obiceiul ei, cum zicea Vlad. Era o greșeală, știa. Trebuia „să aibă în stomac ceva" dacă... dacă nu voia să pățească la fel ca Stoenescu și ca alții, să-nceapă cu o gastrită, apoi cu ulcer, regim... Oh, nu! Ce să mănînce, că ceva trebuia să vîre în stomac, oricît n-ar fi avut poftă de nimic?! Ouă? Nu! Astea trebuiau puse la fiert! Două, ba patru — dacă-i alarmă în noaptea asta, Vlad avea să vină și el nemîncat, iar „afacerea Fredy" se putea întinde cine știe cît. Puse ouăle la fiert într-o crăticioară, aprinse ochiul mic al aragazului, scoase din frigider slănină. Nu putuse suferi slănina niciodată, dar mă rog! Cu o ceapă roșie spartă și-un păhărel de palincă — nu era ardeleancă, dar simți că asta da, ar merge grozav!

Da? Și dacă-i chema peste-o oră? Dacă trebuiau să înceapă niște cercetări sau cine mai știa ce chiar în noaptea asta? Să apară duhnind a ceapă și-a băutură..?! Of, fir-ar să fie!

Tăie slănina în bucăți mici, le așeză pe-o farfurioară, descoperi în frigider și două cornuri, luă unul, se așeză la masa de bucătărie și începu să înghită conștiincioasă și fără pic de chef.

Dacă chiar ar fi putut să se ducă mîine la „chiolhanul" acela, cum ar fi trebuit să procedeze? Strînseseră bani probabil,

eh, cu asta se putea rezolva, le-ar fi dat. Ar fi fost cazul să ia cumva flori pentru ultimii căsătoriţi sau altceva? Şi ce? Cînd? Mîine, duminică?! Şi *de ce* să se ducă?

Pe de-o parte, i-ar fi plăcut să-şi revadă promoţia — secţia lor, mă rog, dacă era la „Bolta rece" petrecerea, nu încăpea acolo o promoţie întreagă. Pe de altă parte, aveau să înceapă să vorbească fiecare despre ce a făcut, unde lucrează... Ea ce putea să le spună?...

Colegele aveau să vină cu bărbaţii, aproape toate se măritaseră, „toate" fiind şase, ea era a şaptea, considerată „cea mai isteaţă, cea mai frumoasă dintre ele". Ea ce făcuse? Ce făcuse, totuşi, în aceşti trei ani?!...

Dacă l-ar fi luat pe Vlad la petrecere, s-o însoţească? În ce calitate? Mă rog, doar aşa ca să le „topească" pe două gasperiţe de foste colege — din care una mai mult ca sigur îi lăsase plicul —, erau cele mai urîte, mai toante, mai rele, dar care se măritaseră cel mai repede. Vlad era un exemplar masculin impresionant şi care, cînd îşi dădea osteneala, putea fi „un cozeur şarmant" în orice societate, rezistent la băutură şi „stilat" puşlamaua ca un lord cînd era cazul. Rămînea de văzut doar dacă „puşlamaua" n-avea alt program. Duminica, de regulă, cînd avea şi el o duminică liberă, şi-o petrecea la ştrand vara, invariabil, jucînd volei sau tenis ore în şir; bineînţeles, în companii feminine de cele mai multe ori!

Îşi făcea griji inutil! Operaţiunea de mîine avea să dureze mai mult ca sigur pînă seara tîrziu. Dacă nu-i venea lui „Fredy" cheful să plece la plimbare încă în miezul nopţii, că era capabil şi de una ca asta, atunci, oricum, colonelul îi convocase mîine dimineaţă la o oră absolut barbară: la şase! Şi asta pentru că, îi anunţase, voia ca „toţi să fie perfect odihniţi". Acum ea una n-avea poftă să doarmă deloc. Iar mîine dimineaţa, oh, mîine cînd avea să sune ceasul, la cinci!... Iar ea care-şi propusese să doarmă, măcar mîine, duminică, pînă la ora opt. Oh! Ouăle! Fierseseră oare? În clipa aceea sună telefonul.

— Da!

— Ina sînt, îţi fac o propunere îngrozitoare. Să venim mîine şi mai de dimineaţă!

*

Vlad Zeţaru îşi executase conştiincios cele zece minute de gimnastică la inelele spînzurate de nucul din spatele casei — intrau în programul lui obişnuit, pe care de dimineaţă nu izbutise să-l respecte fiind alertat de „speriatul" Mircea, ofiţer de serviciu, care luase cunoştinţă de apariţia lui Fredy pe meridianul

local. Vlad rupse în treacăt trei trandafiri mari cît nişte verze, pe care-i instală într-un pahar înalt pe masa din bucătăria proprietăresei, urcă scările spre mansarda sa şi realiză că-i era foame.

Îşi puse la încălzit apă pentru a opări patru crenvurşti scoşi din frigider — o atenţie binevenită a proprietăresei lui grijulii! — împreună cu o sticlă de bere, făcu un duş, mîncă ascultînd aparatul de radio rămas pe un post nemţesc. Făcea parte tot din antrenamentul zilnic de „păstrare a contactului cu limba germană veritabilă"; ceea ce vorbeau Dumitrescu şi Magda, ba chiar şi Ina nu considera a fi de natură să-l ajute prea mult. El avusese norocul să înveţe o germană „adevărată", copil fiind, de la o berlineză rătăcită în Sibiu, îndrăgostită de un român. Era altceva! Merita să-şi păstreze ceea ce acumulase.

Aruncă o privire spre pijamaua proaspăt călcată — era o altă atenţie a bătrînei proprietărese, care îl cam adoptase, aşa găligan cum era —, dar se aruncă în pat doar cu slipul pe el, convins că la o eventuală alarmă era mult mai convenabil să cîştige cîteva secunde şi-aşa. Telefonul sună chiar atunci. Nu era însă ofiţerul de serviciu, ci cel ce fusese în noaptea precedentă.

— Ce-i, Mirciulică, băiatule?

Ce putea fi iarăşi? Geta! Geta asta începea să-l agaseze. Mai ales de cînd Mircea îl luase de confident şi sfătuitor pe el, care n-avea nici o vină. Azi, zicea Mircea, ar fi trebuit să fi fost liber după cele 24 ore de serviciu. I se suprimase însă ziua liberă, Mircea primise sarcini referitoare la Fredy, nu putuse merge deci — aşa cum îi promisese Getei — la un fel de „vedere", în vizită la părinţii fetei. Mircea era disperat. Geta îi lăsase un bilet „plin cu scîntei", aşa că el, Mircea, acum ce să facă?

Vlad oftă. Povestea era veche. În două rînduri, ba parcă chiar în trei, Mircea fusese la un pas de căsătorie; mai lipsise o dată, la ce naiba? A, da, la alegerea rochiei de mireasă — scandal, perspectivă de divorţ înainte de a trece pe la ofiţerul stării civile etc. Acum, cînd era din nou în pragul fericirii conjugale, iarăşi apăruse „duhul cel rău", de data asta sub înfăţişarea lui „Fredy"!

— Ţi-am mai spus că sînt două posibilităţi, începu Vlad. Prima, să-ţi găseşti un înlocuitor de nădejde încă de-acum...

— Haideţi, zău, nu glumiţi! se miorlăi Mircea.

— A doua, să o încadrezi pe Geta în echipa noastră.

La drept vorbind, Geta asta, cu bileţelele ei „pline de scîntei" care îl treceau periodic pe locotenent pe linie moartă, merita o chelfăneală sănătoasă ori un „cu bine, fato, ne vedem după pensionare!". Dar asemenea variante nu se puteau discuta cu Mircea, care trebuia să doarmă în noaptea asta şi să fie mîi-

ne „voios şi isteţ", aşa cum putea fi atunci cînd nu-şi vîra diavoliţa de Geta coada. Vlad promise deci pe un ton serios:

— Vorbesc eu mîine cu Geta, fii liniştit!

Îi mai împăcase de trei ori el, de două Dumitrescu, aşa că Mircea oftă uşurat, dar îşi aminti:

— E vorba însă şi de părinţii Getei!

— Vorbesc şi cu părinţii, asigură Vlad.

— Şi... ce-o să le puteţi spune?

Sfinte Sisoie, era ca un copil! Dar acum începea să se alinte şi merita cîrpit.

— C-ai prins un peşte de 14 kilograme, tatăl Getei e pescar, o să înţeleagă, să vezi! răbufni Vlad.

— Cred că ar fi o idee, rîse Mircea. Dar nu şi pentru Geta.

— Ei am să-i spun, în secret, adevărul: c-ai prins un spion de 14 carate, dar pentru asta marş la culcare imediat! Dacă mîine nu eşti în formă, îi spun Getei c-ai fost la ştrand cu Magda! încheie Vlad şi trînti receptorul în furcă.

Asta avea să-l îngrozească probabil suficient pe locotenent, ca să-l facă să şi doarmă. De cînd Magda răspundea la telefonul din biroul unde lucra şi Mircea, dar mai ales după ce Geta o văzuse pe Magda, gelozia — total nemotivată — a logodnicei devenise feroce.

Vlad se întinsese pe pat hotărît să adoarmă, dar telefonul sună iar. Era Roxana, care îl invita la un ceai, două străzi mai departe de casa unde locuia el.

Propunerea era tentantă. Căci Roxana, studentă la medicină, o bomboană de fată, sconta mai mult ca sigur s-o conducă şi acasă. Numai că în garsoniera ei nu-şi instalase telefon, iar măgarul de Fredy era în stare să facă vreo figură în noaptea care urma. Al dracului parşiv, venise sîmbăta în România numai ca să le mănînce lor friptă o duminică. Ei nu, că merita prins!

— Îmi pare rău, dar plec mîine dimineaţă la o Dinamoviadă de volei, trebuie să duc o viaţă sportivă, improviză Vlad zîmbitor.

— Sînt sigură că eşti cu vreo tipă, rîse Roxana. Ia-ntreab-o, te lasă mîine seară să-mi faci o vizită cînd vii de la „Dinamoviadă"?

— Am s-o rog frumos! promise Vlad. Distracţie plăcută, Roxana!

— Pe mîine! Pa!

Era o fată nu numai drăguţă Roxana, dar şi deşteaptă şi înţelegătoare; ar fi meritat să se poarte altfel cu ea.

Ei, nu, că pramatia asta de Fredy trebuia prins mîine şi încă pînă nu se însera! Cu această convingere fermă Vlad opri ra-

dioul, se întinse pe burtă în patul larg şi adormi în 30 de secunde.

*

Ina Suter strînse masa, vîrî toate vasele murdare în „bizara maşinărie“ pe care i-o confecţionase bărbatul— se mira de fiecare dată, dar maşinăria nu spărgea nici măcar un pahar, ba şi spăla ireproşabil— şi intră în camera copiilor să verifice dacă vreunul nu luase iar pisica în pat. Sigur că o luase. Ina apucă fără menajamente mîţa de ceafă, o aruncă pe balcon, închise fereastra, ieşi din încăpere şi se instală în camera de zi unde Andy citea preocupat „Ştiinţă şi tehnică“.

— Poţi să-mi acorzi zece minute, pentru o consultaţie profesională? începu Ina alegîndu-şi o ţigară.

Andy o privi surprins. Ina scoase din poşetă o hîrtie împăturită şi i-o întinse.

— Ce-o fi asta?

— O plasă de prins spioni, explică Ina.

— Aduci acasă documente secrete? îşi ridică fals indignat sprîncenele Andy.

— Înţelegi ceva din ce-i acolo?

— ... Numai dacă-mi explici.

— Perfect. E, după cum vezi, un tabel cu dublă intrare. Asta-i o ciornă. La serviciu, pe coloană am pus numele „spionilor“, mai exact ale trădătorilor prinşi pînă în prezent sau pe care am reuşit să-i oprim să trădeze în ultima clipă, cei pe care-i ştiu eu, desigur, iar pe rîndul de sus nişte indicatori, cum ar fi vîrsta, starea civilă, profesia, gradul de şcolarizare, pasiuni, alte date.

— Vrei să faci „un portret robot“?

— Aşa ceva, ai ghicit! surîse Ina încîntată.

— Şi-ai ajuns la concluzia că cei însuraţi sînt mai pretabili la a trăda?

— Toate datele pe care ţi le-am înşirat sînt neconcludente statistic. Pare să nu aibă importanţă dacă omul e căsătorit, nici profesia, nici chiar gradul de şcolarizare sau vîrsta, în anumite limite, desigur. Mai am însă cîteva rubrici, unde frecvenţa este absolut semnificativă.

— I-auzi! Ce rubrici?

— Ceva mai subtile, mai greu de depistat exact. Pe scurt, am remarcat că *toţi* cei care au trădat aveau o excelentă părere despre ei, în discordanţă cu părerea colectivului din care făceau parte.

— Toţi, toţi?

— Absolut. Aici... se desprind însă două subcategorii. Unii care sînt nulităţi autentice, incapabili să creeze, dar convinşi că „în alte condiţii ar face minuni". Sînt însă şi ceilalţi, oameni de valoare desconsideraţi de şefii sau colegii lor pe nedrept. Rezultatul e însă acelaşi: omul se simte neafirmat, neapreciat la justa valoare, iluzorie sau reală. Iar cînd un asemenea om este apreciat, flatat chiar „de cineva", începe să vorbească mai mult decît trebuie. Sfîrşeşte uneori prin a divulga date secrete. Şi de-aici... Înţelegi?

— Perfect! Şi vrei, pe această bază, să identifici trădătorii potenţiali?

— Întocmai.

— Bravo! rîse Andy. Pui grila şi scoţi „spionul colectivului"! Dacă îţi brevetezi invenţia asta...

— Ţi se pare simplist?

— Da.

— Poate! admise Ina, apoi trase un fum lung şi continuă: E un experiment pe care vreau să-l fac împreună cu Magda. La drept vorbind, ideea a fost a ei. Ea e însă lipsită complet de răbdare, e nesistematică; eu am preluat ideea şi am perfecţionat-o „nemţeşte", cum ai spune tu sau Vlad.

— Înseamnă că te-am învăţat ceva.

— M-ai învăţat foarte multe, recunoscu Ina. Şi-acum fii atent! Presupunem că într-un colectiv de proiectare avem pe cineva care trădează. În acel colectiv, am verificat, oamenii sînt model.

— „Model"?! Ce colectiv e ăsta? Unde?

— Secret profesional! zîmbi Ina. Există însă într-adevăr acolo opt oameni ireproşabili profesional, pasionaţi de munca pe care o fac, mulţumiţi de ei şi de colectivul unde lucrează. Au fiecare, desigur, micile lor probleme, pasiuni extraprofesionale, dar sînt, după mine, model.

— Şi-un al nouălea, nu-i aşa?

— Iar ai ghicit! Începi să mă sperii. Ce-am să mă fac dacă chiar te înşel vreodată? tatonă Ina zîmbind.

— Aia n-am s-o ghicesc, dovadă că n-am făcut-o nici pînă azi, rîse Andy.

— Mă crezi chiar capabilă s-o fi făcut?

— Eu ştiu? Ieri eram cu un ins la restaurantul de la Universitate. Ai trecut pe-acolo, tipul te-a măsurat lung şi-a zis „senzaţională vampă! Blonda de colo, o vezi?"

Ina pufni în rîs. Nu era prima dată că i se făceau asemenea „complimente", puţin îi păsa. Îşi privi ceasul, îşi înăbuşi un căscat.

— Trebuie să ne culcăm, mîine am o zi grea. Spune-mi, crezi că greşesc dacă, *fără a avea nici o altă informaţie certă,* îl consider trădător pe omul care face excepţie de la acel colectiv fiind prost profesionist — dar convins că nu e apreciat — şi zgîrcit şi limitat ca intelect?

Andy tăcu privind în gol.

— N-aveţi forţe suficiente şi vreţi să vă ocupaţi prioritar *doar* de una sau două persoane în loc de nouă?

— Să zicem că da, admise Ina.

— Îţi asumi o răspundere mare.

— Nu eu, colonelul Dumitrescu, dacă îmi acceptă ipoteza. Ar fi însă îngrozitor pentru mine să-l împing pe o pistă greşită.

— Înţeleg, spuse gînditor Andy. Nu întreb şi nu-mi spune, dar... dacă *nu* aveţi date certe despre vreunul din ceilalţi opt, cred că merită atenţie ideea ta sau a Magdei, mă rog, valorificată de tine. Fără să fac vreodată o statistică, eu cred că un om care trădează trebuie să se simtă străin printre oamenii apropiaţi, cei din jurul lui, să se simtă singur şi neapreciat. Asta e însă regula, Ina. Din păcate, oamenii pot fi şi... constrînşi să trădeze... Numai că atunci, tot de regulă... se sinucid.

*

Freddy intră în camera sa de la hotel şi verifică din rutină semnele pe care şi le lăsase — nu pentru că ar fi avut ceva compromiţător în bagaj, nu făcea asemenea greşeli stupide — doar pentru a se asigura dacă cineva „se ocupă de el". Nu *părea* să-i fi umblat nimeni prin valiză. Existau deci şanse ca venirea lui în România să fi rămas neremarcată? Nu trebuia luată în consideraţie ipoteza asta! Era necesar să considere că mîine va fi filat americăneşte, „la bară"! Filat metodic, de oameni pricepuţi, sănătoşi, tineri, care cunoşteau bine oraşul, care ştiau poate totul despre el. *Aceasta era ipoteza pe care trebuia s-o înfrunte.*

Bun, să vedem acum, mai exact, cum putea fi transformat acest *dezavantaj* evident... în *avantaj?*

În clipa aceea simţi o înţepătură în umărul stîng! Drăcia dracului, asta i-ar mai fi trebuit acum, o criză cardiacă! Eh, nu, nu!

*

Maiorul Stoenescu descuie uşa, constată că luminile erau stinse în tot apartamentul. A, da, mîine băieţii îşi propuseseră să plece la munte cu noaptea în cap; se culcaseră probabil mai devreme. Devreme? Era ora unu noaptea deja, întîrziase el triind din nou rapoartele „inutile", după cum zicea Dumitrescu.

În bucătărie găsi un borcănel cu iaurt, un „ceai gastric" răcit și un bilet: „Ai pește fiert, în frigider!" Mîncă iaurtul cu biscuiți, întrebîndu-se ce făceau Ilie și cu cei doi pe care îi lăsase „să-l păzească" pe Fredy. Ar fi trebuit să le mai dea un telefon, dar telefonul era în dormitor și ar fi trezit-o pe nevastă-sa. Nu era bine, nenorocitul de telefon o trezea și-așa destul de des în plină noapte, țipînd ca un apucat.

Aveau să se descurce mîine cu acel „as"? Dispuneau, după opinia lui, de prea puțini oameni. Era o veche durere, Dumitrescu nu înțelegea. Prefera să lucreze cu „o echipă" redusă, dar oameni pe care spunea că „se poate baza în orice împrejurare". Era așa? În ce-l privea pe Vlad, da, deși.. prea des îl căuta la telefon cîte „o voce blondă". Magda era indisciplinată, prea „plină de idei novatoare", Ina excesiv de cuminte, fără imaginație; Mircea se lăsa terorizat de Geta... Ilie abia picase în echipa lor, transferat la cerere din alt serviciu. Dumitrescu îl acceptase cu greu, doar la insistențe; cu numai cinci oameni nu se putea totuși lucra.

Cinci oameni, din care el unul ar fi trebuit să se pensioneze. Nu numai stomacul îl chinuia mereu mai des, dar și reumatismul. Uite și-acum, în plină vară, îl supăra coloana vertebrală, trebuia să se întindă cît mai repede în pat. Îmbătrînise. Și se simțea obosit, nerealizat, nu izbutise niciodată să fie altceva decît „vioara a doua"... în cel mai bun caz.

Poate dacă ar fi rămas maistru? Frate-su rămăsese la uzina aceea din Timișoara, devenise inginer între timp, își făcuse o casă frumoasă, avea nepoți deja, se ocupa de pescuit și de timbre, nu-l trezea nimeni în plină noapte... dormea liniștit, nu ca el, care...

Nu putea nici acum, uite, era istovit, dar nu putea, nu putea dormi. De ce?

Mîine! Ce avea să se întîmple mîine? De ce era neliniștit ca niciodată?

III. ALERTA

Colonelul Dumitrescu se întrebă cît apucase să doarmă. Trecuse oare mult timp? După cum își simțea pleoapele, părea să fi apucat să doarmă vreo trei ore. Ar mai fi trebuit să prindă măcar încă o oră de somn, mîine era posibil ca acțiunea să se întindă pînă noaptea tîrziu sau... pînă luni seara. „Un om bine

odihnit face cît doi!", spunea el deseori. Fredy ştia probabil şi el asta. Ce făcea Fredy acum? Dormea?

Se spune că spionii, ca şi cosmonauţii, se antrenează special pentru a putea adormi imediat şi a se trezi la ora care şi-o programează. Cînd avea oare „Fredy" de gînd „să lovească"? Dacă te luai după ce spunea „Alberto", mîine pe la zece. Şi dacă nu era aşa? Dacă reuşea să se strecoare din hotel acum, noaptea, deghizat ori escaladînd o fereastră ori naiba mai ştie cum? Îl lăsase la hotel peste noapte doar pe Ilie din echipa lor, ajutat de Niciu şi de Dima, doi băieţi tineri pe care-i „împrumutase" de la colonelul Datu. De toată echipa lui avea nevoie mîine cînd, după toate probabilităţile, Fredy avea „să înceapă să se mişte".

Cît putea să fie totuşi ceasul? Se gîndi să aprindă lanterna, dar... o trezea pe Mara. Îi simţea cea mai mică mişcare, sesiza şi cînd nu doarme de fapt... da, nici acum Mara nu dormea mai mult ca sigur, se prefăcea doar..

— Dormi? şopti abia auzit Mara.

— ... Nu, mormăi Dumitrescu.

Mara se răsuci în pat şi întrebă cu un soi de necaz, vechi necaz, pe care şi-l manifesta însă foarte rar:

— Iar aţi vîrît în puşcărie vreun nenorocit sau... urmează s-o faceţi?

— ... Sper că urmează... Poate doi.

— ... Ştii cine sînt? şopti Mara înfiorată.

— Unul.

Mara nu mai întrebă nimic. El ştia însă la ce se gîndeşte. O îngrozea ideea că un om dormea acum lîngă nevastă-sa, poate sub acelaşi acoperiş cu copiii lui, iar mîine, mîine seară... avea să fie un puşcăriaş.

Dar pe ăla de ce mama dracului nu-l îngrozea acel gînd?! Dormea oare? Dormea liniştit?

Cît să fi fost totuşi ora, de ce nu suna nici ceasul, nici telefonul odată...?!

— Încearcă să mai dormi, Paul!

La drept vorbind, el era îngrijorat nu pentru că nu ştia cine e „nenorocitul" şi dacă pentru a lua legătura cu el venise „Fredy" în ţară sau dacă vor reuşi să-i prindă mîine în flagrant, în primul rînd pe „Fredy"! Asta era sfera problematică, deloc lipsită de importanţă, dar, *în esenţă,* Mara intuise adevărul. Aspectul de fond era *cine* se lăsase păcălit, cum şi *de ce* trebuia „vîrît în puşcărie" un cercetător din acel „colectiv de aur", cum spunea Stoenescu.

Dacă „Fredy" nu urmărea vreun scop cu totul de excepţie, bazat pe violenţă — „Alberto" zicea că nu era genul lui

„Fredy", numai că și „Alberto" putea să mintă —, ei bine. atunci „Fredy" trebuia să ia legătura cu cineva spre a-i prelua informațiile sau a-l recruta prin șantaj, trecîndu-l în slujba *și* a altui serviciu! Ori... pentru a-l ucide? Iarăși puțin probabil, dar trebuiau să fie pregătiți pentru orice eventualitate.

Întrebarea cea mare — sub aspectul răspunderii pe care o purtau — era dacă vor fi capabili să-l prindă pe „Fredy". Părea să fie un spion experimentat, lucid, precaut. Marele *lor* avantaj era că-l cunoșteau. Marele *lui* avantaj era că putea ușor constata că e urmărit. „Fredy" avea să încerce, desigur, să se verifice mîine. Ce era mai ușor de făcut, dacă n-o făcuse deja? Să caute să dispară apoi de sub nasul lor! Erau sute de trucuri prin care un profesionist putea să scape de urmăritorii săi în îmbulzeala străzii și probabil „Fredy" le cunoștea bine. Deci primul lucru inteligent pe care avea să încerce să-l facă „asul" era să devină anonim, „să-i piardă" din urma lui, pentru a putea acționa nestingherit. Trebuia deci *să nu-l piardă!* În clipa aceea sună telefonul. Dumitrescu tresări, apucă mașinal receptorul.

— Da.

— „Fredy" a suferit o criză cardiacă, l-au luat cu „Salvarea", se auzi vocea uluită a lui Ilie.

— „L-au luat"? De unde vorbești? întrebă repede Dumitrescu.

— De la hotel!

— V-a fentat, pricepi?! țipă colonelul. Mara se ridicase într-un cot și-l privea buimăcită.

— Sînt Niciu și Dima după el, cu mașina, dar cred că e chiar grav. Eram în hol, l-am auzit pe recepționer chemînd „Salvarea" pentru un „atac de inimă", așa a spus. Nu mi-a trecut prin cap c-ar putea fi vorba de omul nostru. A venit doctorul, l-au luat pe brancardă pe...

— Fugi după ăia doi la spital! tăie Dumitrescu. Ia legătura prin radio cu ei, spune-le că e-n stare să dispară și de pe masa de operații, să sară gardul și să vă lase țuț!

— Am înțeles! Trăiți!

Dumitrescu trînti receptorul în furcă și începu să se îmbrace furios. Își privea ceasul, era ora 4,35.

— Îți pregătesc ceva să iei la tine, zise Mara coborînd din pat și pornind spre bucătărie.

— Nu! N-am timp!

Pe ușă apăru Mirela cu ochii cîrpiți de somn.

— Ce s-a întîmplat, tati? se pisici ea. S-a declanșat războiul atomic?

*

Cezar Albiescu apucă maşinal receptorul telefonului care sunase.

— Alo!

— Eu sînt, se auzi o voce de femeie. Voiam să-ţi amintesc doar: mîine, Fredy...

— Voi veni mîine! Încetează cu telefoanele astea! Ştii cît e ceasul? întrebă Cezar.

— ... Ar mai fi ceva... Maică-ta... am trecut azi pe la ea. Nu se simte bine deloc.

— Mama?! Cum, ce are?

— Cu inima. A avut o criză iar şi...

— Bine. Vorbim mîine! încheie Cezar. Constatase că unul din ecrane semnala un element neprevăzut în timp ce Alec dormea cu ochii deschişi, pe scaunul de lîngă el chiar.

— Pe mîine atunci! se auzi vocea.

Cezar închise repede, se apropie de aparat, privi spre celelalte ecrane. I se păruse? Acum totul părea din nou în ordine.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Alec nedumerit.

*

— Sînt ofiţerul de serviciu pe...

— Ce telefoane ai primit în ultimul sfert de oră? îl întrerupse Dumitrescu.

Locotenentul îşi lăsă în jos braţul pe care-l ridicase pentru a saluta şi începu precipitat:

— Locotenentul Niciu a dat telefon acum cinci minute. A zis să vă raportez că l-au pierdut...

— L-au pierdut?!!

— Da, a zis că revine cu un telefon să vă explice...

Dumitrescu se stăpîni să nu înjure. *Ce* să-i explice? La ce mai serveau explicaţiile, meritau jupuiţi de vii toţi trei, „Fredy" era acum *liber* ca păsările cerului, liber să „lovească", să facă tot ce voia în Bucureşti sau în ţară!

El era de vină! Cum de-i lăsase peste noapte tocmai pe Ilie, venit de-o lună în echipa lui, şi încă doi ofiţeri tineri şi „de împrumut" de la Datu, să-l păzească pe „Fredy"?! „Alberto" îi dusese? „Obişnuieşte să doarmă bine înainte de «a lovi», „nu mănîncă dimineaţa, preferă orele zece sau unsprezece". Totul coincidea cu întîlnirile date cercetătorilor pentru orele zece! Căutase să-şi asigure o echipă bună pentru acele ore, o echipă odihnită, hotărîse să-i adune pe oameni la ora şase dimineaţa şi poftim: „Fredy" îşi începuse jocul de la patru! Acum era cinci şi cinci şi toată echipa lui era neutralizată.

Telefonul sună, colonelul smulse receptorul.
— Da!
— Locotenent Ilie!
— Spune, dragul meu! toarse Dumitrescu.

— Raportez, Niciu și Dima erau în mașină în urma „Salvării". Dar... fiind „Salvare", a trecut cu sirena, știți, printre două tramvaie care veneau din sens opus. Niciu n-a mai putut să treacă, un minut au pierdut „Salvarea" din ochi, au regăsit-o, au ajuns la spital, dar „Fredy"... cum ați presupus, coborîse în minutul acela cînd tramvaiele...

— Cum coborîse, ce zice doctorul?! Dacă „l-au luat pe brancardă", trebuie să fi fost în pijama, cum „coborîse"?!

— Nu era în pijama, se auzi vocea fîstîcită a lui Ilie. Doctorul l-a găsit, spune, în cameră, îmbrăcat. Le-a zis că se pregătise să vină singur la spital, apoi n-a mai fost în stare, a telefonat la recepție. Cînd l-au dus pe brancardă, noi n-am mai putut vedea asta, era înfășurat în pături. Iar după ce a trecut „Salvarea" de linia de tramvai... „Fredy" deja îi spusese doctorului că se simte mai bine, că „nu vrea să se audă la firmă că e bolnav și-a ajuns la Salvare". I-a mulțumit foarte frumos pentru pastila pe care i-a dat-o și a coborît.

Îl păcălise cu o poveste simplă și pe doctor, ca și pe „cei trei mușchetari" ai lui.

— Șoferul „Salvării", adăugă Ilie, Dima a vorbit cu el, afirmă că i-a strecurat doctorului și o hîrtie.

— Ce hîrtie?!

— O bancnotă, nu una românească. Să-l aduc pe doctor la noi?

Asta știa Ilie! Să-l aducă pe doctor la ei! Nu era omul lui „Fredy" doctorul, dacă-l mituise cu o bancnotă și încă în așa fel încît să vadă șoferul... Mai mult n-avea ce să le spună. Iar, dacă chiar avea vreo implicație în caz, urma s-o descurce mîine, că de povestea cu bancnota nu le ardea azi! Deși...

— Dima să rămînă să clarifice cu bancnota! Să afle orice amănunt privind starea sănătății amicului și comportarea, detalii vestimentare inclusiv! Voi doi veniți aici, imediat! decise Dumitrescu și trînti receptorul, apoi se întoarse spre ofițerul de serviciu.

— Alarmează-mi toată echipa! Pe cei din serviciul unu vreau să zic, se corectă colonelul, locotenentul era de curînd la ei, s-ar fi putut să nu fie familiarizat cu termenul. Cei care au mașini să vină cu mașinile! De unul ai scăpat să-l anunți! adăugă el. În ușă apăruse Stoenescu.

— S-a mișcat? începu maiorul.

— Ne-a scăpat! Jucînd o criză cardiacă, limpezi Dumitrescu. Treci în biroul dumitale şi roagă-i din partea mea pe coloneii Datu, Florescu, Ispas şi pe maiorii Ganea, Albu, Ioniţă să vină într-o jumătate de ceas aici.

Erau şefii unor servicii vecine care, fapt neplăcut, trebuiau alertaţi. Devenea foarte posibil ca „Alberto“ să fi minţit, conştient sau nu, şi „Fredy“ să lovească în cu totul altă parte decît la institut!

— Fotografia lui „Fredy“ o avem?

— Da, zise Stoenescu.

Ina şi Magda apăruseră la rîndul lor pe uşă, deşi era numai cinci şi zece minute. Asta era ceva nou. Magda, de regulă, întîrzia, Ina venea punctuală ca un cronometru. Şi le convocase pentru ora şase!

— Dă-i Magdei fotografia! hotărî Dumitrescu şi se întoarse spre noua venită: Multiplici chipul minunat al lui „Fredy“ în o sută de exemplare!

— Am înţeles, făcu simplu Magda. Deşi eu venisem cu Ina mai devreme pentru...

— O să-mi spună Ina pentru ce-aţi venit. La treabă! încheie colonelul, o apucă pe Ina de braţ, o conduse în camera alăturată şi începu abrupt: „Fredy“ ne-a fugit, e liber prin oraş. Ai un minut la dispoziţie să-mi spui ce plan ingenios aveţi. Ascult!

— Planul era gîndit tocmai pentru o asemenea eventualitate, începu rar Ina. Am presupus că primul lucru pe care va încerca „Fredy“ să-l facă...

— Au trecut zece secunde! anunţă neîndurător colonelul, cu ochii pe ceas.

— Pe scurt, cred că ştim, eu şi Magda, cine e omul vizat de „Fredy“. Propun să ne ocupăm de el prioritar.

— Baza faptică! ceru Dumitrescu.

— E singurul din colectivul ce lucrează la „Ypsilon-3“ care întruneşte defectele de comportament şi caracter pe care le-au avut toţi cei ce ştim c-au trădat sau erau pe punctul de-a o face. Am schiţat un portret al...

— Pe ce eşantion? Cîţi aţi „analizat“ ca să faceţi portretul robot?

— Numai cazurile serviciului nostru, din ultimii doi ani. Ştiu că nu pare semnificativ statistic, dar...

Ce dracu putea fi „semnificativ statistic“ în spionaj? Ideea celor două femei i se păru eronată. Statistic! Fiinţele astea însă — o ştia din experienţa conjugală şi profesională — puteau greşi matematic, dar intuiau exact. Spre deosebire de Stoenescu, colonelul Dumitrescu credea în intuiţia feminină. Cu o probabilitate de reuşită de numai 30—40 la sută, dar *era ceva*, deocam-

dată şansele de-a-l afla pe „Fredy" pe baza altor considerente erau *zero.* Odată scăpat, un „as" avea „să se dea la fund", exact pînă la momentul cînd avea „să lovească", asta, sigur, dacă nu „lovea" acum!

— Bună idee, cine-i omul? întrebă Dumitrescu în timp ce forma un număr de telefon.

— Rizea Adrian, zise convinsă Ina.

Parcă îl ştia. Un tip şters, cu ochelari, rezervat, cu faţa mai mult rotundă şi păr puţin, blonziu.

— Ai să te ocupi de el! Poate şi cu Magda, dacă ne vom permite luxul. Deocamdată caută-l în numele meu pe colonelul Indrieş, e de serviciu, spune-i că într-o oră cel mult va avea 50 de fotografii pe care să le dea celor mai buni oameni ai lui. Ce şi cum îi explic eu cînd duc pozele, el să-şi adune oamenii! Alo! se întrerupse colonelul.

— Săndulescu! se auzi în aparat vocea somnoroasă a directorului.

— Bună dimineaţa! Colonelul Dumitrescu la telefon. Sînt nevoit să vă cer sprijinul, chestiunea e importantă şi urgentă. Aş vrea să-i invitaţi imediat la institut pe toţi cei ce lucrează la „Ypsilon-3"!

— ... Imediat? se arătă nedumerit Săndulescu.

— Atunci să zicem la ora şapte cel mai tîrziu. Inventaţi un pretext plauzibil, vă rog!

Din fericire Săndulescu era un om inteligent, aşa că nu întrebă mai mult.

— În regulă, făcu el. Îi mobilizez imediat. Am şi pretextul.

— E perfect, vă mulţumesc mult, vin la şapte la dumneavoastră.

— V-aştept!

Dumitrescu închise telefonul, formă un număr pe interior şi începu abrupt:

— Colonel Dumitrescu. Cine e?

— Maior Dumitriu...

— Dragul meu, în 15 minute vă fac o vizită. Cînd ajung, „Alberto" să fie într-o cameră separată, vioi, fă-i o cafea te rog, n-ar strica să-mi faci una şi mie. E ceva neclar?

— ... Nu. Am înţeles!

Dumitrescu închise şi se gîndi de-a dreptul disperat că toată această tevatură putea foarte bine să fie tardivă.

Era teoretic posibil ca „Fredy" să fi acţionat *deja* sau să acţioneze chiar în clipa aceea. Faptul că avea un bilet reţinut la aeroport pentru după-amiaza acelei zile putea să fie pur şi simplu un truc profesional, nu era exclus ca *acum* „asul" să se îndrepte spre aeroport sau frontieră cu informaţia luată sau me-

morată doar, asta era cea mai îngrozitoare variantă... Sigur, dacă nu cumva exista şi alta, nebănuită, dar şi mai întunecată. Colonelul formă alt număr interior:

— I-ai anunţat pe toţi?

— Da, răspunse ofiţerul de serviciu, mai puţin pe căpitanul Vlad Zeţaru, care nu răspunde. Am să mai încerc.

Era ora cinci şi 20 de minute. De-acasă pînă la sediu Vlad făcea zece minute, el îi convocase la ora şase. Dacă individul era „rătăcit" prin vreun culcuş de femeie, acum gata, îl însura! Dar asta după ce-l trimitea întîi la arest — evident nu începînd cu azi, cînd îi era necesar.

Culmea, pe Vlad nu-l prinsese pe picior greşit niciodată la vreo alarmă! Dar dacă azi, după cei trei, îi mai „făcea figura" şi Vlad...

— A! Vă raportez c-a intrat pe uşă chiar acum! se auzi vocea locotenentului.

— Să vină-ncoace! Dumneata fă-mi legătura cu generalul Matei, încheie Dumitrescu şi închise.

Iar îi scăpase. Iar n-avea motive să-i reproşeze ceva, iar rămînea neînsurat lunganul ăsta blond care apăru în uşă.

— De unde vii aşa devreme? atacă subit Dumitrescu.

— De-acasă! surîse dezarmant Vlad. Magda-mi zisese aseară că vrea să-mi explice, înainte de-a ne întîlni cu dumneavoastră, cum funcţionează „o plasă de prins spioni". Şi mi-a dat telefon, acum, de dimineaţă, Ina...

— Ţi-a spus despre ce-i vorba?

— În linii mari, acum trebuiau să-mi facă demonstraţia cu un tabel miraculos al Inei.

— Ce crezi despre idee?

— Că e suficient de absurdă ca să aibă şanse de confirmare, făcu Vlad flegmatic. Oricum, în „masa de întuneric" ce ne-nconjoară — aud că „Fredy" ne-a fentat — cred că-i „o rază de lumină"!

— Lasă imaginile şi telefonează la Otopeni mai întîi! făcu înfrînt colonelul; evident, Vlad scăpase neînsurat încă o dată.

*

— Intrăm în Colentina. Ce stradă vă interesează?

— Nici una. Ia-o spre Pantelimon!

Ion Clipici, şofer taximetrist pe-o „Dacie" nou-nouţă, aruncă o privire rapidă spre muşteriul cu profil de actor care se aşezase pe scaunul de lîngă el.

În zece ani de meserie, Ion Clipici avusese de-a face cu tot soiul de „figuri", de regulă băuţi, care-i cereau tot felul de trăs-

năi, unii pretinzînd să-i ducă „la vreo tipă" sau chiar la crematoriu. Clientul ăsta matinal nu părea băut, dar plimbarea pe care o începuse la ora cinci dimineața prin București, fără nici un fel de țel... începea să devină ciudată.

De unde putea veni tipul? După cum arăta, de la vreo damă, că de arătat arăta bine. Tot actor trebuie că era, dar cine să fi fost? Uite-așa e cînd „n-ai cultură cinematografică", avea dreptate Mirel, fiu-său, era absolut necesar să mai lase tablele și să intre și el din cînd în cînd la un cinematograf.

— S-a construit într-adevăr foarte mult și foarte frumos în București, continuă actorul. Eu locuiesc de 30 de ani în Tîrgu-Mureș, dar am copilărit pe-aici prin mahalalele care erau cîndva. Ești bucureștean?

— Numai de 12 ani, recunoscu Ion Clipici.

Venise de fapt dintr-o comună cu un nume tare pocit, aproape rușinos, îi era jenă s-o mai spună și pe-aia. După ce că pe el îl chema Clipici... Trebuia mai bine să schimbe vorba.

— Nu vă supărați, sînteți actor cumva?

— M-ai recunoscut? rîse flatat actorul.

— Îmi pare tare rău, dar nu-mi amintesc numele, deși... figura dumneavoastră mi-e tare cunoscută, minți șoferul.

— Și mie-mi pare rău, dar n-am la mine nici o fotografie; poate pentru copii, dacă ai...

— Am. Unul. Băiat! făcu încîntat Ion.

— Să-ți trăiască! Și acum ia-o relaxat, nu mă grăbesc nicăieri; pînă la opt, cînd trebuie să fiu la televiziune, n-am nici o treabă. Vreau să văd cartierele noi, poate îi sugerez vreun loc bun de filmare regizorului.

*

— Uite ce e! începu domol colonelul Dumitrescu. Te rog să mă asculți cu mare atenție și dacă nu poți să-mi răspunzi la o întrebare, să-mi spui.

„Alberto" îl privea uluit. Nu arăta deloc a James Bond de film; „Alberto" avea 50 de ani și era „năpîrlit rău". Un tip insignifiant la prima vedere, dar care nu se dovedise a fi deloc prost.

Acestea erau probabil și motivele pentru care mai fusese păstrat în rețeaua sau rețelele serviciilor pentru care lucra; cu înfățișarea și viclenia lui putea păcăli ușor. Primise în ultimii ani doar misiuni de rutină, în spionaj însă misiunile de rutină nu erau de disprețuit. Jucînd pe două tablouri, dacă nu cumva pe trei sau patru, „Alberto" ajunsese să fie informat și rodat în chestiuni de anchetă.

Ceea ce Dumitrescu își propusese să afle era dacă datele referitoare la „Fredy“ erau reale sau nu, iar în caz că nu, dacă lui „Alberto“ i se ceruse să mintă în mod premeditat sau dacă fusese special dezinformat pentru a dezinforma la rîndul lui. Nu era deloc o treabă ușoară, iar riscul era mare. Cu voie sau fără, „Alberto“ izbutise să-i păcălească deja, bine de tot, aruncînd cele două pastile privind obiceiul lui „Fredy“ de-a mînca substanțial seara, înainte de acțiune— asta „Fredy“ o făcuse— și cel de-a „lovi“ cam pe la orele zece-unsprezece dimineața. Uite că acționase deja— esențial, scăpîndu-le din ochi— la patru dimineața! Dacă datele oferite spășit de acest „Alberto“, *singurele concrete pe care le aveau referitoare la „Fredy“,* cuprindeau și alte inexactități, puteau claca lamentabil.

— Vă răspund la orice întrebare, domnule colonel. Răul cel mai mare pe care mi l-ați putea face acum... ar fi să-mi dați drumul. Cred că înțelegeți, la vîrsta mea, după ce s-a aflat că am fost prins, nu mai am acolo decît datorii și dușmani care abia așteaptă să fiu scos de sub scutul serviciului pentru care lucrez, pentru a...

— Serviciilor! corectă Dumitrescu.

— Contează cel din țara unde locuiesc, mă rog, locuiam, ridică din umerii slabi „Alberto“.

Era plauzibil— tocmai pentru că părea absurd, cum ar fi zis Vlad— ca acest om să se fi împăcat cu ideea de a-și petrece restul vieții într-un penitenciar, soarta spionilor ratați fusese tristă dintotdeauna, chiar cînd nu aveau 50 de ani.

Rămînea însă întrebarea: de ce îl mai folosiseră pe acest om terminat încă alte două servicii? Aceasta atrăgea o altă întrebare: nu cumva fusese păstrat pentru dezinformare, eventual chiar prin sacrificarea lui? Nu cumva omul acesta avea o familie, ori măcar un copil la care ținea și *acceptase conștient să fie sacrificat,* se lăsase prins pentru a îndruga povești verosimile, în parte adevărate, dar false în punctele hotărîtoare, numai pentru că *i se promisese protecție pentru familie, pentru ființa la care ținea?* Dumitrescu întîlnise un asemenea caz, sfîșietor de trist în felul lui, dar cu consecințe total neplăcute pentru el, căci crezuse în omul acela nefericit care recunoscuse că mințise abia cînd era prea tîrziu. Mîine, cînd „Fredy“ avea să fi dispărut din țară, poate doar cu o idee sau cu o formulă în minte, acest amărît „Alberto“ avea să mărturisească plîngînd că „nu a avut încotro“, că, dacă nu-i mințea, i-ar fi fost lichidată nevasta sau copilul? Ce era de făcut în cazul acesta?

Ce era de făcut acum, pentru a penetra— rapid, nu avea timp de pierdut— în conștientul sau subconștientul omului

ăsta, determinîndu-l să spună un adevăr, de care „Alberto" se temea, crezînd poate că îl va costa *mai mult decît viața lui?*

Începea să dramatizeze, să psihologizeze? Se molipsise de la Magda? Lucrurile erau, poate, mult mai simple în realitate?

— Alberto, e posibil, e uzual, vreau să spun, să se fi presupus căderea dumitale şi să fi fost „încărcat" cu date false.

Un zîmbet mic, strîmb, nefericit apăru pe buzele moi ale omului în haine vărgate.

— Ştiu asta, domnule colonel. E perfect posibil. Vă întrebaţi, logic, cum de m-au ţinut pînă la vîrsta şi în halul în care sînt. Dacă nu cumva am fost şantajat— există atîtea modalităţi de şantaj— pentru a vă vinde ca bune toate cîte vi le-am spus! Ei bine, şantajat n-am fost în acest sens, dar de ce m-au ţinut în state nu am idee nici eu. Singura supoziţie pe care am putut-o face e că... ştiau că fac un joc dublu şi mă utilizau pentru a-i dezinforma pe ceilalţi. Sînt însă aproape sigur că şi ceilalţi ştiau că servesc pentru dezinformare şi inversau probabil sensul la tot ce le spuneam eu.

— Bun, acceptă colonelul. Dar impresiile dumitale despre oamenii pe care i-ai cunoscut, despre... Ai vorbit mult, de exemplu, de un anume „Fredy" parcă, nu? Acestea...

Greşise, presat de timp, zîmbetul acela mic şi strîmb apăruse iarăşi pe buzele lui „Alberto".

— Domnule colonel, nu e nevoie de toate acestea. Sînt tîrfă bătrînă, ştiu că „Fredy" e în România, că *el* vă interesează pe moment.

— Ştii?!

— Da. Datele referitoare la persoana lui „Fredy" le-am constatat eu însumi, deci nu pot fi „strecurate" de cineva, decît dacă... dacă „Fredy" nu a jucat teatru special pentru mine, ceea ce... zău că nu e de crezut.

— De ce eşti atît de sigur că e acum în România?

— Pentru că am aflat asta de la celălalt serviciu. Mi-au spus-o, cred, ca să informez primul serviciu pentru care lucram mai de mult şi de care ţine şi „Fredy", pentru ca ăia, ai mei, mă rog, să blocheze deocamdată operaţiunea din România ştiind-o deconspirată. Numai că eu... am uitat să le spun.

— Cum?! încremeni Dumitrescu.

— Am uitat. Erau mai multe date pe care mi le-au pasat, pe care a trebuit să le memorez şi pe care le-am transmis ca fiind „culese de mine". Pe cea referitoare la „Fredy" am uitat-o. De asta îmi închipui că „Fredy" este acum în România.

— Cum de n-ai uitat să ne-o spui nouă?

— Ba uitasem. Dar, după ancheta referitoare la mituire, m-au întrebat despre „colegi" de-ai mei. Abia cînd am ajuns la

„Fredy" mi-am amintit; bănuiam că vă interesează... Sigur, dacă însăşi povestea cu venirea lui „Fredy" în România nu a fost inventată pentru dezinformarea serviciului care mi-a cerut să pun pe o pistă falsă serviciul prim pentru care lucram, conveni „Alberto" cu o ridicare din umeri.

Era minunat! Dumitrescu avu senzaţia că nu a lămurit nimic, omul părea jalnic de sincer, dar totul, totul putea fi o poveste învăţată sau o farsă a soartei.

— Ascultă! se hotărî să pună punct colonelul. Ne-ai prezentat un „Fredy" superspion, dar tipul e acum la „Salvare", a făcut o criză cardiacă, reală, doctorii l-au consultat...

— Trişează! rîse înveselit „Alberto" şi-l privi pe Dumitrescu chiar cu o notă de ironie. Există pastile care, luate, pot înşela orice doctor! Oh, Doamne, cred că în timp ce staţi de vorbă cu mine, „Fredy" a şters-o deja din spital!

*

Şoferul flecărea fără încetare, se pornise acum ca o bandă de magnetofon. Îi vorbise despre preocupările de aeromodelist ale lui Mirel, despre murăturile nemaipomenite pe care le punea nevastă-sa înainte de-a o face asistentă medicală şefă, de tabieturile lui nea Duţu, vecinul de bloc, de „viaţa modernă care nu-ţi lasă timp să te cultivi cum ar trebui". Fredy se mulţumea să tacă, să întrebe incitant— spre a-l lăsa pe om „să se desfăşoare", mai avea nevoie de găzduirea lui cam o oră şi nu trebuia să-i trezească nici o suspiciune— ori să dea răspunsuri aparent distrate, evazive, cînd şoferul întreba ceva.

Îşi aminti faţa drăguţă, trandafirie şi silueta adolescentină a debarasoarei de la hotel din seara trecută. Privi în treacăt obrazul sănătos şi vesel al omului de la volan şi realiză că îi invidia: erau liberi, erau tineri, sănătoşi, cu griji mărunte cărora le dădeau importanţă mai mult din nevoia omenească de a-şi da importanţă. Nu erau bolnavi, nu aveau pe urme cîteva serii de hăitaşi care se urau reciproc, din care cel puţin două— dacă nu cumva şi hăitaşii serviciului pentru care lucra— ar fi fost mult mai liniştite dacă l-ar fi ştiut cu mîinile pe piept. Le-o făcuse multora, realiza de cîţiva ani un joc dublu. Se săturaseră de el, nu mai dădea pe deasupra nici „randamentul scontat". Iar celor de-aici le intrase ca o muscă mare şi sîcîitoare în casă. La ora asta organizau desigur potera, îl căutau, îl aşteptau la punctele de frontieră şi aeroporturi. Nu-şi făcea griji, era capabil să-i păcălească. Lăsase el cu buzele umflate vînători mai mari.

Era conştient, în acelaşi timp, că nu trebuia să greşească.

Pînă şi şoferul ăsta— Clipici scria pe cartonul fixat deasupra aparatului de taxat, auzi, Clipici!— putea fi unul dintre hăitaşi. Îl putea prinde şi Clipici cu o întrebare simplă, dar eficace, pusă din prostie sau... instruit de alţii. Avusese impresia că, în urmă cu cinci minute, acest şofer încercase să-l prindă întrebîndu-l dacă nu cumva e un actor pe care-l văzuse el într-un film istoric. Schimbase vorba; apoi îl întrebase brusc dacă e *un anume* actor, îi rostise şi numele. Era o capcană elementar de ieftină. Şoferul acesta *era posibil* să nu fi cunoscut *decît un actor,* pe acela, dar, intrigat de comportarea lui, de accentul poate totuşi sesizabil— nu mai vorbise frecvent româneşte ani la rînd, din copilărie—, să-l întrebe *tocmai* despre *acel* actor pentru a se edifica pe cine duce în maşină. Era tentant să-l lase să fie convins c-a dus o celebritate pe care „el, taximetristul, şi-o amintise“, dar era riscant. Fredy negase că ar fi *acel* actor, rîsese. Şoferul, jenat de gafă, îl întrebase „dacă totuşi nu seamănă cu ăla“. Nu trebuia creat nici un sîmbure de discordie aşa că, bonom, Fredy îl asigură că seamănă, că i-au mai confundat şi alţii. Iar Clipici... clipise din ochi încîntat. Fredy se întrebă cum o fi arătat actorul din filmul istoric, dar îşi spuse încă o dată că trebuia să fie atent. I-ar fi prins bine acum, şi mai ales în orele ce aveau să urmeze, să înghită una din pilulele stimulative pe care le avea în buzunar. Criza de inimă pe care o îndurase singur, cramponîndu-se în spasme pe covorul camerei de hotel cu cîteva ceasuri în urmă, îl înspăimîntase, îl îngrozea şi-acum.

Îşi aminti că pînă în urmă cu cinci ani era cunoscut ca „omul cu inimă de oţel“, „cronometrul“ ziceau doctorii, şi „tensiune de aviator“. Cei din Malaezia stricaseră totul. Vîrîseră în el atîtea stupefiante şi numai ei ştiau ce alte otrăvuri chinuitoare, că îl dărîmaseră, îi distruseseră nu numai dantura, dar şi ficatul, inima şi nervii pentru totdeauna. Rămăsese în plus dependent de stimulentele astea blestemate. Pînă acum se împăcase bine cu ele, dar dacă aveau vreo implicaţie asupra inimii... era de rău.

E drept că de la criza de inimă îi venise şi ideea de a le fugi elegant de sub nas, simulînd alta şi păcălindu-l pe doctoraşul „Salvarii“ cu „o povestioară occidentală“. Dar, una peste alta, starea sănătăţii lui nu mai era deloc de invidiat. Trebuia să se menajeze. Să se menajeze însemna însă evitarea lucidă a riscului, iar evitarea *lucidă* a riscului pretindea pastilele stimulative pe care nu mai avea curaj să le ia.

Aveau să-l prindă? În locul aşternutului moale de la hotel, al caviarului şi homarului avea să zacă în nopţile următoare pe un pat de scînduri, înghiţind zoaia de ciorbă a puşcăriaşilor?

Nu. Deocamdată, principalul „atu" pe care probabil îl avuseseră hăitașii de-aici fusese pierdut. Deschiderea jocului îi aparținuse în întregime; fugise, trecînd chiar pe sub nasul lor. Mai avea în arsenal o mie de trucuri pentru eventualiatea că aveau să-l redescopere — întîmplător — pe străzile Bucureștiului, pentru că numai întîmplarea îi mai putea acum ajuta. Dar pînă azi, întîmplarea sau „șansa", cum zicea Mark, fusese de partea lui întotdeauna.

*

Toți cei prezenți erau șefi de servicii, oameni cu părul albit în minister, așa că Dumitrescu își începu expunerea sec:

— Am zbîrcit-o! L-am pierdut pe un tip! Fotografia e cea pe care ați primit-o. Știm, din date incerte, că e „un as", utilizat în acțiuni „diverse dar importante". Tot incert știm că „vrea să lovească" un institut de cercetări care mi-e de șase luni în atenție. Dar s-ar putea să prindă și alte gusturi. Și să facă... dracu știe ce! N-a intrat în țară cu explozivi sau armament, dar e foarte posibil să dispună de un om aici. E cunoscut drept „Fredy", pe pașaport scrie însă Albert Krug. Are limba maternă româna, cam 45 de ani, ochii verzi, 1,80 înălțime, circa 85 de kilograme. Întrebări dacă sînt, vă rog, deși.... informațiile mele se cam opresc aici.

*

Ion Clipici medita total nemulțumit asupra propriului său „orizont". Uite-așa e cînd n-ai „cultură cinematografică"! Bine zicea Mirel. Auzi, să confunzi un actor cu un fotbalist, că — aia e! — nici la fotbal nu se pricepea neam! El cu tablele, cu dulcețurile și murăturile pe care nevastă-sa — de cînd ajunsese asistentă-șefă și stătea mai mult la spital — i le trecuse în grijă, dîndu-i doar „indicații", ăsta devenise orizontul lui acum. Îl jignise pe artistul ăsta, fără doar și poate. Rîsese el, dar... Ion Clipici nu înțelegea de ce spusese actorul că-l confundaseră și alții „cu acel actor", cînd *el, Ion Clipici, greșise,* îi pomenise nu numele unui actor, ci al unui fotbalist!? Și nici cu accent de Tîrgu-Mureș nu vorbea tipul, deși zicea că stătuse 30 de ani acolo. Cum vorbesc ăia la Tîrgu-Mureș știa el, Ion Clipici; că, pe cînd lucra la ailaltă bază, mersese cu un director la Tîrgu-Mureș și se împotmoliseră pe-acolo vreo săptămînă. Ba el era s-o pățească rău de tot. Îi făcuse Ilonco figura, că-i trimisese o scrisoare acasă. Drept e că nici el nu-i spusese că-i însurat și nu se gîn-

dise că unguroaica — faină altfel — o să-i descopere adresa din registrul hotelului. Dar cu Ilonco şi cu prieteni de-ai ei, cu alţi şoferi, pălăvrăgise destul aşteptînd să-şi limpezească directorul treburile la uzină, suficient pentru a-şi da seama că insul ăsta — actor sau nu — *nu* vorbeşte ca la Tîrgu-Mureş. Îşi bătea joc de el sau... era „o poveste mai cu dichis"?

Auzise de-un alt şofer care-l cărase pe unul pînă pe-nserat cu maşina, îi ceruse la urmă ăla să meargă la o pădure şi-acolo băgase cuţitu-n el! Slavă domnului, acum era încă dimineaţă şi insul zicea că merge la opt la televiziune.

*

Unde putea fi „Fredy"? Căpitanul Vlad Zeţaru se plimba cu un pas degajat prin holul aeroportului Otopeni, cercetînd pasagerii pentru următoarea cursă externă. Avionul avea să decoleze peste o jumătate de oră. Un machiaj bun şi-un deghizaj ingenios puteau face minuni, Vlad o ştia. Înălţimea doar, culoarea ochilor şi construcţia osaturii faciale erau mai greu de disimulat — nu imposibil nici acelea.

Nu, nici unul din pasageri nu era totuşi „omul lor". Veniseră toţi de pe listă, dar pînă nu pleca avionul, Vlad hotărîse să nu se mişte din aeroport. Ştia că mai există şi pasageri apăruţi exact în ultimul moment — locuri libere în burtica păsării argintii mai erau —, unii însoţiţi şi de telefoane de recomandare, date de persoane care se lăsaseră păcălite de o poveste înduioşătoare ori de o atenţie consistentă, dacă nu şi de una şi de alta.

La drept vorbind, Vlad era sigur că-şi pierde vremea aici. „Fredy" se găsea probabil departe încă de momentul cînd avea să părăsească ţara. Scontase — exact — pe faptul că ei îşi vor rezerva forţele principale pentru ziua care urma; şi-o întinsese încă noaptea din hotel, utilizînd cel mai rapid mijloc de transport la îndemînă: Salvarea! Foarte probabil era ca „Fredy" să acţioneze însă abia cu puţin timp înainte de ora cînd va decola avionul pentru care luase bilet, adică după-amiază. Teoretic era totuşi posibil s-o facă mai devreme... sau s-o fi şi făcut deja?

— Ce-i cu tine pe-aici, Zeţarule, iar zbori spre ţările calde? Îl lua peste picior. Un amic era, cîndva Vlad fusese şi el aviator, renunţase la cer pentru pămînt, adică pentru politehnică, apoi la construcţiile terestre pentru „subteran", adică pentru lumea informaţiilor secrete.

— Aştept o prinţesă indiană care vine cu următoarea cursă! rîse Vlad, ştiind că amicul suferă pentru că nu zburase spre India niciodată.

— Succes atunci! făcu zîmbind strîmb aviatorul în timp ce se îndepărta.

Că era prinţesă nu credea pilotul, dar că era indiană femeia aşteptată.. cine ştie, avea faima de „cuceritor" *şi* pilotul.

Pe cinstite, din el, Vlad Zeţaru, dacă o mai ţinea în ritmul ăsta, avea să rămînă doar legenda. Colonelul Dumitrescu îi cam alerga. Niciodată, ce-i drept, nu-i aducea să-i vadă doar „făcînd ore suplimentare", cum se petreceau lucrurile cîndva cu primul şef pe care Vlad îl avusese. Nu, acţiunea „pe care punea mîna echipa lui Dumitrescu" era întotdeauna reuşită — chiar cînd fusese abandonată de alte compartimente ca „răsuflată şi fără perspective" —, asta era adevărat. Pe deasupra, Vlad ştia că „regretele sînt tardive şi întotdeauna zadarnice". Nu regretase de fapt niciodată nimic, era convins că viaţa e frumoasă *dacă* o priveşti cu umor. Rămînea doar de văzut *dacă* „Fredy" n-avea mai mult umor. *Dacă* mîine sau chiar în seara asta n-avea să le expedieze o ilustrată amuzantă cine ştie din ce colţ al globului! Pe care ar fi fost suficient să le scrie doar atît: „Cu mulţumiri! Fredy."

*

— Directorul dumneavoastră v-a adus la cunoştinţă o veste plăcută, aparatajul ultrasensibil de testare a prototipului a sosit în noaptea asta de la Cluj, începu Dumitrescu cercetînd atent feţele celor opt specialişti care se aflau în camera terminalelor. Eu am să vă mai dau o veste bună: „Ypsilon-3" e deja apreciat ca o reuşită certă peste hotare. Drept dovadă, au trimis un maestru în „arta informaţiilor secrete" să fure prototipul.

În cameră se creă oarecare mişcare. Dan Ionescu pufni în rîs, Marcela îl înghionti severă, Cezar Albiescu şi Claudiu Ene se priviră şocaţi. Grigore Tănase îşi desfăcea nodul cravatei, părînd că-i e cald. Alexandru Mariano, Dana Costea şi Adrian Rizea rămăseseră absolut nemişcaţi, impenetrabili.

— Aş fi preferat — ca şi dumneavoastră, presupun — să vă bucuraţi de atenţia Mapamondului numai după brevetarea invenţiei, continuă colonelul. Cineva a făcut o indiscreţie — se întîmplă, din păcate —, vorba a zburat şi-a ajuns tocmai unde nu trebuia, ca întotdeauna. Ce-a fost a fost, nimic sper că nu e catastrofal deocamdată, dar poate deveni. Au mai fost cazuri, ştiţi, cînd o idee furată a devenit brevet mai repede decît sperau creatorii, dar pe alt meridian. Şi avînd pe copertă alţi autori.

Cineva s-a mişcat deja ieri. Unii dintre dumneavoastră aţi primit telefoane sau scrisori în care eraţi invitaţi la întîlniri cu persoane diferite, *cunoscute sau nu,* strecură colonelul. Vreau să vă rog să vă gîndiţi bine. Repet, nimic nu e grav deocamdată, iar în contraspionaj nu e niciodată prea tîrziu să-ţi recunoşti o greşeală. Am să vă invit la discuţii între patru ochi, pe fiecare în parte. Dacă aţi comis o indiscreţie, dacă aţi făcut o greşeală, chiar una care vi se pare banală sau, din contră, iremediabilă, vă sfătuiesc să mi-o spuneţi, se poate *încă* rezolva orice!

Acum încremeniseră toţi. Dana Costea ridică apoi o mînă şi începu:

— Aş vrea să vă întreb ceva.

Îşi revenise cel mai repede din uluiala produsă de vorbele lui, dar întrebarea putea fi dăunătoare, „Unde e acum maestrul acela în arta informaţiilor?", de pildă, ar fi dărîmat tot planul lui. Fie că le spunea adevărul, fie că îi minţea, ieşea prost, aşa că Dumitrescu pară:

— Vă rog, *şi* întrebările, oricît de indiscrete sau delicate ar fi, să mi le puneţi tot între patru ochi. Vreau să ştiu mai întîi dacă există priorităţi. Dacă printre dumneavoastră este adică cineva care doreşte să plece mai repede, avînd o problemă personală de rezolvat azi.

— Eu! anunţă senin Dan Ionescu. Eu şi Marcela aveam azi un program...

— Eu nu! taie cu răceală Marcela. Vorbeşte în numele tău.

— Am reţinut! înregistră colonelul. Altcineva?

Îi privi pe rînd, atent. Cei de la care învăţase în urmă cu ani meşerie spuneau despre el de-atunci că e în stare să ghicească ceva necurat dintr-o singură aruncătură de ochi. Nici o urmă de emotivitate deosebită pe faţa cuiva, nici pe-a lui Adrian Rizea, „suspectul calculului pe hîrtie" al Magdei şi-al Inei. Dacă „omul lui Fredy" se afla printre cei opt, ei bine, era ori prea versat, ori prea năucit pentru a se demasca.

Deocamdată pierduse şi a doua rundă. Toate măsurile luate pentru a-l descoperi pe „Fredy" nu duseseră la nimic; omul acelui „Fredy" era indetectabil „la prima sită". Rămînea şansa discuţiilor între patru ochi, zvîrlise „pastila" cu „persoane *cunoscute* sau nu" care le dăduseră întîlniri, restul avea să facă timpul. Dacă omul avea însă nervii tari ori era foarte experimentat, pica şi şansa asta. Sau dacă era foarte prost. Şansa era, în definitiv, în primul rînd pentru „omul lui Fredy", de a declara, pînă nu era prea tîrziu, totul; şi de a întoarce jocul, scăpînd astfel de puşcărie. Dacă nu înţelegea asta...

Dar dacă omul pe care îl căutau *nu se afla în sală?* Dacă „Fredy" urmarea cu totul alte scopuri sau dacă „Fredy" era pur

şi simplu o pistă falsă, menită să le risipească forţele, pentru ca *altcineva*, cu totul necunoscut, să acţioneze în acest timp cine ştie cum şi unde?

— Bun, atunci începem cu dumneavoastră! conchise colonelul adresîndu-i-se lui Dan Ionescu. Peste o jumătate de oră însă. Pînă atunci, încercaţi să vă reamintiţi orice credeţi că ar fi cît de cît important.

*

Fredy realiză că „ceva nu era O.K."!

Taximetristul devenise tăcut, fluiera el de fapt din cînd în cînd „cît mai degajat", dar asta era un semn *în plus* că era frămîntat de un gînd ascuns. Ba îşi mai amintise şi că trebuia să dea un telefon acasă, „să-l trezească pe ăla mic"; îl rugase să-l ierte un minut. Oprise la o cabină telefonică, încercase să vorbească cu cineva, dar nu reuşise, telefonul era ocupat. Fredy surîse. Pesemne că „ăla mic" purta o convorbire telefonică îndelungată; la ora şapte şi 15 minute dimineaţa!

Aşadar, amicul Clipici mirosise ceva— cum oare?— şi *încerca să-l vîndă*. De regulă, pe cei care încercaseră să-l vîndă, şi nu fuseseră puţini, Fredy îi lichidase. N-ar fi ezitat nici acum s-o facă— Mirel şi asistenta medicală-şefă aveau să se descurce ei cumva pînă la urmă; şi el, Fredy, se descurcase cînd rămăsese fără ambii părinţi la 13 ani, numai că trebuia văzut *dacă merita*. Nu făcea să se încurce inutil cu o omucidere, ca să sporească numărul hăitaşilor de pe urmele sale! Clipici trebuia supravegheat însă atent. Şi trebuia pedepsit!

*

— Să trăieşti, nea Radule!

— Să creşti mare, mînzule! Ce, ţi-a dormit nevasta pe cămaşă de-ai întîrziat!?

— N-am întîrziat, nea Radule!

— Auzi, Sandule, mie chestiile-astea nu-mi plac! Cine se respectă pe el, nu întîrzie! Şi dacă chiar o face, recunoaşte cinstit. Crezi că nu te-am zărit cînd ai venit acum cinci minute? Nu vezi că ţi-ai îmbrăcat tricoul ăla tărcat de sub salopetă pe dos? Fugi şi te schimbă, că se strică vremea!

— Nea Radule, dă-l încolo de tricou că nu de el îmi arde acum! Şi-am întîrziat că m-a tras de mînecă Gicu de la întreţinere ca să-mi şoptească ceva.

— Şi dacă te trăgea de mînecă să te-arunci cu el în canal, cu capu-n jos, îl ascultai?!

— Nea Radule, sus la director e anchetă. A venit, cică, un colonel. Unul mai solid încă şi decît matale, cu părul alb aproape complet.

— Asta o scornişi tu sau Gicu?

— Să nu mă mişc de-aici, nea Radule! I-a convocat pe toţi, la şapte dimineaţa erau acolo, toţi de la „Ypsilon-3", se vede că azi-noapte i-a convocat sau i-a adus cu maşina, pe fiecare de unde l-a găsit.

„Un colonel mai voinic încă decît el şi cu părul aproape alb". Care îi convocase pe toţi specialiştii ce lucrau la „Ypsilon-3", să discute cu ei! Să discute bune sau rele, necazuri probabil, o convocare de-asta la şapte dimineaţa nu prea era bună. Pe unul singur dintre cei ce lucrau la „Ypsilon-3" îl uitase colonelul Dumitrescu — nea Radu putea jura că fostul lui „ucenic-ajutor", acum colonel, de, era bărbatul voinic cu păr aproape complet alb —, pe un specialist fără patalama, e drept, dar care pusese bucată cu bucată 80 la sută din piesele prototipului, la locul lor fiecare; după ce cam 40 la sută din acele piese le făcuse tot acel specialist cu „mînjii" lui, aici, în atelier. Da, îl uitase.

Radu Vasile stătea încremenit în picioare, prefăcîndu-se că citeşte un prospect, numai că nu vedea literele, nu pricepea nimic. Hala mare i se păru deodată străină, se simţi bătrîn şi neînsemnat.

— Nea Radule, nu te duci pe sus să vezi şi matale cam în ce ape ne scăldăm?

— Ai?! Ce vorbeşti, mă? Eu unul ştiu în ce ape mă scald! Ştiu şi ce am azi de făcut. Vezi tu ce-i în lăzile de colo?

— Aoleo! sări ca ars Sandu. Nu cumva au catadicsit ăia să ne trimită aparatajul lor „ultrasensibilosu"?

— Nu eşti tu băiat prost cînd nu te laşi tras de mînecă! Ia du-te de-ţi schimbă tricoul ăla, că nu pot să te văd aşa, şi vino să citim prospectul cu grijă înainte de a desface ambalajul, că...

— Lasă, nea Radule, că le desfac şi-aşa! Abia aştept să văd de ce s-au moşit atîta şi...

— Nţ! Înainte de-a se apuca să facă, omul trebuie să ştie limpede ce. Aici sînt mii de ore de muncă, mă, dacă nu sute de mii! Şi cine se respectă pe el respectă munca altora, ţine minte de la mine! Marş de-ţi schimbă întîi tricoul, tărcatule!

*

Ion Clipici începea să se enerveze. Tolomacul ăsta de Surdu parcă surzise chiar de-adevăratelea de cînd lucra ca şef la staţia de benzină. Că se făcuse-al dracului cu foştii colegi, asta treacă-meargă. De! Cum ajungeau şefi, cît de mici, dar şefi, toţi foş-

tii lui colegi începeau să facă pe nebunii. Dar acum ar fi trebuit să priceapă mai repede că era o chestie „cu schepsis" în care era cazul să-l ajute.

— Nu-i numai treaba că am încurcat eu un actor c-un fotbalist şi nu s-a prins, nici că nu vorbeşte ca la Tîrgu-Mureş şi că nu ştie ce statuie e-acolo în faţa catedralei unde mă-ntîlneam eu cu Ilonco, la coada calului. Dar am văzut sînge pe mîneca hainei lui, auzi?

— Sînge?! păru în sfîrşit „să sesizeze fondul problemei" Surdu. Şi dacă te-nşeli?

— Eu? Cu nevastă-mea care vine mai în fiecare zi mînjită, că lucrează la chirurgie?

— De ce nu telefonezi tu?

— C-am mai încercat, n-am prins numărul, era ocupat, dar am văzut eu, nu i-a convenit! Dacă mă vede intrînd iar în cabina telefonică, se prinde! Bă, Surdule, *dacă* ăsta-i unul ca Rîmaru ăla sau şi mai şi, unul căutat de Interpol?...

— Bine, acceptă Surdu în sfîrşit. Mă duc să telefonez, fii tu cu ochii pe el. Ce număr de maşină ai?

Ion Clipici înlemnise cu ochii la maşină. I se părea lui sau...? Nu, nu i se părea deloc. În timp ce-l convingea pe Surdu să telefoneze, muşteriul suspect dispăruse din maşină. Unde?

Ion Clipici alergă spre şirul de automobile care aşteptau la rînd. Mai apucă să vadă silueta înaltă a asasinului— era acum convins că un asasin dusese în maşină— urcînd într-un „Mercedes" albastru metalizat care trecea dinspre aeroport spre Bucureşti.

IV. COINCIDENŢE

Dan Ionescu tocmai ieşise pe uşă. Dumitrescu duse mîna la buzunarul interior al hainei şi apăsă o clapetă:

— Va coborî imediat Dan Ionescu.

Şi închise. Acum se întrebă ce puteau găsi Săndulescu, Stoenescu, Dana Costea la acest individ pentru a-l declara toţi trei „un băiat inteligent, talentat, cu spirit de echipă". Lui i se părea că discutase cu un monstru de indiferenţă şi egoism. Motivul personal pentru care Dan ceruse să fie primul care să poată pleca de la institut— chiar înaintea celor ce fuseseră în tură de noapte— era că dorea să meargă la un prieten la Călugăreni.

Puţin îi păsa de venirea aparatajului de verificare, ca şi de tot ce aflase de la el! Acest Dan Ionescu pleca să-şi petreacă plăcut duminica liberă, să bea „un vin cinstit de buturugă". Colonelul îşi propuse să se edifice mai mult asupra lui, în discuţiile cu ceilalţi. Uşa se deschise, în pragul ei nu apăru— aşa cum stabilise împreună cu toţi— Cezar Albiescu, ci Marcela Neagu. La discuţia colectivă, femeia se opusese ca Dan să vorbească şi în numele ei. Poftim însă, acum o convinsese totuşi.

— Luaţi loc, vă rog! o invită Dumitrescu.

Marcela ezita, părea că mai degrabă ar fi dorit să iasă pe uşă, se apropie totuşi de masă, se aşeză pe fotoliul indicat.

*

— Trebuie să terminăm o dată cu brambureala asta. Am să dispun să se dea tichete pentru locul de parcaj din faţa institutului, dar numai oamenilor noştri! spuse pe un ton supărat Săndulescu şi întrebă: Zici că ştii numerele de maşini ale tuturor celor de la noi?

— Sigur, asigură omul de la volan.

— Atunci dă-i drumul! Rulezi încet şi-mi dictezi numerele de maşini care nu sînt ale noastre. Dacă tot e aici acest colonel, am să-l rog să verifice cine-şi lasă maşinile în parcajul pe care l-am amenajat noi! Noi, care nu mai încăpem de intruşi!

— Vi le spun imediat! făcu şoferul încîntat, demarînd.

Săndulescu simţi că era ridicol. Se apuca să facă pe detectivul! Era însă convins că din moment ce colonelul îi adusese pe toţi cercetătorii aici, acel necunoscut avea să vină să-i pîndească la ieşire. Poate că omul pe care-l căutau se afla aici undeva, aproape, la porţile institutului, pîndind! I-ar fi făcut plăcere „să i-l pună pe tavă" lui Dumitrescu pe „maestru", ar fi văzut colonelul că civilii nu erau chiar atît de nepricepuţi cum credea.

*

— Ai telefonat? se interesă flegmatic Surdu.

— Sigur că da şi mi-au zis să mă prezint imediat la ei cu maşina! Îi interesează!

— Dom'ne, omul ţi-a plătit?

— Mi-a lăsat pe banchetă şi 40 de lei în plus. Dar nu despre asta-i vorba, nu pricepi?

— Şi dacă-i doctor şi venea mînjit de sînge pe haină de la o operaţie?

— Nu vezi că eşti prost?! izbucni Ion Clipici. Păi ce, în hainele de stradă se operează? Şi dacă ar fi fost doctor, de ce mi-a

spus că-i artist? Nevastă-mea vine cu *halatul* acasă cînd nu mai are timp să se schimbe şi îmbracă paltonul sau pardesiul peste! răbufni Ion Clipici. Trag maşina-n faţă, peste rînd, că trebuie să mă duc la circa de...

— Aha! Asta era! pufni dispreţuitor Surdu. Mă rog, dacă te lasă ăia patru care sînt înainte!

Ion se îndreptă spre maşina lui, se urcă în ea întrebîndu-se „pe ce pusese mîna asasinul". Măcar pe portieră tot pusese. Mănuşi avea? N-avea! Era bine.

Vîrî cheia în contact şi demară gîndindu-se că urma să se certe cu proprietarii celorlalte patru maşini care erau în faţă. În clipa următoare văzu însă ieşind un fir de fum prin faţa parbrizului şi se îngrozi. Un scurtcircuit? Acum?! Avea să izbucnească focul, mai văzuse el o maşină nou-nouţă la fel ca a lui carbonizată complet, tot de la un nenorocit de scurtcircuit! Staţia de benzină era alături! Roti scurt volanul spre stînga scoţînd maşina de pe bandă pe iarbă— era acolo un dîmb care cobora spre şosea — fie ce-o fi!...

În clipa următoare izbucniră flăcările. I-o făcuse! Asasinul, nemernicul, criminalul internaţional voise să-şi şteargă amprentele, iar pe el să-l lichideze pentru a nu putea depune mărturie! Realiză că maşina se ducea tot mai repede, arzînd, spre şosea, un şofer începu să claxoneze lung, Ion deschise portiera şi se aruncă afară pe iarbă, se rostogoli, văzu maşina, „Dacia" lui nou-nouţă rulînd tot mai repede spre şosea şi apoi oprindu-se într-un şanţ. Flăcările izbucniră şi mai puternic. Avea să explodeze!

* *

Fredy crezuse că proprietarul "Mercedesului" care îl luase de pe şosea era arab. Se convinsese acum că era ţigan, bişniţar, un fel de „mafiot-şef localnic", pentru că îl invitase să-i vadă „plantaţia"!

Fredy mai dispunea de o jumătate de oră în care nu avea chiar nimic de făcut, străzile întortocheate dintr-un cartier vechi nu-l atrăgeau, „Mercedesul" albastru metalizat era o maşină uşor de remarcat dacă speriatul ăla de taximetrist apucase să dea alarma. Despre ce „plantaţie" putea fi însă vorba? Nu cumva cultivau cînepă ind.ană aici, undeva, la marginea Bucureştiului?

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat, îţi mulţumesc şi pentru invitaţie, dar nu am timp, surîse Fredy. Lasă-mă la prima staţie de troleibuz care merge spre centru şi spune cît îţi datorez.

— Ei, asta depinde! rîse arogant proprietarul „Mercedesului".

Era un țigan alb, într-un bluzon roșu! Voinic, sigur de el, cu ochi de infractor de duzină și rîs lăbărțat, gîlgîit.

— Depinde de ce? vru să știe Fredy.

— Ia spune-mi, neamule, din ce rahat te-am scos pe șosea? se interesă, la rîndul lui, țiganul. De ce-ai fugit din taxi și-ai venit întins să te iau!? Nu-s muiere să cred scorneala aia leșinată pe care mi-o înșirași! Ce-nvîrți, de ce te caută, cine? Fii cinstit cu mandea, că pot să te-ajut și mai departe! pe *money*, se-nțelege. Ai?

Gonea cu mașina ca la un raliu, dobitocul, intrase deja într-un cartier vechi, aflat în prag de demolare. În capătul străzii lungi se vedeau schele și, dincolo de ele, blocuri încă nefățuite.

Baragladina albă viră însă scurt la dreapta într-un fel de piațetă unde era adunată, se pare, la sfat, floarea bișnițarilor locali. Indivizi îmbrăcați bizar, țigănci în costumele lor universale. Se ridicară de jos la apariția „Mercedesului", șoferul lui dovedindu-se a fi o persoană respectată.

— Uite c-am ajuns! Asta-i plantația mea, bătrîne! Dacă nu vrei să-mi pun „negrii" să te jugănească, scoate frumușel tot ce ai prin buzunare, să vedem cu ce pasăre am de-a face!

De mașină începuseră să se apropie, simțind sau știind din experiență ceva, patru „gorile", țigani ciolănoși, mustăcioși, doi cu pălării negre și mari pe cap.

Fredy rînji. Scandalurile, bătăile, poate și alte chestii mai deocheate erau cu siguranță frecvente aici; poliția era, desigur, cu ochii pe fundătura asta clocită, deci trebuia găsită o soluție adecvată. Nu era dispus să se lase șantajat de o caricatură de mafiot. Și trebuia să dispară repede de-aici, mașina fusese poate deja semnalată, se putea trezi cu vizitatori indiscreți în orice moment.

— Ai făcut o greșeală! zîmbi Fredy îngăduitor. Ai adus pe „plantație" tocmai pe cine nu trebuia!

— Haït, că m-ai speriat, frumosule! rîse corcitura. Vrei să zici că ăi fi caraliu?!

— Și dacă sînt?

— Fugi, neamule, de-aici cu vrăjeala! Cu-așa stofă și cravată!? Ne mai pricepem și noi, ăștia de-aici! Ia dă jos haina aia s-o probez!

Oare hainele și cravata — pe care le alesese cît mai banale totuși — să-l fi alertat și pe taximetrist? Secătura asta împuțită să fi jinduit la costumul și cravata lui mai mult decît la o sumă oarecare de bani?! Nu se putea trata; regretabil, „gorilele"

soioase ajunseseră aproape de maşina cu geamuri fumurii, nu puteau vedea clar ce se petrece înăuntru, dar parodia de bulibaşă în bluzon roşu deblocase portiera şi stătea cu mîna pe ea. Nu mai era vreme de pierdut.

— Ai ghicit! rîse degajat Fredy. Bravo! Am să-ţi arăt atunci paşaportul şi o cutioară, să vezi că o să ne înţelegem.

Dobitocul, devenit curios, deschise portiera pe jumătate. Fredy îşi duse lejer mîna stîngă la buzunarul interior al hainei, apoi o destinse, fulgerător.

Lovise în gît, ucigător. Apucă cu dreapta în aceeaşi clipă de cracul pantalonului, îl vărsă pe şofer în ţărînă, apoi coborî cu mişcări sigure din maşină pe uşa din dreapta.

— Ţineţi minte! Cine cîrîie la poliţie aşa o să păţească! zvîrli Fredy, privindu-i dispreţuitor.

Trecu pe lîngă doi mustăcioşi care se traseră deoparte din drumul lui, speriaţi, al treilea duse însă mîna la spate şi trase un cuţitoi cît o baionetă. Stătea chiar lîngă portiera prin care fusese prăvălit ţiganul alb. Fredy mai făcu un pas lejer, piciorul lui zvîcni apoi brusc. Ţiganul scăpă cuţitul, icni şi se prăbuşi leşinat. Fredy apucă de cureaua fostului său şofer, îl ridică ca pe-un sac, îl azvîrli peste mustăcios şi urcă în maşină. Ţigăncile începuseră să ţipe şi toată şatra alergă spre maşină. Fredy demară, viră şi se îndepărtă în huiduielile neputincioase ale „tribului" păgubit. O piatră lovi geamul din spate. Aprecie că acest „intermezzo" fusese un incident regretabil şi se gîndi cum să scape mai repede de „bolidul albastru" în care se afla.

Norocul îi surîse numai trei străzi mai departe. Un individ rotofei coborîse tocmai din maşină, o „Dacie" verde, şi alerga spre intrarea unui bloc cît de iute îl puteau duce picioarele lui scurte.

Fredy reduse viteza, se asigură că cheile „Daciei" rămăseseră în contact, aşa cum presupusese, frînă, coborî calm, traversă strada şi se instală la volanul „Daciei", apoi demară. Avea la dispoziţie cel puţin cinci minute pînă cînd grăsanul urma să remarce lipsa maşinii, să telefoneze, să fie alertate echipajele. Era absolut suficient.

Ba, uite că se înşelase. Un echipaj de circulaţie deja venea din direcţie opusă. Îl alertaseră deja ţiganii? Exclus. Le fusese probabil semnalat în zonă „Mercedesul" pe care-l indicaseră cei de la staţia de benzină. Urmau să dea peste „Mercedesul" abandonat, era chiar în drumul lor, asta peste jumătate de minut. Dacă nu proprietarul, copiii de pe stradă aveau să le indice „Dacia" verde, probabil şi numărul, micii draci vedeau şi ştiau tot.

Fredy coti pe prima stradă la dreapta, apoi la stînga şi zări, în sfîrşit, ce căuta. Un ochelarist deşirat se instala la volanul altei „Dacii", albe. Fredy opri maşina exact în spatele lui, îşi răvăşi cu o mînă părul, cu cealaltă îşi lărgi cravata, coborî şi se opri lîngă portieră cu un aer disperat.

— Iertaţi-mă că îndrăznesc, mergeţi spre centru? gîfîi el.

— Nu. Adică... în sfîrşit! îngăimă omul de la volan nedumerit. De ce?

— Mi s-a telefonat de la spital! improviză cu convingere Fredy. Soţia a avut un accident grav, am rămas în pană de benzină tocmai acum. Mă ajutaţi? Vă rog, dau oricît!

Omul îşi ridică cu un gest reflex ochelarii, îl privi două secunde, privi spre bloc, apoi spuse:

— Urcaţi! Nu-i nevoie de nici un ban, vă duc!

*

— „Doi", sînt „Şase". Femeia se uită de zece minute într-o vitrină! Dar am pierdut maşina. Ce fac?

Stoenescu îşi muşcă buzele furios. Dan Ionescu şi Marcela Neagu ieşiseră împreună din institut, urcaseră în maşina lui Dan aflată în faţa institutului şi plecaseră. Mircea semnalase „evenimentul neprevăzut", aşa că acum ar fi fost necesari *doi* oameni care să se ocupe de maşina lui Dan, numai că nu avusese de unde să-i dea pe moment încă un om. Vlad nu se întorsese de la aeroport, Magda împărţea fotografii, Ilie plecase să se schimbe şi să mănînce totuşi ceva; fusese 24 de ore în serviciu. Iar maşina sa proprie, pe care Stoenescu i-o dăduse Inei — ghinion! —, făcuse pană de cauciuc. Şi — un alt ghinion, previzibil de data asta într-un fel — Marcela se certase pesemne cu Dan în maşină, fapt ce o determinase să coboare. Mircea iarăşi semnalase disperat, întrebase prin radio „după cine să rămînă": după maşina lui Dan sau după Marcela? Din cîte zisese colonelul Dumitrescu, Dan se ducea acasă şi de-acolo pleca la Călugăreni. O maşină era mai uşor de reperat decît o femeie în centrul Bucureştiului, aşa că îi spusese lui Mircea să se ocupe de femeie, adică de Marcela; colonelul semnalase în cazul ei, după discuţie „un comportament ciudat". Uite însă că femeia căsca gura într-o vitrină — dar dacă aştepta acolo pe cineva!? — în timp ce Dan, cu maşina, cine ştie pe unde o fi putut să ajungă?

—„Trei", sînt „Doi"! Răspunde dacă mă auzi! ceru Stoenescu.

— Aici „Trei", intru în Bucureşti. Avionul a decolat cu întîrziere. Au venit în ultimul moment doi reprezentanţi de firmă, din păcate nici unul interesant.

— Ia legătura cu „Şase" şi caută să recuperezi o maşină! ceru Stoenescu dejá conştient de faptul că era aproape imposibil de realizat ce-i solicita.

Dar Vlad nu era ghinionist ca el, cine ştie!?

*

— Aş vrea să vă mai spun încă ceva, se opri Dana Costea lîngă uşă.

— Vă rog! zise colonelul.

— E vorba de nea Radu, pe care nu l-aţi invitat la discuţia noastră.

— Care nea Radu?! făcu Dumitrescu mirat.

— Sîntem, de fapt, *nouă* oameni care am lucrat la „Ypsilon-3", nu opt. Nu cred că ar avea să vă spună ceva legat de vreun străin care „a încercat să-l tragă de limbă", se strîmbă Dana. Sînt sigură că dacă chiar ar fi fost aşa, nea Radu l-ar fi plesnit, zîmbi amuzată Dana. Şi ne-ar fi anunţat imediat, pe mine sau pe director. Corect era însă, cînd ne-aţi invitat la acea discuţie, să-l fi chemat şi pe el. E un om foarte interesant, de altfel, merită să-l cunoaşteţi.

— Cum adică „interesant"? vru să priceapă Dumitrescu.

— Eu sînt creierul proiectului, spuse simplu Dana. El e inima. Nu numai că a materializat ireproşabil acest „Ypsilon-3", dar m-a ajutat realmente, corectînd din mers o mulţime de imperfecţiuni mărunte dar importante cînd e vorba de un prototip. Face parte din oamenii... cum să vă spun! care inovează aşa cum respiră, deşi nu şi-a brevetat vreodată o invenţie sau inovaţie; din cei care... simt noul şi sesizează ce e balast, vechi, inutil sau dăunător. Nu numai în tehnică! adăugă Dana.

— E deci şeful atelierului-anexă al institutului?

— Am încercat să vă explic, surîse Dana, că e mult mai mult. Vă rog să-l... consultaţi, chiar şi formal, altfel... cred că are motive să se simtă jignit... şi n-o merită, oamenii ca el sînt rari.

— Înţeleg. Am să vorbesc neapărat cu nea Radu, promise Dumitrescu, realizînd că femeia aceasta care îi vorbise pînă atunci rece, absolut lucidă despre proiectul care, se zicea, era „proiectul vieţii ei", devenise emoţionată abia la sfîrşit, cînd ridicase problema şefului de atelier.

— Pot să-i spun că „doriţi neapărat să discutaţi şi cu el"? întrebă Dana.

— Desigur. Mergeţi la atelier acum? O fi acolo? tatonă colonelul.

— A! Duminica, eu şi nea Radu sîntem aici pînă la prînz întotdeauna, rîse Dana. Azi, că ne-a venit şi aparatul de la Cluj, cred că vom sta pînă diseară. Cînd terminaţi atunci cu ceilalţi, daţi-ne, vă rog, un telefon la atelier, încheie Dana şi ieşi.

Telefonul suna insistent. Dumitrescu ridică receptorul.

— Regret că vă deranjez..., începu Stoenescu.

— Ce noutăţi? îl întrerupse colonelul.

— Colonelul Datu vrea să-şi retragă oamenii, pe Dima şi Niciu. Fiind de 24 de ore în serviciu...

— Dacă *ei* vor, să se ducă! zvîrli Dumitrescu. Întreabă-i însă dacă *preferă să rămînă* în acţiune pînă la sfîrşit şi să recupereze prostia făcută *sau preferă să meargă* acum să se odihnească, săracii, la arest? Dacă doresc asta, Datu să-mi dea alţii în schimb, a promis că sprijină operaţia pînă la sfîrşit. Credeam că-mi aduci veşti despre client!

— Ar fi ceva, oftă Stoenescu. Un taximetrist a semnalat c-ar fi dus în maşină „un asasin". E convins că omul avea o comportare bizară şi pe mîneca hainei urme de sînge. Cînd mi-au spus că taximetristul l-a crezut şi actor, credeam că e „Fredy"... Şoferul însă a văzut fotografia şi... nu-i sigur că ar fi omul care ne interesează.

— Ba el e! zise Dumitrescu repede. Şi dacă nu e, n-are nici o importanţă! Avem motivul ca să punem şi alţii pe urmele lui ca suspect de crimă! Să se mai tragă 100 de fotografii. E clar?

— Am înţeles! zise Stoenescu.

— Altceva?

— N-avem suficienţi oameni. Mircea a fost silit să-l abandoneze pe Dan — eu i-am spus — ca să rămînă după Marcela.

— O clipă! întrerupse Dumitrescu şi ridică receptorul celuilalt telefon din biroul lui Săndulescu: Da!

— Cred că Dan Ionescu a plecat din faţa casei cu „Fredy" în maşină, auzi Dumitrescu vocea lui Vlad.

— Cum?!

— Singurul martor ocular, un puşti de 11 ani, mă asigură că fotografia pe care i-am arătat-o e a omului care s-a urcat „în Dacia albă a lui nea Dan"!

*

Mircea Stoican simţea că o făcuse boacănă, boacănă de tot! De la începutul acţiunii ăsteia, totul parcă mergea pe dos, comiseseră toţi prostii, înregistraseră eşecuri peste eşecuri. Pe Niciu şi pe Dima îi păcălise „Fredy"; ajutat şi de şansa celor două tramvaie, dar... îi păcălise! Magda alertase de dimineaţă o colegă din alt serviciu care să le multiplice fotografia lui Fredy.

Dar, grăbindu-se să vină la sediu, aceasta fusese lovită de-un autoturism şi ajunsese la spital. Magda făcuse venin de moarte cînd aflase necazul, îl oprise pe alt coleg care se pricepea să manevreze drăcia de multiplicat şi-l pusese la treabă, chit că omul ieşea din serviciu şi era aşteptat acasă de nevastă-sa, nepoată de general, care vroia s-o ducă la aeroport că pleca în concediu la mare. Văzînd că-i întîrzie bărbatul, îşi alertase, plîngînd, unchiul, care se interesase de bietul om înţelegător ce o ajutase pe Magda. Se interesase însă la şeful omului înţelegător, şef care aflase astfel, pînă la urmă, că se multiplicase ceva fără ca el să aprobe! De-aici jale, necaz!

Vlad Zeţaru îşi pierduse timpul inutil la aeroport, uitînd precis să-i dea telefon Getei şi părinţilor ei! Asta era, avea să devină, în mod cert, un şi mai mare necaz!

Ina Suter, cum luase maşina lui Stoenescu, şi făcuse o pană.

El îl pierduse pe Dan Ionescu; din ordinul lui Stoenescu, mă rog, rămăsese după Marcela, dar acum, culmea, Marcela era lîngă el în maşină, leşinată, iar el nu ştia unde s-o ducă.

După cîte îşi putuse da Mircea seama, Marcela se certase cu Dan Ionescu. Se dăduse jos din maşină, rămăsese cam zece minute ca năucă, privind aiurea într-o vitrină, fără să pară că vedea ceva. Mircea crezuse iniţial că femeia aşteaptă pe cineva, apoi văzuse că Marcelei îi era rău, picase pe caldarîm. Se găsiseră cîţiva trecători care să se îngrijească de ea, nici o maşină nu oprise însă. Mircea ceruse prin radio sfatul lui Stoenescu, dar maiorul nu răspundea, nici Vlad nu răspundea. Mircea sfîrşise prin a lua femeia şi-a o urca lîngă el în maşină, cu gînd s-o ducă la un spital. Stătea acum cu capul rezemat de umărul lui, el nu ştia încotro s-o mai apuce. Şi dacă femeia asta era — totuşi — „omul lui Fredy"? Dacă „Fredy" venea acum la locul de întîlnire lîngă vitrina aceea? Oh! Ce i se spusese lui să facă şi ce făcuse?!

„Iar spioana dormea cu capul pe umărul tînărului locotenent!", auzi Mircea parcă aievea vocea veselă a lui Vlad Zeţaru. Dacă fusese păcălit, dacă rataseră ocazia de a-l prinde pe „Fredy" în flagrant din cauză că „nu avusese el inimă s-o lase leşinată în stradă pe spioană"...!?

Mircea opri, ajunsese lîngă un spital, şi privi la capul blond al femeii de lîngă el.

Nu, nu era spioană. Era o fată delicată şi tristă. Cutele acelea apărute prematur de o parte şi de alta a gurii, expresia rătăcită a ochilor cînd aştepta în stradă! Ce se întîmplase, ce-i spusese Dan Ionescu, de ce se certaseră? Of, lui Dan Ionescu una ca Geta i-ar fi trebuit sau Getei unul ca Dan Ionescu, să vadă ei...

În clipa aceea Mircea înlemni. Privea îngrozit și nu-i venea să creadă. Geta! Din toate ființele umane din București, din țară, din lume, singura care nu ar fi vrut să-l vadă acolo — Geta îi mînca sufletul cu o gelozie nemotivată, nebazată pe nimic, dar acum...

Poate nu avea să-l vadă! Trebuia să stea liniștit, nemișcat, poate Geta avea să treacă pe lîngă ei, fără să...

Îi văzuse! Mircea simți că era pe punctul să leșine și el. Geta îi văzuse și se oprise. O clipă numai. Apoi făcuse un gest mic cu mîna, un gest de salut sau de adio, zîmbitoare și trecuse mai departe. Totul era sfîrșit!

Ba nu! Mircea rezemă cu grijă capul femeii pe suportul antișoc ce era adăugat scaunului, ieși din mașină și alergă după Geta.

*

— Astea sînt autoturismele care de azi-dimineață staționează în jurul institutului, zise Săndulescu. Poate e o prostie, dar m-am gîndit... în sfîrșit, am citit tot felul de lucruri despre receptoare lăsate în astfel de mașini care înregistrează ce se vorbește într-o clădire și m-am gîndit că „maestrul" ăla pe care îl căutați, dacă are un om care-l ajută, va veni, el sau „omul lui", să... Mă ascultați?

— Da, desigur, zise colonelul întrebîndu-se ce să-i spună directorului.

Privi hîrtia. Mașinile „suspecte" pe care le notase conștiincios Săndulescu erau ale lor, le cunoștea după numere, iar altele cine știe ale cui. „Fredy" lucra, se pare, fără să se încurce cu fleacuri electronice. El mersese la țintă: Dan Ionescu! Nu-i venea să creadă. Poate totuși puștiul se înșelase, poate inventase cum inventau copiii la 11 ani. Dar dacă nu inventase? Unde erau oare acum „Fredy" și Dan Ionescu?

Ce să-i spună lui Săndulescu? Omul simțise nevoia să se facă util, se vîrîse într-o treabă la care nu avea cum să se priceapă; ei aveau pretenția că s-ar pricepe și... uite ce ieșise!

Dan Ionescu! Discutînd cu el, Dumitrescu rămăsese cu convingerea că e un egoist, dezinteresat de tot ce nu privea persoana lui. Dar de aici și pînă la a... avea tupeul să-i ceară să plece mai repede... pentru a merge să se întîlnească cu „Fredy" — după tot ce le spusese?!!...

Dacă Dan doar *îi spusese* lui „Fredy" ceva, ceva important, esențial poate — specialiștii afirmau că în tehnologia modernă o formulă sau un așa-zis „cum se face" era hotărîtor, secretul putea cuprinde doar cîteva vorbe —, iar Fredy *memorase... ce i se*

putea face atunci? Să-l oprești la frontieră pentru că un copil de 11 ani afirma că-l văzuse urcînd în mașina albă a lui „nea Dan"?!

— Vă simțiți rău? întrebă Săndulescu.

*

— E însărcinată! Mai mult ca sigur! decretă Geta.

Mircea rămase perplex. Uite, la asta nu se gîndise! „Spioana" era însărcinată! Dan Ionescu o fi știut?! De-asta se certaseră?

Bine că se nimerise Geta pe stradă, să lămurească situația! Deci el nu greșise cîtuși de puțin, făcuse un gest omenesc, intuind — în definitiv de ce numai femeile să intuiască?, uite că și el intuise — că nu e spioană, că trebuie ajutată!

Marcela începea să se trezească, nu mai era nevoie de spital deci, o putea duce acasă, acasă la ea, iar el putea reveni la acțiunea unde aveau desigur nevoie de el.

Capul femeii alunecă totuși, Mircea își făcu loc pe lîngă Geta, îi prinse capul în palme susținîndu-l, trebuia să se trezească, să o ducă acasă, să scape mai repede de....

— Marcela!... Marcela!!

Femeia deschise ochii, îl privi neînțelegînd; Mircea își retrase încet brațele și o privi încîntat.

— Felicitări! auzi atunci Mircea vocea Getei care îl trezi brusc la realitate.

— Cum?!... Pentru ce? bîigui Mircea.

— Dacă e fată, sper că nu vei avea impertinența s-o botezi Geta „în amintirea mea"! făcu Geta aprigă, se întoarse pe călcîie și porni în direcția din care venise.

— Geta! Geta, stai!

Fata se opri. Se întoarse încet și îl fulgeră cu privirea:

— Domnul meu! începu Geta ridicîndu-și năsucul în vînt, înțeleg acum perfect...

— Nu înțelegi nimic! pufni în rîs Mircea.

— Înțeleg foarte bine de ce nu ai putut veni aseară la noi, de ce nu mi-ai dat măcar un telefon azi. „Misiunile" pe care le ai, le-am priceput în sfîrșit!

— Geta, nu fi nebună! izbucni Mircea. Vino să vorbești cu ea, e prima oară-n viață cînd o văd, am ridicat-o de pe trotuar...

— „De pe trotuar"!? zvîrli sfidătoare Geta. Mulțumesc!

— Dar căzuse în stradă, îți jur că era leșinată, că n-am văzut-o pînă azi!

— Atunci de unde știi că o cheamă Marcela?

Zbang! Mircea simți c-o scrîntise. Urît. Iar greșise, *profesional!* Îi spusese femeii din mașină pe nume! Drace, ea l-o fi auzit?

Geta luă însă altfel momentul lui de zăpăceală, pentru că spuse net:

— De azi înainte cred că-i clar, nu este cazul să mai îndrăznești să-mi dai măcar un telefon! Nici Vlad Zețaru! Nici Magda!! Adio!

Se întoarse din nou și plecă tot în direcția din care venise.

*

Sergentul-major Gheorghe Popa încremeni. În fața spitalului, din mașina aceea coborîse tipul a cărui fotografie o avea în buzunar. Asta fără doar și poate! Coborîse și intrase în spital, dar coborîse din... din mașina cumnatului lui care venea acum zîmbitor spre el.

— Cine-i ăla? Pe care l-ai adus cu mașina! preciză Gheorghe Popa, în loc de salut.

— Un om care are nevasta accidentată. De ce?

*

— Cine e? făcu Săndulescu. Smulsese receptorul telefonului care sunase, ascultă ceva, zise: Da, e aici!... Cu dumneavoastră vrea să vorbească, se întoarse el spre colonel.

Dumitrescu apucă mașinal receptorul.

— Da!

— Colonel Dumitrescu? auzi în aparat o voce.

— Eu.

— Colonel Iftode! Marine, ai în echipă o persoană pe nume Magda Deleanu?

— Da, acceptă Dumitrescu, sigur că Magda iar făcuse vreo poznă.

— Ei bine, această Magdă l-a determinat pe-un ofițer al meu să-mi încalce un ordin!

— Ce ordin?!

— Au multiplicat împreună o fotografie, deși îi ordonasem să nu folosească aparatul decît cu aprobarea mea.

— E limpede! zise Dumitrescu. Greșeala îmi aparține. Era o chestiune pe care nu o pot explica prin telefon. Regret cele întîmplate! I-am ordonat „să se descurce“ cum știe, dar „să am poza imediat“!

— Cum arată fata asta? Pînă azi puteam să jur că ofiţerul meu n-ar fi făcut o excepţie nici pentru maică-sa?!

Ce făcea oare „Fredy" în timpul ăsta?

— Am s-o trimit zilele astea să-şi prezinte scuze. Iartă-mă acum, dar sînt în plină criză de timp.

— Am înţeles!

— Ce se petrece totuşi? întrebă Săndulescu, după ce Dumitrescu închisese telefonul.

Colonelul îşi masă încet fruntea cu degetele mari. Spuse obosit:

— Mă tem că nu ştiu.

Directorul rîse încet şi spuse pe un ton de bunic:

— Se întîmplă! Eu nu mai ştiu cîteodată nici cum mă cheamă. Sînt zile cînd toate merg pe dos, ca un făcut!

Telefonul sună din nou.

Săndulescu ridică receptorul, ascultă ceva, spuse un „imediat" şi-i întinse bucata aceea neagră de ebonită pe care Dumitrescu începuse s-o urască.

— Da!

— Colonel Dumitrescu?

— Da!

— Mă tem... că s-a urcat în maşina mea tocmai omul care vă interesează.

— Cine sînteţi? încremeni colonelul.

— A! Dan Ionescu. Am discutat cu dumneavoastră acum vreo oră.

Nu le arătase fotografia lui „Fredy", nu le spusese că l-au pierdut. De unde ştia? Ce joc mai era şi ăsta?

— Sau, mă rog, presupun că vă interesează, cumnatul meu zice aşa, el lucrează la dumneavoastră şi e lîngă mine. M-a văzut în faţa spitalului şi mi-a arătat o fotografie...

— Care spital?

— L-am dus eu pe omul acela cu maşina, zicea că-i e soţia accidentată; l-am luat chiar din faţa casei mele, că m-a rugat. Motiva că a rămas în pană de benzină.

Îi transmisese informaţiile lui „Fredy", constatase că au fost remarcaţi şi acum încerca să iasă basma curată? „Fredy" unde era?

— Dă-mi-l, te rog, repede pe cumnatul dumitale la aparat! ceru Dumitrescu.

*

— Era nevasta dumitale? întrebă Marcela.

— Nu nevastă! oftă Mircea. Vă simţiţi mai bine?

— Da. Prima la dreapta, te rog!

Mircea se conformă. Conducea maşina ca un somnambul şi abia auzi vocea femeii de lîngă el spunînd rar, ca o şoaptă:

— Ce mi-ar place să mă iubească cineva atît de mult! Să fie gelos, nebun de gelos!

Optica asupra iubirii era evident diferită.

— Mă tem că s-a terminat acum. E convinsă că sînt tatăl copilului dumneavoastră, zise cu năduf Mircea.

— O să-i treacă! rîse încet femeia. Vino cu ea în vizită în orice seară sau dă-mi adresa! O caut eu, să-i explic!

— N-o cunoaşteţi! se îngrozi Mircea. Nici n-o să vrea să-mi răspundă la telefon! Dumneavoastră nici atît. Şi îmi va închide uşa-n nas!

— O să-i treacă! repetă Marcela ca un ecou. Credem întotdeauna doar ce ne place. Iar ea te iubeşte. Va crede ce-i spui chiar dacă ai fi tatăl copilului meu, înţelegi?

Nu. Nu o cunoştea pe Geta. Se înşela.

— Aici! Opreşte, te rog!

Mircea opri. Femeia scoase din poşetă un pix şi-o agendă.

— Spune-mi adresa ei!

— E inutil! zise Mircea convins.

Femeia îl privea surîzînd, i se păru deodată frumoasă, foarte frumoasă, ochii aveau o căldură neobişnuită.

— Nu e inutil.

Îi dădu adresa şi telefonul Getei. În definitiv... ce putea fi mai rău decît era?

— Îţi mulţumesc foarte mult! păru să încheie Marcela. Puse mîna pe mînerul portierei, dar se opri.

— Spune-mi, mă urmăreai?

— Eu? păli Mircea.

— Mi-ai spus Marcela!

Văzuse, cînd îşi scosese agenda, că n-avea în poşetă nici un portvizit, nici un fel de act.

— O femeie, care era lîngă dumneavoastră cînd căzuseţi şi eu am oprit maşina, vă cunoştea, v-a rostit numele, improviză Mircea.

Îl privea parcă amuzată, ochii inteligenţi rîdeau; ca ai Magdei!

— Plauzibil! rosti ea cu sprîncenele ridicate poznaş, apoi adăugă cu un soi de ciudă: Ce tînăr eşti!

Şi din nou vru să iasă din maşină, dar de data asta Mircea o opri:

— Spuneţi-mi... El ştie?

Femeia îl privi din nou, atentă, surîse:

— Dan? Nu. Dar nu va avea nici o importanţă cînd va afla.

— Poate totuşi vă înşelaţi!
Marcela zîmbi din nou:
— *Îmi place* ipoteza asta, zise ea. La revedere, Mircea Stoican!
Acum Mircea înlemni. Femeia rîse înveselită.
— O colegă pe care o întrebaseşi despre mine... tot felul de prostii, ridică un umăr Marcela, mi te-a arătat săptămîna trecută pe stradă. Plauzibil, nu? pufni ea în rîs. În realitate, sînt o spioană versată care te-a păcălit îngrozitor!
Şi dacă era? Unul din cele mai reuşite procedee de a minţi era să spui adevărul. Se dovedise oricum mai isteaţă decît el, ştiuse cine e din capul locului, se jucase de-a şoarecele şi pisica, şoarecele el fusese, iar asta lui Mircea nu îi plăcu deloc.
Marcela îl privea lung.
— Uite ce e, dragul meu. Am să-ţi spun acum ceva ce nu i-am spus şefului dumitale.
— De ce nu i-aţi spus? întrebă Mircea şi realiză că greşise iar, pe oameni, cînd se apucau să-ţi facă orice fel de confidenţe, trebuia să-i asculţi întîi atent, să nu-i întrerupi, să întrebi abia la sfîrşit. Din nou greşise.
— De ce? păru să se întrebe Marcela. Păi, ştii, vine un colonel într-o zi, după ce te-a adus de acasă duminică dimineaţă la şapte, şi te invită, politicos altminteri, să fii sincer, să-i mărturiseşti tot ce ai pe inimă, tot ce crezi că l-ar interesa. De unde să ştiu eu ce l-ar interesa? De ce să-i spun, în definitiv? De unde să ştiu cît mă va înţelege şi cum va interpreta? Nu-i însă ăsta fondul problemei, abandonă cu un gest mic al mîinii femeia. Altceva vreau să-ţi zic!... Cu toată morga şefului dumitale, care nu mi se pare un încuiat, ba poate fi şi simpatic ca bărbat, ceea ce contează...
La asta Mircea nu se gîndise niciodată, nu-şi pusese problema dacă are sau nu şef „simpatic", ba şi „simpatic ca bărbat".
— Ei bine, totuşi, chiar dacă nu a vrut să înţelegem clar, am înţeles toţi că... aveţi o problemă, continuă Marcela. Ceva care vă frămîntă, v-a scos din ritmul normal, ceva grav, poate ameninţător. Bun! Probleme avem şi noi. Deci, e o menţiune pe care te rog s-o reţii. Mai departe. Problema pare a fi — nu-mi confirma sau infirma, nu e nevoie — că unul din noi, cei ce lucrăm la „Ypsilon—3", trădează, vinde un secret cu importanţă economică mare, dar nu ştiţi cine. Hai să te-ajut! Cine ar putea trăda? Dana Costea, în primul rînd!
— Dana Costea?! scăpă uluit Mircea.

Nu numai că o aprecia pe şefa proiectului „Ypsilon—3" din tot ce auzise despre ea, dar ştia că Marcela şi Dana erau prietene.

— De ce nu? străluciră ochii femeii de lîngă el. Ce-nseamnă un om care îşi trădează ţara, colegii, prietenii? Un om care *urăşte,* nu? Dar care nu-şi poate manifesta ura făţiş, iar atunci cînd i se iveşte prilejul... izbeşte pieziş în cei pe care nu-i poate suferi, care i-au creat un climat nedorit, care...

— Dar Dana Costea nu-i aşa! exclamă Mircea.

— *Nu mai e* în situaţia asta *acum!* îl corectă Marcela. Dar cîţiva ani de zile a trăit între oameni care îi nesocoteau sau furau munca înnebunind-o cu politeţea, cu amabilităţile, cu zîmbetele şi încurajările lor, erau hiene bătrîne învăţate să-şi acopere faptele, să nu spună o vorbă greşită, să se sprijine unul pe altul. Cinci ani e mult! observă Marcela. Dacă atunci, înainte de-a se transfera la noi, ar fi apărut cineva, poate un bărbat care i-ar fi dat garanţii... nu că-i oferă un iaht, că nu asta îşi doreşte Dana, ci un colţ de laborator *unde să-şi poată verifica ideile,* unde să se poată înfrunta ea, pînă ieri ţăranca dintr-un sat al Muscelului, cu elita mondială, cu specialiştii firmelor de tradiţie, să le poată demonstra că ideile, ideile ei *sînt mai bune* — că sînt, ascultă-mă pe mine, şi nu sînt singura care-o spun! — ce-ai fi făcut în locul Danei *atunci,* cînd nici un colonel — sau locotenent —, bărbat simpatic sau nu, n-a venit o dată măcar s-o întrebe de ce se zvîrcoleşte nopţile în pat tînjind — nu după un bărbat, eh, ce-ar fi fost dacă şi după el în definitiv?! —, ci ca să fie lăsată să creeze, „să fete idei" cum zice Nona, o prietenă a Danei? Dacă asta îi place, dacă simte ea că o poate face mai bine ca alţii? Ah, abandonă iarăşi Marcela, m-am ambalat prea mult. Şi te zăpăcesc, te derutez, nu crede ce spun! Dana nu-i „spioană", dar asta pentru că mai e o condiţie importantă ca să trădezi, pe care Dana n-o îndeplineşte şi n-o va îndeplini vreodată! Trebuie să fii canalie, lepră, oportunist cît cuprinde, slugă capabilă să zici „da, aveţi dreptate, eu am greşit!" cînd simţi că ăla cu care vorbeşti n-are dreptate, că nu-i drept ce spune, nici adevărat! Iar asta, dragul meu, nu se-nvaţă nici într-o prelucrare de-a voastră, nici în şedinţe. Asta ţine de şapte ani de-acasă, de cum te-au învăţat părinţii să stai cînd ai început să umbli: drept sau în patru labe. Or, Dana s-a certat de cînd o ştiu cu toţi! Erau s-o dea afară din facultate în ultimul an pentru că i-a spus unui viţel că era viţel, deşi ştia că-n spatele viţelului stă un mare bou.

— Dar n-au dat-o! remarcă Mircea constatînd disperat că discuţia începea să se lungească. Întrerupsese legătura radio cu echipa şi toţi probabil îl căutau neştiind ce-i cu el.

— Nu. Iar acum se află într-adevăr într-un colectiv bun.
— Îmi pare rău, dar sînt nevoit să plec, se scuză Mircea.
— Îmi pare rău că n-am ştiut să-ţi spun ce-aş fi vrut! scînci Marcela; Mircea avu impresia că femeia tremura de necaz că nu izbutise.
Poftim ce preocupa o viitoare mămică! Ciudată fiinţă!
— Mi-aţi spus foarte multe lucruri interesante, zise Mircea cu ochii la ceas, dar întrebîndu-se în gînd ce putea face în timpul ăsta Geta.
— Ah, nu! Mă tem că n-am ştiut ce să-ţi spun, cum să-ţi spun, în esenţă însă... Trebuie să vă modernizaţi, pricepi? Să vă „ştienţifizaţi", nu utilizînd mai multe microfoane sau computere, nu în primul rînd, ci învăţînd să căutaţi *cauzele!* Cauzele şi motivele, nu să alergaţi doar cînd arde ceva.
— Acum arde. Regret, şopti Mircea.
Femeia zîmbi larg, îi întinse o mînă îngustă, fermă, băieţească, la fel ca a Magdei.
— Îţi mulţumesc încă o dată, Mircea Stoican! Mi-ai schimbat, făcînd „o greşeală profesională" bănuiesc, optica pe care o aveam; regret că n-am reuşit să fac ceva similar. Du-te acum! Despre Geta n-am uitat, vorbesc chiar azi! La revedere!
Marcela ieşi din maşină, urcă treptele unei case vechi şi dispăru înăuntru. La naiba! Legătura cu echipa!
Mircea demară, plesni clapeta ascunsă şi crezu că nimerise pe altă frecvenţă. Schimbă unda, dădu peste aceeaşi „vînzoleală în eter", cum zicea Vlad. Se făceau apeluri precipitate, se dădeau ordine care ajunseseră să se interfereze, distingea mereu cuvintele „spital" şi „discreţie". Ce spital? Ce se petrecea?

*

— Ştii ceva de Mircea? întrebă repede Stoenescu.
— Nu, zise grăbit Ilie. În ultimul sfert de oră n-am reuşit să refac legătura cu el. Credeţi că-i aici? Tipul, nu Mircea!
— Speram ca într-o minune să fie Mircea după el. Altfel, spitalul are două ieşiri pe-acelaşi hol. Ăsta!
— E totuşi cineva la fiecare ieşire? întrebă prostit Ilie.
— Mă tem că nu mai e nevoie, zise maiorul.
Privea aparent în gol. Ilie îl văzu pe Niciu venind încruntat.
— A ieşit imediat ce-a intrat, aşa-i? întrebă cu aerul lui sceptic Stoenescu.
— Portarul şi încă o soră susţin că bărbatul din fotografia pe care le-am arătat-o a ieşit acum zece minute după ce, ticălosul, s-a şi întreţinut amabil cu ei! Are sînge rece, nu glumă!
— Du-te şi-l cheamă şi pe Dima! Ne-a scăpat iarăşi! oftă Stoenescu.

*

— Se întîmplă în stradă ceva care nu-mi place! își îngustă ochii Zeno.
— Au venit după mine! rînji Fredy.
— Cum?! îngheță omul în halat alb.
— Nu te alarma, au să plece la fel de repede.
— Ascultă, vino să vezi! Sînt cel puțin șapte mașini din care coboară tipi cu cravate și aere „total degajate"...
— Ei sînt, evident! Mă caută pe mine, dar au să plece. Singura prostie pe care-aș putea-o face ar fi să vin la fereastră.
— Fredy, n-aș vrea să...
— Fii serios! Dintr-un spital se poate ieși în zeci de feluri, dar nu mă pretez la trucuri vulgare, nu e cazul.

*

— Alo!
— Mă numesc Marcela Neagu. Pot să vorbesc cu Geta?
— Nu a venit încă, se auzi o voce de femeie.
— Sînteți o rudă a ei?
— Sînt mama Getei.
— A, e perfect atunci! Și cu dumneavoastră voiam să vorbesc. Nu vă neliniștiți, dar e posibil ca Geta să vină cam nervoasă, dispusă eventual la un ropot de plîns.
— Nu cred, rîse mama Getei. Nu prea plînge. Dar de ce? V-ați certat sau...?
— A, nu! „M-a consultat" acum o jumătate de oră. Sînt însărcinată pentru prima oară și mi s-a făcut rău în stradă. Eram în mașina unui tînăr care fusese amabil și mă adusese pînă la poarta celui mai apropiat spital...
— Nu cumva bietul tînăr amabil era Mircea?!
— Ați ghicit „drama", văd că sînteți în temă, zîmbi Marcela încîntată. Mama Getei se dovedea a fi o ființă cu umor și intuiție. Pot veni oricînd să-i spun că n-are motive să se certe cu Mircea. Sînt gata să supun copilul, cînd se va naște, unor probe de stabilire a paternității dacă chiar crede de cuviință.
— E în stare! rîse iarăși mama Getei. Dar sper să nu se-ajungă pînă acolo. Vă mulțumesc că v-ați deranjat să telefonați, o calmez eu. Lăsați-mi totuși telefonul și adresa, da, da, e mai bine. Pentru eventualitatea că va trebui să vă facem o vizită. Fică-mea... a fost singurul copil pe care l-am avut, știți! Am răzgîiat-o. Faceți, dacă vreți să mă ascultați, *cel puțin* doi copii! În ciuda aparențelor, „dresajul" merge mai ușor!

*

— Pleacă, într-adevăr! zise uimit Zeno. Cum ai făcut?

— Nu mă privi ca pe-un hipnotizator. Întîmplător, asta nu sînt. Psiholog da, de nevoie, constată Fredy. Ei știu că cel ce caută să scape de-o „coadă" intră pe-o ușă a unui imobil și iese pe alta. E un truc vechi, ajuns de mult în filmele polițiste. Au aflat cumva că sînt aici, că m-a lăsat o mașină la poarta A, s-au repezit imediat să verifice poarta B, convinși 90 la sută dinainte că „le-o făcusem" și ieșisem pe-acolo.

— Dar tu *nu* ieșiseși!

— Ba da. Și încă după ce discutasem cu portarul de la B, căruia „i-am împins ceva" ca să mă lase să-mi văd soția și la ore cînd nu se fac vizite. Era o soră tînără pe-aproape, i-am făcut complimente. M-au reținut în mod sigur amîndoi.

— Dar înseamnă că le-au arătat ălora doi o fotografie! făcu speriat Zeno.

— Probabil, dar nu neapărat necesar. Sînt un tip ușor de descris. Am intrat apoi pe la spălătorie, ușa de serviciu. Nu le-a dat prin cap să întrebe și-acolo, ei căutau *un om care pleca,* nu unul care căuta să intre în spital. Intrasem o dată!

— Și-acum? Cînd ai să pleci?

— Voi ieși pe intrarea A prin care-am intrat, bun înțeles! rîse Fredy. Portarul va fi gata să pice jos văzîndu-mă, că l-au întrebat și pe el de mine, mai mult ca sigur; dar nu va îndrăzni decît să le telefoneze. Și-atunci, pe tipi chiar că îi poate apuca damblaua! rîse amuzat Fredy.

— Îți place să riști inutil! observă Zeno. În locul tău, știindu-mă cu „potera" după mine, aș abandona totul.

— Fac parte din „garda veche"! surîse nostalgic Fredy. Genul romantic-spectaculos! Nu de potere de-astea mă tem eu, ci de altele. Hai să mergem! Cobori tu întîi, vezi dacă totuși n-au lăsat pe cineva în hol, deși mă-ndoiesc. Schimbi două vorbe cu portarul, o să-ți spună el singur „evenimentul", iar dacă au lăsat pe cineva ți-l și arată! Dacă-i așa, te urci în mașină și pleci, mă descurc eu. Dacă nu-i nimic suspect în hol, ștergi parbrizul mașinii!

— Precis au lăsat pe cineva în hol.

— Nu cred. Ei mai știu că un profesionist nu trece niciodată prin același loc, „nu revine la locul crimei". Tocmai pentru că *știu* că spionul *știe* că „revin la locul crimei" numai infractorii de rînd.

— Vrei să rămîi aici în cabinet?

— Ușa are yale, nu?

— Da, zise Zeno, totuşi nemulţumit. Oricum, ar fi mai bine să abandonezi. Ei te vor aştepta la aeroport, nu pricepi?!

— Oh! făcu plictisit Fredy. M-au mai aşteptat şi alţii, de multe ori.

*

Colonelul Dumitrescu simţea că-i creşte tensiunea:

— Aţi lăsat un om acolo? întrebă el, stăpînindu-se.

— Nu. Adică nu ştiu, dar... De ce? făcu senin Stoenescu.

— Zici că „s-a întreţinut“ cu portarul şi cu o soră, i-a făcut ăleia curte?!

— Da. Adică Niciu a vorbit cu ei...

— *De ce?!* strigă Dumitrescu. De ce crezi că un om care iese dintr-un spital, prin care „a trecut doar ca să i se piardă urma“, îşi pierde vremea numai ca să fie remarcat?! Oh! „Trei“, sînt „Unu“! „Trei“, mă auzi?

— Dar ce să facă la spital? De ce să rămînă acolo? întrebă Stoenescu nedumerit.

— Asta mă-ntreb şi eu, mormăi gînditor Dumitrescu. Poate s-a-mbolnăvit într-adevăr de inimă văzînd cît de eficienţi sîntem! „Trei“, mă auzi? Unde-i Vlad? întrebă colonelul pe tonul: „ăsta pe unde mai umblă, nu cumva după vreo fustă tocmai acum?!“

— „Unu“, sînt „Trei“, recepţie! se auzi vocea flegmatică a lui Vlad.

— Unde eşti, „Trei“?

— Acum, în cabina portarului de la spital. Am ajuns cu întîrziere. Şi i-am făcut curte unei fete atît de drăguţe, c-a întîrziat şi pe-un om „foarte grăbit“. Cum vi se pare asta?

— Rămîi acolo şi fii cu ochii-n patru!

— Nu pot să fiu, din păcate, în trei locuri deodată. Spitalul are şi două intrări de serviciu, în afară de cele de pe holul central.

— Patru uşi deci?! se îngrozi Dumitrescu.

— Şi cine ştie cîte ambulanţe! adăugă Vlad.

— Îţi trimit ajutoare imediat! hotărî colonelul şi închise.

*

Zeno ieşi din curtea spitalului, ajunse la maşina pe care o avea parcată în apropiere şi urcă. Nu, nu demară, se apucă să-şi şteargă parbrizul. Drumul era deci liber. Fredy se îndreptă spre uşă, ascultă atent. Nu se auzeau paşi sau voci. Deblocă cu grijă yala, deschise uşa. Coridorul era pustiu. Perfect! Trînti uşa pen-

tru ca yala să se blocheze la loc şi porni pe coridor. După un colţ Fredy auzi o voce de femeie şi una de bărbat. Se opri instinctiv. Cine puteau fi? Se apropiau în orice caz.

— Astea sînt iarăşi născocirile tale! rîdea femeia.

— Dar îţi spun că cei de la circă mi-au zis că e foarte posibil să fie asasin. Pata de pe mînecă...

Taximetristul! Cu nevasta asistentă. Lumea era mică. Greşise. Nu-l întrebase unde-i lucrează nevasta. Ce pată? Oh! Pătura în care-l înfăşuraseră sau dracu ştia ce din ambulanţă! Veneau, aveau să facă la stînga, să dea peste el.

În jur nici un loc unde să se ascundă. Două lovituri scurte în carotidă? Nu. Fredy deschise prima uşă la întîmplare, intră, închise uşa în urma sa.

La o masă scria ceva o fată în halat alb. Urîţică, absorbită. Ridică ochii spre el.

— Sărut mîinile! Doctorul Teodorescu, vă rog, e aici?

— Două etaje mai sus, aici e chirurgia, zîmbi sora; se şi ridicase în picioare, privindu-l cu interes.

Trebuia să întindă vorba pînă treceau taximetristul şi consoarta. Nu era o problemă, şansa însă îl trăda a doua oară într-un minut. Auzi uşa din spatele său deschizîndu-se. O muierușcă negricioasă şi înfiptă intră prima, în urma ei taximetristul, care încremeni. *Nu trebuiau să ţipe!* Atît.

— Bine că v-am găsit! exclamă Fredy compunîndu-şi un aer care deborda entuziasm. Tocmai îl căutam pe prietenul meu, doctorul Teodorescu. Sărut mîinile, doamnă! Trebuie să vă spun că soţul dumneavoastră m-a ajutat azi foarte mult. Voi juca într-un film rolul unui şofer taximetrist în maşina căruia se urcă „un tip suspect". Şoferul realizează că ceva nu-i în ordine, se frămîntă, descoperă şi o pată de sînge pe mîneca clientului. Înţelegeţi? Am vrut să văd cum va reacţiona un şofer adevărat. Eu am jucat rolul suspectului, iar despre soţul dumneavoastră pot să vă spun că actor trebuia să se facă, a avut o mimică excelentă!

— Fascinant! şopti în spatele lui sora.

Nevasta îl privea neîncrezătoare, taximetristul chiorîş. Nu credeau încă, dar erau neutralizaţi. *Nu ţipaseră!*

— Vă rog să-mi daţi adresa, vreau să vă invit la premiera de gală! adăugă Fredy.

— Ia ascultă, dom'ne! atacă deodată nevasta. Da' de cînd îţi permiţi dumneata să faci experienţe de-astea cu bărbatul meu? Că, speriat cum era, i-a luat foc maşina, ştii?!

— Nu se poate! se arătă Fredy deprimat subit.

Uşa se deschise din nou. Un bărbat înalt, cu chelie, dezbrăcîndu-şi halatul din mers zise privind-o pe nevasta şoferului:

— Luxiţo, repede că avem o urgenţă! Vine şi Teodorescu!

Îşi aruncă halatul în cuier şi ieşi la fel de repede. Luxiţa blestemă urgenţele şi pe bărbatu-su, care era „nătărău ca un cobai", apoi ieşi bombănind.

Şansa începea să-i surîdă. Teodorescu — un nume care îi venise în minte — nu numai că exista, dar era „cineva": Fredy prinse din zbor mîna întinsă de soartă:

— Trebuie să asist şi eu la operaţie! anunţă el transfigurat. Neapărat, mă interesează pentru următorul rol! Iar dacă e Teodorescu acolo...

— N-o să vă lase! făcu nefericită sora. Eu v-am recunoscut, chiar dacă în film aveaţi barbă şi mustăţi, dar...

Taximetristul încă nu se dezmeticise, replica sorei îl năuci şi mai mult.

— N-o să mă lase?! rîse Fredy. Ha! Problema e doar cum ajung în sala de operaţie. A!

Luă halatul doctorului din cuier, începu să-l îmbrace.

— Nu! Vă rog! se sperie sora.

— Ssst! Vă trimit la toţi cîte o invitaţie! şopti Fredy, alegîndu-şi surîsul de duminică, apoi ieşi din cameră şi o porni grăbit pe coridor.

Avea să telefoneze „netotul"! Nu-l păcălise pe taximetrist, îl blocase doar pentru scurt timp. Fredy alergă spre scara de serviciu şi o coborî în goană.

În maşina lui Zeno nu trebuia să urce, îl putea vedea pe fereastră şi sora recunoştea maşina! Ieşea într-un fel de curte interioară unde era o dubă pentru rufe murdare sau ceva asemănător. Pe bancheta din faţă, nimeni. Fredy ocoli prin faţa maşinii, cu gînd să se urce la volan, dar dădu peste un ins care mînca pîine cu salam, aşezat pe scara maşinii.

— De ce stai, omule, şi nu porneşti, ce-aştepţi? se înfurie Fredy. O sancţiune?

Era şoferul dubiţei, desigur. Se ridică speriat, începînd să strîngă hîrtia cu rămăşiţele de mîncare. Halatul cu ecusonul doctorului îl impresionă, bîigui cu accent moldovenesc:

— Păi, mi-a zis dom'doftor Tilea s-aştept, că vine şi dînsul:

— Nu mai vine, merg eu! Hai repede că mă grăbesc!

*

— Ascultă, eşti de la poliţie?

Sora drăguţă căreia îi făcuse curte şi Fredy apăruse lîngă el, respirînd repede; alergase. Îl privea acum serioasă, atentă.

— Cum ai ghicit?! o luă Vlad pe un ton de glumă.
— Să văd legitimaţia! pretinse fata. Atunci îţi spun ceva ce te interesează.
— Tipul din fotografie! tresări Vlad. A ieşit prin curte?
— Da. În halat alb. S-a urcat în dubiţa lui nea Dobre...
— A plecat?
— Adineauri.
— Ce număr are?
— Nu ştiu.
— Dubiţă! Albă! Încotro a luat-o?
— Încolo! arătă fata.
— Eşti o comoară!

Vlad alergă prin holul mare, ajunse repede la maşina pe care şi-o parcase la intrarea principală, descuie, se aruncă pe scaun, demară.

Bulevardul probabil că avea o stradă paralelă cu el, în spatele spitalului. Erau însă multe maşini, camioane şi stopul! Stopul trecuse pe roşu, coloanele de vehicule se opriră.

N-avea pe unde ocoli. În stînga un şir de tramvaie, în dreapta grilaj, nici măcar să urce pe trotuar nu putea.

— Aici „Trei“! „Şase“ şi „Şapte“, mă auziţi?
— Aici „Şapte“! Sosim!
— E într-o dubiţă albă de spital, care vine spre centru. Unde sînteţi?
— În partea opusă, se auzi vocea lui Niciu.

Şansa era încă o dată de partea lui Fredy.

Cinci minute mai tîrziu, Mircea reuşi primul să descopere dubiţa albă, dar numai cu şoferul în cabină.

— „Domul doftor“ care era lîngă el, rezumă Mircea, a coborît şi s-a urcat într-o maşină pe care-a oprit-o; „albastră sau cenuşie“; nu ştie numărul şi nici marca maşinii. „Parcă o «Dacie»!“

Fredy le scăpase din nou.

*

— Ce-i aia, mă, ce clefăi acolo? Ai început să mesteci săpun şi ţi s-au încleştat fălcile, de nu-mi răspunzi? Vorbeşte ceva, n-auzi?
— Chewing-gum!
— Poftim?!
— Gumă! făcu sec George.
— Gumă?! încremeni nea Radu holbîndu-se la nepotu-su. Aşa-ţi începi ziua, nepricopsitule, *vrei să înveţi meserie, mestecînd gumă?!*

Mai văzuse el un inginer care mesteca gumă toată ziua, de ţi-era silă să te uiţi la el. Că o mai şi scotea cu două degete din gură şi-o întindea cînd vorbea cu tine, tembelul! Nea Radu zisese că ăla „purici mulţi n-o să facă la ei". Îl contraziseseră unii, inginerul nu era strălucit, nici prost nu se putea spune că era, venise în orice caz din Politehnică plin de recomandări şi hotărît, după cum spunea el, „să se afirme plenar" în cel mai scurt timp. Se-nvîrtea cît era ziua de lungă sucind din nas şi nefiind în stare să spună cuiva nici o vorbă bună, nici cum să facă să iasă bine treaba. În timp ce ei, şi ingineri şi tehnicieni şi maiştri şi muncitori, se frămînteau „să găsească baiul", că tot la un prototip lucrau, individul mesteca gumă, se privea pe furiş în oglindă, c-avea una de buzunar de care nu se despărţea niciodată, se plimba cu un aer plictisit prin hală sau se uita pe fereastră. După un an „rămăsese puţin pe-afară", convins că avea să-i facă pe specialiştii occidentali „marţ". Ceva mai tîrziu, alt inginer, Dinulescu, le povestise că îl găsise pe tip, tot mestecînd gumă, la o staţie de benzină; însărcinat cu ştergerea parbrizelor. „Se afirmase plenar!"

— Scuipă scîrba aia din gură!

— Unchiule!

— Ţi-am spus că nu sînt „unchiule" aici?! Aici sînt „nea Radu", c-aşa-mi zice toată lumea de 25 de ani!

În prima zi cînd îl adusese pe George la atelier, se găsiseră cîţiva care să vorbească de „nepotism". De-a doua zi nu mai vorbea nimeni, îi plîngeau de milă puştiului. Nea Radu îl cătănea utilizînd „cele mai înapoiate procedee de educaţie", că, zicea el, „alea noi nu i se potrivesc tînărului". George trebuia să fie primul sosit în atelier, să mături şi să frece podelele. „Te pregăteşti şi pentru marină aşa!", îl liniştea nea Radu de fiecare dată cînd George deschidea gura să ameninţe că „îi aranjează taică-su să se facă marinar ca el!"

— Azi sînt în timpul meu liber! Şi pot să mestec şi gumă! ridică clonţul nepotul. Pentru repausul duminical s-a luptat încă de la 1848, e dreptul meu de cetăţean dacă vrei matale să ştii! bombăni el scoţînd totuşi cu regret cogeamitea bucata de gumă din gură.

— Ce spui, soro!? făcu nea Radu. Dreptul la odihnă e pentru ăi de muncesc mă, nu pentru cine strică piesele ca tine!

— Am rebutat două! Care erau deja rebut de la strung! Mă pui să fac „din rahat bici"! Să lucrez cu pila, cînd în toată lumea se lucrează cu strunguri automate şi roboţi industriali! La americani aud că nu se mai toceşte măcar tabla-nmulţirii, nici nu mai învaţă copiii să scrie, îi pun să lucreze direct la calculator şi să bată la maşina de scris!

— Scumpule, băiețel drăguț și gingaș, o luă diplomatic nea Radu, tu de învățat ai învățat să scrii cu mîna. Ai depășit faza, ce să mai vorbim! Este? Cu calculatorul ai încercat să lucrezi! La examenul de treaptă, de ți-au dat „unu“ pe teză! N-ai fost în stare să dovedești că ai cap, acum dovedește că ai măcar mîini și picioare! Și mai las-o cu strungurile automate, că nu te las eu să pui mîna măcar pe unul neautomat cît nu știi cum se ține o pilă-n mînă! Iar din alea două rebuturi se putea face ce ți-am cerut dacă nu dormeai pe tine, visînd la ochi albaștri! Mioarța de la „Shop“ ți-a dat guma?

— Nea Radule! Asta...

— Mă, cine ți-a dat-o? Că dacă nu ea, vreau să știu de unde-o ai!

— Ea. Și?!

— Ei, las-că vorbesc eu cu „domnița“ și, dacă nu bagă la cap, îi zic eu vreo două vorbe lui bărbatu-su!

— Nea Radule!

— Am terminat. Treci de-ți fă norma!

— Da' lasă-mă și pe mine, dacă tot sînt aici, măcar să v-ajut la montatul aparatului de verificare!

— Nu, că-ți prinzi urechea!

— Nea Radule, eu la șaibă nu mă pricep, dar la...

— Am văzut acasă cum te-ai priceput la magnetofon, de stă ăla și-acum în mijlocul camerei, cu mațele pe-afară!

— Dacă n-am piese!

— Dacă n-ai, nu te-apuci să desfaci! Sau pui la loc măcar cum a fost. Ștrege-o la colțul tău! Cînd începem montatul te chem să caști gura, dar la cinci metri distanță! Am terminat!

George se îndepărtă pleoștit. Dana Costea apăru din umbra unui stîlp al halei. Zîmbea.

— Trăseși cu urechea, care va să zică! rîse nea Radu.

— N-am vrut să m-amestec în educația de familie, pardon, în atelierul dumitale. Știu că „nu suporți“! Nu exagerezi totuși?

— Păi ce-ai zis pîn-acum? Că nu te-amesteci, da? Eu te-ntreb pe dumneata dacă „exagerezi“ cu deșteptul ăla pe care-l ții de florile mărului în laborator?

— Așa e, nu mă-ntrebi chiar niciodată, acceptă acrișor-conciliantă Dana. Să nu uit! Colonelul Dumitrescu, cel care e aici de azi-dimineață, a zis că vrea să te consulte neapărat într-o problemă.

— Să mă consulte?! Dar ce-s eu, Oracolul din Delphi? Ghicitoare-n cafea?

— Expresia îmi aparține. Mă rog, vrea să discute neapărat cu dumneata.

— Nu zău! Cu dumneata a discutat?

— Da!
— Şi nu i-ai spus nimic, aşa-i?
— Cum să nu-i spun nimic? Doar n-am tăcut ca un peşte!
— Lasă că ştii la ce mă refer!
— Nu pot face afirmaţii pripite care... să deruteze, poate! îşi încreţi fruntea Dana.
— Bine, o să-i spun eu! Ehe, cîte am să-i mai spun! Şi dumitale! Tuturor din secţie am să le spun, şi directorului...
— Nea Radule, hai să nu ne certăm tocmai azi şi încă de dimineaţă!
— Da' ce, mă cert? M-am certat vreodată cu cineva?! întrebă nedumerit nea Radu.
— Ai citit prospectul? o lăsă baltă Dana.
— L-am, dar scriu ăia de parcă şi-au pus creierii pe moaţe şi le-au lipit cu „ciuin-gum"!
— Cam alambicat prospectul, într-adevăr, dar sper să fie un aparat bun.
— Atîta le trebuie, să nu fie, după ce ne-au plimbat cu adrese de scuze trei luni. Atunci chiar că mă duc să le fac o vizită, aşa, „cu caracter de schimb de experienţă". Îi dăm drumul cu montatul?
— Îi dăm.
— Hai, domnişoarelor! La treabă! strigă nea Radu întorcîndu-se spre echipa lui de trei vlăjgani.
Unul din cei trei, Sandu Stănilă, o adevărată namilă de bărbat, rugbist, cam lent, dar cu mîini de aur, se ridică de pe-o ladă agale, sucind în mîini prospectul.
— Mai încet Stănilă-taică, nu te grăbi, bătrîne, că faci febră musculară şi nu te mai place ţiganca aia de-aud c-o plătesc unii, nu ştiu de ce, înainte de fiecare meci ca să-ţi ieşi din forma sportivă. Duminica trecută am văzut ce-ai făcut pe stadion. Poate acum te reabilitezi de ne dai nouă vreun gol scăpînd hurdubaia din mînă! Mă, asta-i marfă delicată, auziţi? Chiar dacă nu-i adusă ea pe valută! Care nu te-ai trezit încă, fugi de te bagă-ntîi cu capul sub robinet!
— Îi mobilizează, îi mobilizează?! auzi Dana o voce scăzută lîngă ea.
Întoarse capul. Era Grigore Tănase, iar lîngă el directorul Săndulescu.

*

Fredy mulţumi frumos doctoriţei — o domnişoară bătrînă părea să fie — pentru faptul că-l ajutase „să ajungă la aniversarea fostei sale colege de facultate pe care o iubise, n-ar fi ajuns

altfel la timp, maşina îl lăsase în pană" etc. Femeia zîmbi visătoare, Fredy coborî în fața unui restaurant, aşteptă ca autoturismul să dispară după colț şi parcurse pe jos cîteva străzi pînă la locul de parcare unde se înțelesese cu Zeno să-i lase maşina. Îi dăduse o cheie. Foarte bine era că maşina avea geamuri fumurii; urma să rămînă aici cine ştie cît timp.

Zeno greşise. Îl pusese Nichipercea să aibă „inițiative", inițiative cretine. Auzi, prostul! Să telefoneze şi să le trimită scrisori de invitație la hoteluri unor cercetători de la „Ypsilon-3", nu mai puțin de patru! Bine că nu la şapte! Iar „băieții cu cravate", în loc să alerge, cum crezuse dobitocul de Zeno, după „milionari şi spioni de operetă", îi mobilizaseră la institut pe toți cercetătorii de la „Ypsilon-3". Cît timp îi puteau ține acolo şi ce făceau oare cu ei acum? Îl pîndeau pe el să se apropie de institut? Controlau telefoanele institutului? Ha! Ce copii proşti!

Se desprindeau însă de-aici cîteva concluzii: mai întîi că... nu numai venirea lui în România fusese anunțată — de cine, dacă nu de unul din „prietenii" lui care comisese „o mică indiscreție involuntară" —, dar se şi cunoştea exact scopul pentru care venise în România: cercetătorii de la „Ypsilon-3" fuseseră adunați imediat la institut! Numai ei? Tot institutul îl mobilizaseră? Pe toți cercetătorii din Bucureşti?

Neesențial! Trebuia aleasă varianta cea mai dificilă, să accepte adică ideea că „băieții cu cravată" fuseseră informați şi de venirea şi de scopul venirii lui. Se hotărîseră, desigur, să-l prindă în flagrant. Le fugise de sub nas la hotel, îi păcălise şi la spital, două mici trucuri reuşite. Replica fusese dură: nu ştiau unde este, dar *îi tăiaseră posibilitatea să acționeze.* Dacă aveau de gînd să-i țină pe cercetători pînă seara la institut, el trebuia să-şi amîne plecarea din România. Şi să le confirme astfel scopul pentru care venise.

Zeno zicea că cea mai înțeleaptă cale ar fi fost să plece frumos acasă. Logic! Numai că Zeno nu-i cunoştea pe şefii serviciului pentru care lucrau amîndoi. În spionaj, operațiunile se împărțeau, de cînd lumea, în două categorii: reuşite şi ratate. Cei ce ratau erau înlăturați ca neeficienți. El ratase deja o acțiune în ultimul an, asta ar fi fost a doua. Mult. Enorm!... Fatal. Nu trebuia să rateze în România, i se precizase că „e absolut necesar să reuşească".

Cine îl torpilase însă? Un serviciu advers? *Posibil.* Serviciul pentru care lucra el în secret, făcînd un joc dublu? Aflaseră tipii de acest joc „şi-i plăteau" informîndu-i în vreun fel pe români pentru a-i asigura lui ultima parte a vieții într-un penitenciar?

Probabil! Cei din propriul lui serviciu? Care se descotoroseau de el ca ineficient, scontînd pe o diversiune? În timp ce „băieții cu cravată“ de-aici se ocupau de el, un alt om de-al stăpînilor lui lovea în altă parte nestingherit? *Posibil, dar improbabil!* Operațiunea pe care i-o încredințaseră lui *putea fi* de o valoare imensă!

Nu putea da însă el răspuns, deocamdată, la nici una din aceste întrebări; importantă era descoperirea că fusese așteptat, că „ei“ cunoșteau, mai mult ca sigur, și scopul, ba — *improbabil, dar deloc imposibil* — și omul!

De Zeno da, era sigur. Pe Zeno îl avea la mînă, Zeno nu era cunoscut de nimeni în afară de el și de Mark. Pentru Mark garanta. Dacă chiar ar fi fost silit să trădeze — nimic exculs în spionaj de cînd lumea —, Mark l-ar fi anunțat, stabiliseră împreună un cod pentru asemenea situații.

Iar Mark nu-i dăduse nici un semn! Uite că, totuși, în cazul lui Zeno, Mark greșise. Îi lăsase prea multă mînă liberă doctorului, îl obișnuise să-i tolereze „inițiativele“. Zeno era prea tînăr în meseria asta pentru a ști că inițiativele unui simplu agent sfîrșeau rău în 90 la sută din cazuri; pentru agent și pentru alții!

A doua concluzie deci era aceea că nu se putea baza prea mult nici pe Zeno.

A treia, că — dacă acest Zeno mai avusese vreo *altă* inițiativă despre care nu avusese timp să-i vorbească — omul lui de la institut era, de asemenea, suspectat. Dacă îl determinau să mărturisească? Acum, poate în clipa aceasta! Cum urmau să joace românii în continuare? Îi enervase, bănuiau un adversar dificil, aveau să-l trimită probabil pe nenorocit la întîlnirea cu el, iar ei urmau să apară „la momentul oportun“. Flagrant! Aveau să jubileze!

Dacă *nu* avea să li se spovedească „omul lui“ — hai să zicem că nu, dar să luăm totuși varianta cea mai rea: urmau să-l pună sub urmărire.Tot vizînd un flagrant! Știau despre el, Fredy, că are bilet de avion luat pentru *azi*. Aveau să-l „lase să zburde“ pe „omul lui“, cu „coada“ după el. Individul era prea ageamiu ca să realizeze că e urmărit. Și-i va duce la întîlnirea cu el. Va veni „cu marfa în traistă“, iar „băieții“, imediat după ce se vor întîlni...

Bun! Acestea fiind condițiile terenului și adversarul, cum putea să-i păcălească *din nou?* Cum putea să le plece de sub nas „curat-curățel“, realizîndu-și totuși misiunea, în ciuda celor ce-l vînduseră?

Fredy aprinse surîzător o țigară. Ei bine... *o soluție exista!*

V. URMĂRIREA

— Care e situaţia exactă în momentul de faţă? vru să ştie colonelul Dumitrescu.

Maiorul Stoenescu îşi pieptănă cu două degete părul rărit — ah, pe colonel începea să-l enerveze şi gestul ăsta, care devenea tic la Stoenescu; dar faptul că pe el gestul nevinovat îl irita de-i venea să ţipe oare ce însemna? — şi raportă:

— Despre „Fredy“ nici o urmă. Parcă a intrat în pămînt!

Lui Dumitrescu îi veni să rîdă. Pe ei avea să-i bage în pămînt, dacă Fredy o ţinea tot aşa. Juca într-o manieră total neobişnuită, îşi bătea joc de ei pe faţă, bazîndu-se pe ce? Realizase că e urmărit. Bine. Reuşise să le scape. Mă rog, un spion versat, trucuri erau destule, el alesese unul eficient. De ce se încăpăţîna însă „Fredy“ să joace o carte pe care o ştia ghicită de ei?

— „A intrat în pămînt!“ Bine. Mai departe! făcu rece Dumitrescu.

— Dan Ionescu a plecat la Călugăreni totuşi. Presupun că nu e...

— Bravo! aprecie colonelul. Şi mai bine! Iată un băiat care ştie ce vrea şi ce-şi pune în cap face! *Nu presupune,* face! Altceva?

— Marcela Neagu se află acasă la ea, a condus-o acolo Mircea cu maşina lui!

— Admirabil! aprecie Dumitrescu. Asta îi spuseşi dumneata lui Mircea să facă?

— I-a fost rău, a leşinat în stradă. Mircea s-a lăsat impresionat şi..., mă rog, femeia e însărcinată, nu cred că, în situaţia aceasta fiind, este omul care ne interesează pe noi.

— Minunat! exclamă colonelul. Cu „presupun“ şi „nu cred că“ m-ai dat gata, este tocmai cum v-am spus că trebuie să acţionăm în cazul acestui „Fredy“! Ce fac ceilalţi?

— Claudiu Ene, aţi vorbit cu el, acum îşi repară balconul. Pe Cezar Albiescu a venit nevastă-sa şi soacră-sa de l-au luat cu maşina...

— A plecat deci! Fără să discutăm!

— N-am avut ce-i face, maică-sa e pe moarte, la Craiova, au primit un telefon, au plecat într-acolo. Alec Mariano doarme în laborator. Se pare că a lucrat toată noaptea. Îi venise o idee şi-a lucrat, asta l-a epuizat şi-acum sforăie! Dana Costea, Grigore Tănase şi directorul Săndulescu au coborît, în atelier, unde s-au apucat împreună cu tehnicienii să monteze aparatul primit de la Cluj.

— Nu sînt nici ei oamenii care ne interesează! auzi Dumitrescu vocea Magdei şi se întrebă cînd intrase în biroul lui Săndulescu de nici n-o auzise.

— Dar cine?

— Adrian Rizea! spuse Magda convinsă. Toate datele converg pentru a-l desemna ca fiind omul lui „Fredy". Propun să-l chem şi să discutaţi cu el. Nu vă va spune nimic, sînt sigură, dar, în acest timp, vă rog permiteţi-mi să organizez o urmărire aşa cum ne-aţi învăţat! Impecabilă! Ne va duce la „Fredy", iar „Fredy" a dovedit că merită toată atenţia.

— Sînt tare curios să ştiu, reflectă colonelul, care or fi „toate acele date" care converg pentru a-l desemna pe Rizea ca fiind omul lui „Fredy"! În afara „plasei de prins spioni", care poate fi, desigur, o inovaţie epocală, dar încă neverificată în practică niciodată, mai ai şi alte argumente?

— Nu, zise Magda. Dar, în condiţiile date, mi se pare suficient.

*

— Alo! Geta la telefon! Sînteţi Marcela Neagu?

— Da.

— Aş putea să-l văd şi eu mîine pe „tatăl copilului"?

— ...Nu.

— A, nu?! De ce, mă rog? toarse ironică Geta.

— Pentru că întîmplător nu ştie încă de eveniment şi nu sînt dispusă deloc să-l anunţ cînd vrei dumneata, stabili Marcela.

— Aha, aha! păru edificată Geta. Vrei să spui că n-ai alte argumente în afara poveştii pe care i-ai înşirat-o mamii!?

— Uite ce e! începu Marcela. Eu am spus adevărul, am propus o soluţie ştiinţifică de verificare. Dacă preferi să te chinui şi să-l chinui şi pe logodnicul dumitale, care are, presupun, şi altceva de făcut în viaţă decît să se justifice permanent, te priveşte! Dar ţine minte, draga mea, sînt în jur o mie de femei care ar vrea să fie iubite aşa cum te iubeşte Mircea pe dumneata. La revedere! încheie Marcela şi trînti receptorul în furcă.

*

— Înţeleg deci că nu îmi puteţi spune absolut nimic, observă cu regret colonelul Dumitrescu.

— Nu am ce! Lucrez la fel ca ceilalţi la „Ypsilon-3", zise moale Adrian Rizea. Îşi privea mîinile roşii, cu unghii roase, înnegrite totuşi la bază.

„Nu", fusese cuvîntul de ordine al lui Rizea de la începutul discuţiei. „Lucrez la fel ca ceilalţi" însemna un refugiu în masa

colegilor lui. Ambele tactici indicau un posibil om instruit. Dacă adăugai faptul că Magda constatase ineficienţa lui Rizea în colectivul „celorlalţi", ineficienţă pe care acest ins nu o realiza ori nu o recunoştea, nemulţumirea faţă de colectivul care „nu-i aprecia cum trebuie meritele" devenea valabilă. Să fi fost aceasta o trăsătură într-adevăr generală pentru oamenii capabili de trădare? Să fi avut dreptate Magda şi Ina cu „plasa lor de prins spioni"? Într-o străfulgerare, Dumitrescu trecu în revistă cazurile pe care le întîlnise în anii petrecuţi în minister. Nu dăduse pînă atunci atenţie ideii celor două femei, dar trebui să accepte că, invariabil, în cazurile pe care le cunoştea, cei ce trădaseră sau fuseseră pe punctul de-a o face, aveau o foarte bună părere despre ei — întemeiată sau, mai des, neîntemeiată —, dar pe care colectivul din care făceau parte n-o accepta.

Şi mîinile acestea ale lui Rizea? Să fi fost adevărate „bîrfele" vecinilor? Că îşi repara singur pantofii, closetul, maşina, că se certa zilnic cu nevasta pentru banii de coşniţă din pură meschinărie?

Meschinăria era o a doua coloană de semne „plus" pe care Ina o descoperise în majoritatea cazurilor cercetate. În mod bizar, oamenii cărora le plăceau mai mult banii, care visau la o realizare spectaculoasă „undeva departe" de ţara în care se născuseră, erau zgîrciţi uneori pînă la absurditate, pînă la patologic. Îşi amintea cazurile unor nenorociţi care îşi terorizau familia cu „economii", dar în podul casei sau în „camera lor secretă", la percheziţii se găsiseră adevărate bazare: cupoane întregi de stofe, la unii ajungînd teancurile pînă în tavan, radiocasetofoane, ceasuri, sticle de băuturi, „cartuşe" de ţigări, stilouri, pixuri, sprayuri, totul în cantităţi incredibile, adunate cu o mentalitate de hîrciog, inexplicabilă, aberantă, depozitate fără a le folosi — din teamă poate că „s-ar remarca" sau pentru că nu obişnuiau să folosească în viaţa de fiecare zi sprayurile, ţigările, stilourile etc. pe care le primiseră sau chiar le ceruseră ca „mici atenţii".

Era o avariţie bolnăvicioasă de fapt, iar meschinăria de fiecare zi doar o consecinţă observabilă.

— Bine, spuse colonelul. Îmi pare rău că v-am răpit timpul.

— Nu face nimic, zîmbi moale Rizea, dar vizibil uşurat. Înţeleg că... aveţi datoria de a cerceta.

*

Vlad Zeţaru auzi dublul piuit scurt al ceasului brăţară, se scuză faţă de Ion Clipici, cu care abia începuse să vorbească, făcu cîţiva paşi pe coridor şi intră într-o sală de operaţii goală.

— Sînt „Trei", recepţie! făcu el apăsînd pe butonul aparatului portativ din buzunarul interior al vindiacului.

— Aici „Patru", auzi vocea foarte fermă a Magdei. Unde te afli?

— La spital, „luam un interviu"!

— Am mînă liberă de la „Unu" să organizez etapa următoare. Întrerupe orice şi îndreaptă-te neîntîrziat spre Universitate. Reluăm legătura, terminat!

Fir-ar să fie! Şi Ion Clipici şi o soră păreau dispuşi să-i spună lucruri interesante; se putea trage uşurel de fir şi ajunge, poate, la motivul pentru care zăbovise „Fredy" aici. Că doar nu venise numai pentru a se amuza pe socoteala lor!

Cu Magda nu se putea însă parlamenta. Ferească sfîntul să primească Magda „mînă liberă"! Devenea „a dracului", neînduplecată, îşi urmărea scopul fără să mai vadă sau să audă nimic altceva, se ducea ca un prepelicar pe urma de miros, greşind uneori cu „intuiţiile" ei, dar nerecunoscînd niciodată, intrînd în buclucuri— din care de cîteva ori o scosese chiar el—, dar nedevenind deloc mai conciliantă. Dacă avea să-i ajungă vreodată şefă, i-o spusese Magdei deja, el unul nu avea altceva de făcut decît să-şi ceară transferul sau demisia.

Vlad ajunsese deja la parter lunecînd pe bara scării, străbătu în fugă holul, se aruncă în maşină.

— „Trei", sînt „Şase". Recepţie!

— Spune, „Şase"! făcu Vlad demarînd.

— Chestiunea care am discutat-o cu Geta devine presantă, se auzi vocea încurcată a lui Mircea.

— Ia legătura cu „Patru", te linişteşte imediat! rîse Vlad şi închise. Uitase pur şi simplu de promisiunea pe care i-o făcuse cu o seară în urmă lui Mircea. Geta fierbea probabil ca un samovar. Uitase!? Eh, uite-aşa îmbătrîneşte omul, începînd „să uite pur şi simplu".

*

— Aţi reuşit să aflaţi ceva? întrebă Săndulescu.

— Nimic concret, mormăi colonelul.

— Şi speraţi chiar să aflaţi? Adică cineva să vă spună: „Eu sînt trădătorul"?

— Da, zise Dumitrescu.

— Pe considerentul că „în contraspionaj nu e niciodată tîrziu"? Iertaţi-mă, dar nici eu nu cred asta.

— Probabil, pentru că nu vă ocupaţi cu divulgarea de secrete de stat! rîse Dumitrescu. Cei ce se ocupă, de regulă se documentează. Există o asemenea prevedere în Codul penal— articolul 172—, o carte mai interesantă decît bănuiţi.

— Mă tem că nu l-am deschis într-adevăr niciodată, recunoscu directorul. Promit s-o fac. Dar, acceptînd ideea că unul din cei ce lucrează la „Ypsilon-3" ar fi divulgat sistematic date...

— Dacă-mi spunea măcar acum, *încă* nu era tîrziu. Am să vă dau un exemplu, începu colonelul. Am avut un asemenea caz recent, în care omul— sincer să fiu, simţindu-se probabil urmărit— a venit şi ne-a mărturisit tot. Era vorba de nişte tratative comerciale şi de alt specialist român pe care puseseră mîna în străinătate, îi înscenaseră ceva în maniera obişnuită şi-l chinuiau cu întrebări. În omul care a venit să ne spună, aveau deplină încredere. Am aranjat lucrurile de-aşa fel încît i-au dat drumul imediat celui din străinătate, ţara nu a pierdut la tratative vreo 50 de milioane, iar tipii au rămas convinşi că „omul lor" e de încredere. Credeţi că obţineam mai mult vîrîndu-l în puşcărie?

*

Zeno veni cu pas relaxat spre maşină, urcă pe scaunul de lîngă cel al şoferului şi începu abrupt:

— Cred că indivizii ştiu tot. Trebuie să abandonezi.

— De ce? întrebă suav Fredy. Cum te-au speriat?

— Mi-a telefonat adineauri „omul tău"! De la o cabină publică! S-a scuzat că nu poate veni în vizită la mine— aranjasem cu el, pentru a-i controla starea psihică, să-mi facă o vizită după ce vă întîlneaţi. Nu mai vine pentru că „s-au încurcat treburile la ei" şi „s-au aflat într-un fel de anchetă politicoasă".

— Tot institutul sau numai cei de la „Ypsilon-3"? vru să ştie Fredy.

— Nu mi-a precizat, dar... Ba stai, a spus că „a discutat *cu fiecare din noi opt*". E limpede acum, ei ştiu exact şi că vizezi proiectul, nu pricepi?

— Ba da, zîmbi Fredy. Şi? Ţi-a spus şi cine i-a anchetat?

— Un anume colonel Dumitrescu.

— Le-a interzis să părăsească laboratorul sau domiciliul?

— Nu, bun înţeles, îşi lasă plasa deschisă. Dar mi-a zis că le-a sosit de la Cluj şi un aparat de verificare a prototipului. Unii au rămas la institut, bănuieşte că l-ar putea chema şi pe el, azi sau la noapte. Asta-i cam tot ce mi-a putut spune; mi se pare de-ajuns, îşi strînse buzele Zeno... E o nebunie să nu te retragi.

Deci, era ora zece şi treizeci şi cinci. Primul contact, stabilit pentru ora zece, fusese ratat. Rămînea cel de rezervă, de la ora 12.

Trebuia să i-o facă domnului colonel Dumitrescu frumos de tot! În aşa fel încît, atunci cînd bătrînul avea să-şi scrie

memoriile, la pensie... Şi mai posibil era să-l lovească damblaua pînă atunci! Cînd el avea să-i salute zîmbitor la aeroport pe bieţii băieţi! Deocamdată era necesar să-l remonteze pe Zeno, care arăta speriat. Ciudat! Acest şarlatan folosea de ani şi ani o diplomă falsă de medic — aparţinuse fratelui lui Zeno, mort într-un accident —, dar tremura acum pentru un fleac.

— Te pîndesc. Au să te aresteze, mai devreme sau mai tîrziu, zise Zeno.

— Ei şi? rîse Fredy. Au mai făcut-o şi alţii. Îşi vor cere scuze după aceea, iar eu am să le cer să mă conducă cu o maşină la aeroport, să nu pierd avionul.

— Deci renunţi să...?

— Nici gînd! Nu mai tremura, dragul meu! Ai oricum, din cîte am înţeles, paşaportul pregătit şi o motivaţie plauzibilă ca să pleci oricînd! În plus, n-au nici un motiv să te bănuiască.

— Aş prefera să plec cît mai curînd, îşi încleştă maxilarele Zeno. Să nu-mi ceri însă mie să iau materialul de la...

— Nu, nu, nu, ar fi o greşeală, aprobă Fredy. În afară de mine — şi de Mark — nimeni nu trebuie să ştie ce joc faci, e mai sănătos. Va trebui totuşi să mă ajuţi. Ceva simplu, foarte simplu, rezolvabil într-o secundă, fără să fie nevoie să scoţi măcar un cuvînt.

— Sper că nu vrei să omor pe cineva.

Fredy rîse destins. „Doar pe colonelul Dumitrescu, poate!" îi veni să spună, dar se abţinu şi zise pe un ton de-a dreptul jignit:

— Se poate?!.... Cum te gîndeşti la aşa ceva?

— Atunci ce? îngăimă Zeno simţind ameninţarea ascunsă în gluma lui.

— Vei reuşi, te asigur! Ţi-am spus că e simplu. Şi un copil ar putea rezolva. Mişcarea îi va face însă „mat" pe băieţii colonelului Dumitrescu şi-ţi va asigura cît de curînd o primire onorabilă în Occidentul după care văd că ai început să tînjeşti. Crede-mă pe mine, ca să înoţi acolo trebuie să ai aur în buzunar! Mă ajuţi? îl bătu Fredy peste braţ pe Zeno.

*

— Ei bine, reluă Săndulescu, instalîndu-se într-un fotoliu şi aprinzîndu-şi o ţigară, chiar dacă nu mă întrebaţi, vreau să vă spun şi eu ceva. Am încredere deplină în oamenii pe care i-am adus. Din păcate, am şi „moştenit" o parte din personal pentru că institutul nu s-a putut realiza, aşa cum am vrut iniţial, pe un loc gol şi *numai* cu oamenii pe care mi-i aleg.

— Şi, din cei care lucrează la „Ypsilon-3“, pe cine aţi găsit aici?

— Pe trei din cei opt: Alec Mariano, Adrian Rizea şi Grigore Tănase. Nu m-aş apuca să vă răpesc timpul spunîndu-vă poate nişte lucruri care sînt eronate, nu mă pricep la anchete, dar ştiu valoarea lui „Ypsilon-3“ şi mă consider responsabil alături de dumneavoastră. Trebuie să vă spun că... Dacă o luăm pe cauze şi motive, nu pot să pun mîna în foc pentru nici unul din cei trei. Alec are o nevastă frumoasă, dar costisitoare, care îi dă telefon mai toată ziua să-i ceară bani; descoperă mereu „ocazii pe care nu vrea să le piardă“. Omul face tot ce poate, repară şi televizoare, dar...

— E un motiv pentru care ar trebui să fie suspectaţi cam mulţi, nu credeţi? îşi încreţi nasul Dumitrescu, gîndindu-se că Mara nu i-ar mai vorbi trei zile, dacă l-ar auzi. Făcea, din fericire, parte din femeile deloc costisitoare. Aşa fusese şi în tinereţe.

— Ba da! acceptă directorul, dar continuă: Alec e un om aparent dezinteresat, leneş, dar e foarte talentat, plin de idei, bun coleg. Are însă un cusur absolut ciudat. Cînd îi vine o idee, uită unde e, uită de tot, începe să lucreze ca un posedat; scrie pe ce apucă, deconectîndu-se complet de realitatea înconjurătoare. Este foarte posibil să greşesc. Omul poate fi nevinovat, dar mă întreb... ce se putea întîmpla dacă o dată, în străinătate fiind, îl apuca o „criză“ de-asta?! Şi dacă-şi uita după aia hîrtiile, în camera de hotel, că şi de-aşa ceva e în stare? E distrat, bramburit, aiurit. Asemenea greşeli presupun că se pot utiliza în scop de şantaj. Greşesc?

— Nu.

— Aţi vorbit cu el?

— Nu. Aud că sforăie în laborator. Altcineva? se interesă Dumitrescu.

— Rizea Adrian e un tip nu de talia lui Alec, nici cu metehnele lui, ba din contră: e foarte muncitor, cere să lucreze şi cînd nu i se dă, se oferă singur să sintetizeze materialele, că e foarte ordonat, corect şi le face bine. E nevoie şi de astfel de oameni într-un colectiv, dar mi se pare că Rizea se vîră cam mult peste alţii, se lipeşte să colaboreze, singur nu are lucrări de cercetare. Nu-mi plac astfel de oameni! Dispune de un spirit critic ascuţit, poate chiar exagerat, propriu celor ce *nu pot face ei,* dar sînt dispuşi *să-i înveţe pe alţii.* Greşeşte uneori şi se supără. Se închide în el şi-n biroul lui, uneori zile la rînd, cînd descoperă că a greşit, apoi o ia de la cap, adesea pe o altă pistă falsă.

— Şi credeţi că ar fi un motiv...?

— Nu terminasem, îl întrerupse directorul. Ajung la ce e mai important, de cînd mi-a zis maiorul Stoenescu de la dumneavoastră că e posibil „să se scurgă date secrete“ din institut, mă tot gîndesc în fiecare noapte la asta. S-ar putea să greşesc— vă spuneţi probabil acum că la spionaj, ca şi la fotbal, toată lumea crede că se pricepe şi se-nşală—, dar eu sînt convins că un colectiv bun simte pe cel ce, într-un fel sau altul, îl păgubeşte.

— Simte? se miră colonelul de parcă o auzea vorbind pe Magda.

— Da. Un colectiv normal e ca un organism viu. Detectează ceva în neregulă, chiar dacă nu ştie exact cauza; izolează cel mai ades, dacă nu poate elimina „locul vătămat“, caută să se descurce fără unghia sau chiar... rinichiul afectat. Rizea e un izolat în colectiv. O să-mi spuneţi, probabil pe bază de fapte, că eu vorbesc din filmele văzute, că un spion isteţ poate fi un om jovial, simpatic, aparent deschis, seducător, agreat de colectiv. Nu cred! Sau *poate juca* teatrul ăsta, un *anumit timp,* un spion care vine din afară, nu unul care stă permanent într-o colectivitate.

— Acesta nici nu se cheamă „spion“, ci „trădător“, o diferenţă specificată tot de Codul penal.

— Mă rog! Dar acceptaţi că există o diferenţă de mentalitate, de... rol?!

— Există, acceptă Dumitrescu. Chit că imaginea pe care v-aţi format-o despre spioni e uşor demodată. *Cei mai mulţi* dintre spionii moderni sînt nişte... funcţionari meticuloşi care execută exact atît cît li se spune, caută să nu bată la ochi prin nimic.

— Mă rog, se vede că nu mă pricep. Dacă am început însă, am să vă spun şi despre Grigore Tănase. Cu el aţi vorbit?

— Nu, zise Dumitrescu aruncînd o privire spre ceas.

— Atunci îl chem. Era jos, în atelier.

Formă un număr interior şi se interesă de Tănase, ceru „să vină sus“ la el în birou, cînd soseşte, apoi continuă:

— Grigore e un familist excelent, un tip de grăsan mîncăcios, conştiincios, domol şi prietenos. Are idei puţine, dar bune, munceşte încet, dar temeinic. Ceva s-a petrecut însă cu el... în ultimele trei luni... de cînd mi-aţi spus că „au zburat afară“ nişte date din institut.

— Ce s-a petrecut?

— Nu cu el, de fapt; el a devenit doar ceva mai rezervat, mai închis şi mai preocupat decît de obicei. Cu nevastă-sa! Nu-mi cereţi să vă relatez mai mult decît am să spun , asta ca să nu zic „nu ştiu“ şi să mint. Ştiu! E însă ceva care... nevastă-sa mi-a mărturisit ceva intim. Femeia a venit, pur şi simplu,

la mine pentru că mă cunoştea, am lucrat trei ani împreună, dar pe alt profil; altfel aş fi luat-o la noi şi pe ea. Ei bine, s-a întîmplat cu Mili un necaz în străinătate, o prostie, dar care, presupun, ar putea fi speculată ca bază de şantaj şi împotriva lui Grigore. E bine să ştiţi asta cînd veţi discuta cu el; dacă vă vor spune mai mult el sau ea, îi priveşte. Sper să nu-l întrebaţi direct.

— Fiţi liniştit, zise Dumitrescu. Unde e însă Tănase acum?

— Mîncău! S-a dus vizavi „să înghită ceva" şi să dea un telefon.

— Un telefon?

— Da. Centrala noastră telefonică e aglomerată într-adevăr cînd vrei să ieşi pe exterior. Dar va veni imediat, n-a fugit, vă asigur.

Era totuşi duminică. Lui Dumitrescu i se păru ciudat.

*

— Vorbeşti acum de la ea? se interesă Geta.

— Ce să caut la ea?! Vorbesc de la un telefon public! se înfurie Mircea.

— Şi eu trebuie să cred?

— Geta, n-am timp să-ţi explic acum...

— Ţi-a mai leşinat vreo gravidă în stradă? Şi tot „n-ai nici un amestec"?

Mircea simţea că înnebuneşte. Lăsase maşina la zece metri, îl puteau căuta prin staţie, aşa că întrebă deodată pe un ton sfîrşit:

— Geta, ce vrei în definitiv de la mine?

— Să-l văd pe tăticul acela fantomă! Nu-l văd, nu cred! Nimic!

Şi-i închise telefonul.

*

Telefonul de pe biroul lui Săndulescu piui repetat şi Dumitrescu, fiind mai aproape, ridică receptorul.

— Da.

— Colonel Dumitrescu?

— Da.

— Ei bine, mon chere colonel, se auzi o voce baritonală, zîmbăreaţă, nu v-am zărit la hotel, nici la spital, poate ne vedem la Gara de Nord. La ora 12, eu voi fi punctual!

Se auzi un „clac". Individul— „Fredy", cine altul— închisese.

Dumitrescu rămase încremenit. Săndulescu auzise probabil convorbirea, îşi amintise ce-i spusese el despre spionii „funcţio-

nari meticuloşi, care caută să nu bată la ochi prin nimic", expresia feţei colonelului probabil completa restul, pentru că directorul izbucni în rîs.

Ce stil de joc era ăsta? Dumitrescu avu senzaţia că desfăşoară o partidă de şah cu un individ straniu — un individ care... trăia în urmă cu un secol. Adversarul său desconsidera toate cuceririle teoriilor moderne. Alesese un stil romantic, „extravagant", riscant, dar fantastic de eficace deocamdată, prin care urmărea „matul" nemaiinteresîndu-l nimic altceva. Cîndva, colonelul reconstituise pe tabla de şah o partidă jucată de un mare maestru al timpului care părea să nu cunoască valoarea pieselor. Cedase aparent cu uşurinţă un cal, un nebun, regina apoi, pentru a da un mat de toată frumuseţea, imparabil, doar cu un turn şi-un nebun. Avea să facă şi adversarul său sacrificii? Făcuse deja? Stilul impunea! Pe cine sacrificase sau urma să sacrifice?

„Fredy" aflase telefonul de-aici, de la institut, aflase şi numele lui şi faptul că se găsea în acest birou! De la cine? Îi dădea o întîlnire la Gara de Nord. Avea chiar să fie punctual? Avea să fie în cu totul alt loc la ora 12?

Gara de Nord! Un loc mai bun pentru o întîlnire rapidă era probabil greu de găsit. Îmbulzeală, mişcare, trenuri care veneau şi care plecau.

Ce trebuia să facă el acum? Să se prezinte la gară sau să meargă pe mîna Magdei şi-a Inei, şi-a lui Săndulescu, în definitiv; din cei trei despre care îi vorbise directorul, greu de crezut că cel care îi interesa pe ei ar fi putut fi Alec Mariano, care dormea acum tun, sau Grigore Tănase, mîncăul... Deşi... *Cui dăduse Tănase telefon?* De ce părăsise incinta institutului? Doar îi invitase să nu plece pînă cînd nu discută cu fiecare!

„Fredy" jucase pînă acum aparent absurd, ignorînd toate „regulile meseriei", potrivit cărora un spion trebuia să treacă neobservat, să nu atragă atenţia nimănui prin comportare, să se retragă imediat ce simţea că prezenţa lui fusese remarcată. Uite că „Fredy" ţinea să-i sfideze, să nu renunţe, în ciuda faptului că juca pe terenul lor! Ajunsese la impertinenţa aproape adolescentină de a-i da un telefon provocator. De ce făcea aşa şi ce urmărea, ce atu ţinea în mînecă acest „Fredy"? Ce te puteai aştepta de la un partener care juca altfel, mereu altfel decît era „normal" deşi... ce era oare normal în spionaj? Avea să fie la ora 12 în Gara de Nord acest „Fredy"? Acolo urma să se întîlnească cu cineva — pe care să-l sacrifice — sau... cine mai putea şti ce-i dădea prin cap să facă? Ce putea face nebunul ăsta? Să fure un tren?! Gara de Nord?!

*

Tănase Grigore se întreba cum trebuie să se comporte, mai exact *cît anume* ar fi trebuit să spună, acum, cînd urma „să discute“ cu acest colonel Dumitrescu? În ce manieră avea să aibă loc dialogul? Era un interogatoriu mascat?

Ciorba asta de burtă pe are o înghițea era departe de ceea ce putea obține un artist bucătar. Dacă ar fi făcut-o el ori Mili, cu totul altceva ar fi ieșit, numai că... nu rezistase ispitei. Cînd vedea mîncare începeau să-i lucească ochii. Fusese, cînd se însurase, un băiat suplu, că făcuse și sport în tinerețe; acum copiii îl făceau „mustang“, dar el se simțea ca un hipopotam.

Copiii! El îi iubea, îi iubea pe-amîndoi nespus de mult. Cum avea să se isprăvească povestea asta? În ce măsură, dacă era sincer, dacă putea să fie sincer, totul avea să reintre în normal? În definitiv...

Aveau și sărmăluțe! Fir-ar să fie, aveau și sărmăluțe!

*

— „Cinci“ cere instrucțiuni, solicită permisiunea să revină!

Stoenescu își strînse buzele neputincios. „Cinci“ era Ina. Telefonase tocmai din Călugăreni, ofițerul de serviciu îl alertase pe el, spunînd că pe „Unu“ nu-l mai găsise în cabinetul directorului institutului. Unde plecase colonelul Dumitrescu?

Și ce să-i ordone el acum Inei? Ea îi zisese ofițerului de serviciu că Dan Ionescu se așezase la degustat un vin vechi în compania unui strașnic și pașnic podgorean. Plecase cu mașina proprie. Și se pusese pe băut! Voia să rămînă la Călugăreni pînă a doua zi? Avea să se întîlnească acolo, în comuna aceea, cu un „mesager al lui Fredy“? Cu „Fredy“?! Ce putea face Ina în Călugăreni? Cum putea rămîne neremarcată în Călugăreni o femeie blondă, frumoasă, aflată într-o mașină cu număr de București?

Normal era să-i admită Inei să revină în Capitală. Dar dacă greșea iarăși, cum zicea colonelul că ar fi greșit el, tot azi, la spital? Dacă o chema pe Ina, iar Dan Ionescu... Ei, ce putea să facă acest Dan Ionescu după ce călătorise cu „Fredy“ în mașina proprie, după ce anunțase singur că l-a dus la spital? Dacă fusese să fie, mesajul era acum deja transmis, se afla în capul lui „Fredy“.

Dar dacă „Fredy“ era „un ecran protector“ și *altcineva* avea să ia legătura tocmai cu acest Dan, acum?... La Călugăreni!? Of!

— Repet, „Doi“! „Cinci“ cere permisiunea să revină. Ce să-i comunic? Terminat.

— Să revină! Terminat! hotărî Stoenescu, simţind parcă un nou necaz, o nouă imputare pe care avea să i-o facă Dumitrescu.

Vru să revină asupra deciziei pe care o luase, era însă tîrziu, legătura fusese întreruptă.

Unde putea fi însă colonelul Dumitrescu? Ce se mai întîmpla? Şi unde era „Fredy“?

*

— Cum a plecat? Cînd? întrebă Dana Costea.

Săndulescu mută receptorul dintr-o mînă în alta, neştiind ce să spună.

— A fost chemat la minister, improviză el. Şi a trebuit să plece. De ce? S-a întîmplat ceva?

— Nu, auzi vocea contrariată a Danei. Îmi promisese însă că mai discută cu cineva. Cu Grigore Tănase a vorbit?

— Nu. N-a apărut încă Grigore?!

— Nu, zise Dana. Credeam că a venit direct acolo, la dumneavoastră.

*

Alec Mariano auzi telefonul sunînd, se ridică într-un cot pe patul pliant şi privi nedumerit în jur.

Visa că se afla undeva, în Mediterana, uite însă că în laborator era. Ecranele monitoarelor erau stinse, toate. De ce? A, lucrau la prototip, cuplau noul aparat venit de la Cluj. Unde erau însă... notiţele lui?

Telefonul suna continuu. Notiţele, unde erau notiţele pe care le făcuse pe foile acelea de carton, pe dosare?! Unde le lăsase?

Apucă receptorul uitîndu-se încă în jur.

— Alo!

— Alec?

— Da. Tu erai? mormăi Alec somnoros.

— Ce făceai, dormeai? auzi vocea nevesti-sii.

Constată că notiţele lui nu erau totuşi, nu, nu erau nicăieri. Unde naiba le pusese înainte de-a adormi? Unde erau ceilalţi?

— Dormeam, ce s-a întîmplat?

— Ai înnebunit. Alec, nu mai vii acasă nici să dormi?!

— Nu ştii unde mi-oi fi lăsat...? A, nu, aici am lucrat, n-ai de unde să ştii...

— Ce-ai pierdut iarăşi? Ascultă, am nevoie urgent de o mie de lei, distinse acum mult mai sigur glasul nevestei.

*

— „Patru“, sînt „Trei“, m-am conformat, anunţă Vlad.

— Foarte bine, rămîi pe recepţie! se auzi vocea fermă a Magdei. Nu ştim ce s-a întîmplat cu „Unu“ şi „Cinci“.

— „Cinci“ sper că bea un pahar de vin sănătos la ora asta! presupuse visător Vlad.

— N-am vreme de glume, ia legătura cu „Şase“, operaţiunea a demarat! auzi vocea Magdei.

— Dacă m-ai fi lăsat în pace, aflam poate la spital cine era prietenul amicului, protestă Vlad.

— O voi face eu, cînd avem timp, terminat.

Vlad se strîmbă. Magda era într-adevăr „mai acasă decît el“ la spitalul acela, făcuse în urmă cu o lună nişte investigaţii acolo. După opinia lui însă, „fierul trebuia bătut cît era cald“. Îl pierduse şi pe Ion Clipici probabil, plecase omul, mai mult ca sigur, acasă. Şi-acum ce să facă? Să ia legătura cu „Şase“! „Şase“ avea să-l întrebe dacă i-a telefonat Getei!

„Operaţiunea demarase“. Asta însemna că unul din cei care — Magda presupunea — ar fi urmat să se întîlnească cu „Fredy“... plecase de la propria locuinţă sau de la institut spre locul de întîlnire. Dacă nu s-o fi dus la piaţă sau la vreo cîrciumă. Cine să fi fost? Adrian Rizea? Şi dacă era „un om versat“ al lui „Fredy“ acest Rizea, Magda îl lansase *pe Mircea* pe urmele lui?! Azi, cînd zăpăcitul de Mircea... Oh, Magda nu era probabil la curent cu ultimele hachiţe ale Getei!

— „Şase“, sînt „Trei“! „Şase“, sînt „Trei“, recepţie! făcu Vlad precipitat. Se contura, alarmantă, perspectiva de a-l pierde şi pe Rizea.

În mod cert, erau zile — iar astăzi era una din acele zile — cînd totul mergea anapoda. Drăguţul „Fredy“ avea însă un rol important în această situaţie care se crease.

Ei bine, „Fredy“ ăsta începea să-l cam enerveze! Trebuia prins, iar asta cît mai repede. Pentru după-amiaza care urma avea alte planuri.

— „Trei“, sînt „Şase“, auzi Vlad în sfîrşit vocea lui Mircea.

*

Telefonul suna din nou. Alec Mariano smuci enervat receptorul din furcă, cercetînd încă în jur cu privirea. Nu, notiţele lui nu erau nicăieri deşi luase la răscolit, dosar cu dosar şi fişă cu fişă, toate hîrţoagele de pe mesele din laborator. Erau numai hîrtii banale, însemnări de rutină asupra mersului verificărilor. Ideea lui însă, *notiţele*, dispăruseră, intraseră ca în pămînt.

— Alo!
— Iartă-mă dacă te-am trezit, Alec! auzi vocea Danei Costea. Nu-i cumva acolo Grigore?
— Nu. Au dispărut însă notițele mele! anunță disperat Alec. Nu știi unde le-am lăsat?
— Calmează-te, sînt în fișetul meu, îl liniști Dana, apoi adăugă: O să mai vorbim despre asta, era și momentul să ți le lași...
— Sînt la tine?! izbucni Alec.
— Ți-am spus că da. Vino aici dacă tot te-ai trezit, avem nevoie de tine!
— Acolo unde?
— Pe Lună! În atelier, jos, unde crezi?!
— A, bine, cobor imediat, zise Alec, închise și se întoarse spre Grigore Tănase care tocmai intrase pe ușă. Îl anunță: Eu cobor în atelier.
— Cu tine a vorbit?! se interesă Grigore neliniștit.
— ...Cine? făcu nedumerit Alec.

*

— Tipul e de-a dreptul arogant! observă colonelul Datu.
— Sau nebun! Sau foarte inventiv și presat de timp! se încruntă Dumitrescu. În orice caz a reușit să acționeze pînă acum altfel decît ne așteptam și probabil o va face în continuare.
— Ai măcar un fir? tatonă Datu, răsucind cheia în contactul mașinii.
Dumitrescu deja coborîse, dar îi răspunse înainte de-a închide portiera:
— Da. Ocupă-te de ce te-am rugat, de-ai mei am nevoie pînă la ultimul om. Reluăm legătura la 12 fără cinci.
Datu îl văzu îndreptîndu-se spre mașina cu care venise. În ciuda calmului aparent și a siguranței cu care rostise acel „da“, vechiul său coleg, aproape 40 de ani lucraseră împreună, era neliniștit cum nu-l văzuse niciodată. Hm! Îmbătrînea? Nu exagera Dumitrescu crezîndu-l pe acest „Fredy“ mai important decît era?

*

Fredy aprinse o țigară cu bricheta de la bordul mașinii. Avea să fie colonelul Dumitrescu punctual „la întîlnire“? Probabil da.
Reușise evident să-l cam necăjească, cele două cacealmale de la hotel și spital jucaseră rolul unor pase false; îl convinsese că

era un tip extravagant, îi nedumerise pe băieţi, îi înfuriase. Pusese capac cu telefonul pe care îl dăduse. Bietul colonel se simţea înfruntat, provocat, ardea desigur de dorinţa să dea ochii cu ticălosul care-i stricase duminica, jignindu-i amorul propriu la el acasă.

Dacă izbutise să-l scoată din sărite, era perfect. Furia era întotdeauna un avantaj pentru adversar; un om furios acţionează prosteşte. El era adversarul, era pregătit însă *şi* pentru cazul în care ar fi acţionat dumnealor cu calm, *impecabil!*

— Opresc aici? întrebă Zeno.

— Opreşte. Continuă-ţi drumul cu atenţie, n-aş vrea să-mi strici planul, să te reţină adică vreun poliţist pentru că „ai trecut pe roşu". Nu fi emoţionat, dragul meu, n-ai de ce. Dacă totuşi *nu* telefonez pînă la ora 13, acţionezi cum ţi-am spus. Nu uita, *al doilea vagon, prima uşă.* E ceva neclar?

— Nu, zise abia auzit Zeno.

— O.K.!

Fredy îşi puse ochelarii de soare, coborî în mulţimea pestriţă a străzii, aşteptă ca maşina în care era Zeno să se îndepărteze şi porni cu pas lejer în direcţia opusă. Cît era ceasul? 11 şi 45 de minute. Singurul incident neplăcut ar fi fost acum ca „băieţii" să-l fileze pe „omul lui", atît de inabil încît pînă şi tolomacul ăla să-şi dea seama că „are o coadă" şi să nu se prezinte la întîlnire. Ei, totuşi! Era de sperat că avea de-a face cu profesionişti!

*

— Ideea cu gara aţi abandonat-o? întrebă Stoenescu.

— Da, zise fără ezitare colonelul. Sînt convins că *nu* va fi la gară. Care-i situaţia exactă a fiecărui om? Dă-mi toate coordonatele, preiau conducerea operaţiei!

— „Doi", sînt „Cinci". Am ajuns în Bucureşti, recepţie! se auzi în staţie vocea Inei.

*

Săndulescu ridică privirea din hîrtiile pe care le citea şi îl văzu în faţa lui pe Grigore Tănase.

— Aş vrea să plec, anunţă Grigore încurcat. Am vorbit cu cineva să-mi repare maşina azi şi...

— Unde-ai umblat, omule, pînă acum?! exclamă directorul.

— Eram în laborator, făcu nedumerit Tănase. Adică, înainte, am fost şi la atelier. M-aţi căutat?

— *După* ce ai fost în atelier, unde-ai dispărut?

— A! Să iau o gustare. A vrut să... să vorbească şi cu mine...? întrebă Tănase evitînd să rostească numele lui Dumitrescu.

— Toţi te caută. Stai jos! îl invită Săndulescu; formase deja numărul atelierului, anunţă: Dana, Tănase a venit, e aici, la mine... Nu, nu s-a întors şi colonelul. Cum merge treaba?...

Grigore Tănase nu se aşeză. Se întreba de ce „să stea jos"? Ce aveau cu el, în definitiv, şi Săndulescu şi colonelul? El nu făcuse nimic. Pe ăia îi refuzase.

Cînd se căsătorise cu Mili ştia că „tîmpitul ei" era „plecat" deja, că Mili era însărcinată. Acceptase în aceste condiţii căsătoria şi hotărîse să fie considerat şi Liviu drept copilul lui. De ce apăruse javra aia în calea lui Mili iar? De ce voiau să facă un obiect de şantaj din copil? Şi ce sperau idioţii? Că avea să devină... ce? Ce trebuia să devină el?.... „Spion", pentru ca nemernicul, care în urmă cu nouă ani îşi lăsase aici familia, casa şi... pe Mili însărcinată... să nu spună că e copilul lui, să nu-şi revendice „dreptul de paternitate"?

Grigore se aşeză totuşi în fotoliu. Era adevărat, nu i-ar fi convenit să se afle. Toţi credeau că *amîndoi* copiii erau ai lui, nici măcar copiii nu ştiau, şi nu trebuiau să ştie, dar de aici şi pînă la...

— Dana zice că mai are nevoie şi de dumneata în atelier, oftă Săndulescu. Închisese telefonul şi îl privea atent.

Dacă i-ar spune? Măcar lui Săndulescu! Era un om inteligent şi înţelegător, o cunoştea şi pe Mili...

Nu, totuşi nu, era mai bine *să nu ştie nimeni!*

*

Locotenentul Fagu ridică receptorul telefonului care tocmai sunase. Îl înnebuniseră numai în patru ore, de cînd preluase serviciul de zi, telefoanele astea care ţipau şi piuiau necontenit. Şi mai avea încă 20 de ore de stat în infernul ăsta, deşi i se spusese că va fi liniştit azi. Era „o zi uşoară" duminica!

— Alo! Sînt ofiţerul de serviciu, locotenent...

Fagu se opri. Greşise. Sunase telefonul exterior, fir-ar să fie, ar fi trebuit să întrebe întîi cu cine vorbeşte şi, numai dacă era cazul, să se prezinte.

— Ştiu! Aici Geta! auzi Fagu în receptor. Sînt logodnica unui coleg de-al dumitale, locotenentul Mircea Stoican. Şi te rog să-mi faci cumva legătura cu el, ştiu că poţi. E o problemă foarte importantă şi urgentă!

— O... o clipă, vă rog! făcu Fagu total derutat.

Logodnica lui Mircea Stoican. Ce să-i spună? Că Mircea era în misiune? *Dacă* nu era bine... nici măcar atît să-i spună? Vo-

cea fetei părea însă agitată. Dacă era totuşi o problemă... cine ştie ce şi...?!

Maiorul Stoenescu îi spusese „să nu-i deranjeze cu fleacuri neoperative", ba adăugase „mai ales pe Mircea Stoican!" De ce făcuse precizarea aceea?

Primul lucru pe care-l auzise locotenentul Fagu de la căpitanul Vlad Zeţaru, cînd trecuse de pe băncile şcolii în unitatea asta, fusese că un ofiţer trebuie „să fie băiat deştept şi să se orienteze"! Cum să se orienteze el acum?

— Alo! Au trecut *cinci* clipe! auzi Fagu în receptor.

— Atunci, un minut, vă rog! se decise locotenentul, acoperi pîlnia microfonului cu palma şi apăsă o clapetă.

— „Trei", sînt „Zece", recepţie!

N-avea încotro, tot la căpitanul Vlad Zeţaru trebuia să apeleze, cu colonelul Dumitrescu sau maiorul Stoenescu nu-i venea să ia legătura. Simţea el, „orientîndu-se aşa", că nu era momentul.

— Spune „Zece", ascult! se auzi vocea lui Vlad.

— S-a ivit o problemă, începu Fagu.

— Zi-mi-o în trei vorbe!

— ...Geta, logodnică, Mircea! se conformă Fagu.

— Am înţeles! auzi spre surprinderea lui în staţie. Spune-i din partea mea copilei că Mircea a dat fuga pînă la un bar de noapte din Tahiti, e acum cu două brunete pe fiecare genunchi şi-o blondă după gît. Terminat!

Contactul fusese întrerupt, Fagu rămăsese trăsnit. Două telefoane sunară concomitent. În pîlnia receptorului pe care-l ţinea în mînă distinse totuşi vocea Getei:

— Alo! A trecut, şi-un minut! Alo! Mai eşti pe fir?

Unul din cele două telefoane care ţipau era cel de culoare roşie! Fagu „se orientă", puse adică binişor receptorul în furcă şi-l apucă repede pe cel colorat.

*

Adrian Rizea se opri în faţa unei vitrine şi privi neliniştit în urma sa. Nu, nu era nimeni. Merse pe stradă mai departe, dădu repede colţul, ajunse pe una din cele mai puţin circulate străzi, remarcată încă în una din incursiunile anterioare, făcute tocmai cu scopul de a-şi găsi un itinerar optim pentru depistarea unor eventuali urmăritori. Se ascunse într-un fel de nişă, o intrare mai retrasă a unui magazin şi aşteptă să vadă cine apărea după colţ.

Nu apăru decît o babă. Şi doi copii. Rizea ieşi din „ascunzătoarea" sa, parcurse alţi douăzeci de paşi, intră agale în gangul

care dădea într-o stradă aglomerată, o traversă în fugă şi dispăru într-un pasaj pe care-l străbătu, de asemenea, cu pas repede, apoi ieşi în altă stradă liniştită şi aşteptă.

Iarăşi nimic suspect. Exista totuşi un risc: Fredy îl prevenise că eventualii lui urmăritori puteau să ia cele mai neînchipuite înfăţişări. Poate era invalidul acela? Ridicol totuşi! Şi, oricum, avea să se întîlnească foarte curînd cu Fredy. Dintr-o privire, Fredy îşi va da seama dacă ceva nu e în ordine, îi va face semnul discret pe care îl conveniseră. Fredy trebuia să-şi ducă mîna la gulerul cămăşii. Atîta tot, însemna că unul din ei era filat, schimbul genţilor nu mai trebuia făcut, se despărţeau imediat pornind în alte direcţii.

Şi atunci... ce urma să facă el cu „materialul"?! Să-l ducă acasă?! Să-l păstreze *acasă* pînă a doua zi?! Se îngrozi. „Materialul" era o fişie îngustă de celuloid, aproape cît un fir de păr, ascunsă sub căptuşeala genţii-diplomat pe care-o ţinea în mînă.

Dacă însă ei năvăleau în casă, dacă urmărindu-l, văzîndu-l cu geanta în mînă, drept la geantă aveau să se ducă? Sau... dacă intenţionau să-l aresteze încă pe drum?

Prostii! Fredy îi spusese: „Cel mai mare pericol e să-ţi supraapreciezi ori subapreciezi adversarii!" Da. Frica paraliza, demasca singură, prea marea siguranţă, din contră, te putea face neglijent, neatent.

Nu trebuia să-i fie frică! Individul acela cu părul aproape alb, colonelul Dumitrescu, discutase pe rînd *cu toţi* din laborator. Deci... nu aveau nici o pistă sigură, bîjbîiau.

„Un om anonim este un om puternic", spunea Fredy şi avea dreptate. Întotdeauna Fredy avusese dreptate în tot ce-i spusese.

Dacă însă Fredy avea să fie urmărit?! Şi mai caraghios! În cazul acela şi-ar da seama imediat şi ar scăpa de cei de pe urmele sale, ori nu ar mai veni la întîlnirea stabilită.

Şi atunci... iarăşi... ce trebuia să facă el atunci cu „materialul"? Se chinuise îngrozitor pînă executase, exact aşa cum îi arătase Fredy, fotografiatul şi developatul filmului. Era un predevelopaj, de fapt, necesar pentru prevenirea voalării la aeroport, la control. Dacă firul acela de celuloid era scos la lumină din ambalajul lui protector, se voala. Totul fusese gîndit bine, nu ar fi existat probe pentru instanţă, el ar fi susţinut că habar nu are cum a ajuns în servietă firul acela de celuloid opac.

Era 12 fără cinci minute. Nimic suspect în jur. Adrian Rizea o porni hotărît spre locul stabilit pentru întîlnirea cu Fredy, întrebîndu-se dacă acesta reuşise să-i aducă acel calculator cu memorie de ultim tip şi toţi banii promişi. Cum să nu reuşească? Fredy nu îl înşelase niciodată. Aproape îi ghicea gîndurile, tot ce-i adusese pînă acum fusese exact ce îşi dorise el. Îi promisese

că-i va face şi o surpriză. Ce putea fi acea surpriză? se întrebă Adrian Rizea.

*

— „Unu", sînt „Patru", alertă! Se apropie de staţia de metrou! se auzi vocea Magdei.

Dumitrescu îşi stăpîni greu o înjurătură. Staţia de metrou! Se aflau în Piaţa Unirii.

Staţia de metrou, desigur! Un loc excelent, mai perfid decît Gara de Nord, oameni mulţi, dar care nu zăbovesc— *dacă nu urmăresc pe cineva*—, trenurile subterane, care vin *pentru direcţii diferite,* schimbul servietelor. Dacă „Fredy" avea una identică cu cea a lui Rizea, se putea face rapid şi *oricînd*— oricînd adică *după ce* Rizea şi „Fredy" aveau să se convingă că nu sînt urmăriţi. „Fredy" era aici sau aştepta în altă staţie? *În care?!* În ce direcţie urma să ia trenul Rizea? Şi la prima staţie nu avea s-o pornească înapoi şi să meargă trei-patru staţii?! *Ce maşină se putea ţine după metrou?!*

Iar un om, doi, cinci ar fi fost remarcaţi de Rizea ori de „Fredy", în acest joc, imediat!

— Intră în staţie, alertă! Intră în staţia subterană Unirii Unu! se auzi vocea Magdei.

— „Patru" şi „Cinci", coborîţi în linie după el, „Doi" şi „Şapte" demaraţi imediat spre staţia „Timpuri noi", „Trei" şi „Şase" spre „Izvor"! hotărî Dumitrescu şi se întrebă... el unul... încotro trebuia s-o pornească?

Spre „Izvor", liniile se bifurcau la „Eroilor"! Puţin probabil ca „Fredy" să nu fi remarcat avantajul acesta. Dacă nu era cumva acum *totuşi*... la Gara de Nord! Dacă se întîlnea acolo cu Cezar Albiescu sau... cine mai putea şti cu cine?

*

— Alo! Ofiţerul de serviciu?

— Da, făcu nefericit locotenentul Fagu, care recunoscuse vocea Getei.

— S-a întrerupt legătura sau mi-ai închis telefonul?

— Am fost silit să închid, recunoscu Fagu. Îmi pare foarte rău, dar...

— Încîntată! se auzi vocea Getei. Deci aceasta e magnifica solicitudine a dumneavoastră faţă de oamenii de bună credinţă care vor să vă sesizeze ceva! Cum te numeşti dumneata?

— Uitaţi ce este, încercă să spună ceva locotenentul.

— Ei, bine, dacă refuzi să te prezinţi, tot aflu şi-am să-i spun eu colonelului Dumitrescu.

Hait! Îl cunoştea şi pe colonelul Dumitrescu! Pe cine mai cunoştea oare?

— Reţin deci că, după propria mărturisire, mi-ai trîntit telefonul în nas. Bun, poate acum nu mai eşti „silit“ să repeţi figura aceea elegantă şi-mi poţi face legătura cu Mircea. Orientează-te, locotenent Fagu!

— Nu vă supăraţi, dacă este vorba de o sesizare care ne interesează, îmi puteţi spune mie. De aceea sînt aici...

— Nu pot! tăie Geta. Este... o sesizare cu caracter personal, intim, dacă vrei. Doresc să discut ceva imediat cu logodnicul meu!

Vasăzică de „floricele“ era vorba! Şi el care se gîndise iniţial la un accident, deces, naiba mai ştia ce! Voia să discute cu logodnicul ceva intim fătuca asta, tocmai acum cînd...

— Spuneţi-mi, vă rog, îl cunoaşteţi şi pe un.... coleg al nostru.... Vlad? se opri Fagu, evitînd să spună gradul şi numele de familie.

— Pe căpitanul Vald Zeţaru? Sigur că-l cunosc. Nu cu el vreau să vorbesc însă, nu cu el, păru să bată din picior făptura de la celălalt capăt al firului. Fă-mi legătura cu Mircea!

— Imposibil! anunţă locotenentul. Dar căpitanul Vlad Zeţaru mi-a spus să vă transmit..., începu el gîndindu-se cum să „traducă“ mai cuminte vorbele lui Vlad.

— Nu mă interesează! se înfurie Geta. Eu cu Mircea vreau să vorbesc. Unde e?

— La un bar de noapte, în Tahiti, trînti Fagu.Cu cîte două brunete pe fiecare genunchi şi o blondă după gît.

Pauză. Apoi telefonul îi fu „trîntit în nas“. Locotenentul Fagu puse satisfăcut receptorul în furcă. Acum o liniştise pe fătucă. Pentru cît timp oare? Constată însă că dacă l-ar fi ascultat din capul locului pe Vlad, ar fi economisit mult timp. Ei, uite-aşa se-ntîmplă cînd nu-ţi asculţi *întocmai* superiorii.

*

Venea trenul subteran. Nu se vedea încă, dar se auzea huruitul lui greu, aproape, tot mai aproape.

Adrian Rizea îşi simţi fruntea brobonată de sudoare. Se şterse cu mîna, se ridică de pe scaunul pe care stătuse nemişcat, cu geanta-diplomat pe genunchi. Avea un gol în stomac, în pîntece o bolboroseală; făcu doi paşi, simţi că ameţeşte.

Probabil că era palid ca un mort!

Nu, nu trebuia să-i fie teamă, nu trebuia! Fredy... Fredy era acolo, în vagonul al doilea. Surîsul lui discret, încurajator! Totul era în ordine. Rizea urcă împreună cu ceilalţi pasageri, mii-

nile lui şi ale lui Fredy se atinseră o clipă, gata, scăpase, genţile fuseseră schimbate! Asta era tot. Nu se întîmplase, nu se întîmpla nimic, vocea care anunţa că „se închid uşile“.... S-au închis, trenul se pune în mişcare...

Rizea se ancoră de o bară verticală. Era mai bine decît o curea din acelea spînzurate de barele orizontale, îi tremurau încă mîinile, tremura tot.

Întoarse încet capul în direcţia lui Fredy. Fredy închise uşor ochii, semn că totul era în regulă, schiţă apoi o invitaţie tot din priviri spre uşă. Da, da, el trebuia să coboare la prima, Fredy rămînea. Da, să se îndrepte spre uşă, spre care uşă? Nu reţinuse, nu auzise pe ce parte urma să fie peronul staţiei următoare. Se orientă după direcţia indicată de privirea lui Fredy.

*

Era un nenorocit! Un biet nenorocit care se afla pe punctul să leşine. Dobitocul ăsta de Rizea *nu ar fi trebuit racolat,* aprecie Fredy. Mark îl supraestimase, greşise alegîndu-l pe Rizea pentru o treabă care... îl depăşea realmente pe şoarecele ăsta de laborator.

Ce era de făcut însă dacă asemenea şoricei speriaţi aveau acces la datele care îi interesau? Ce cîştigai dacă alegeai un tip curajos „care-ţi trăgea clapa“?

Nu, acest Rizea nu avea să meargă de bună voie la poliţie, să spună ceva; Mark intuise bine. S-ar fi învîrtit poate prin preajma clădirii poliţiei, dar n-ar fi avut curajul Rizea să intre să mărturisească; avea „să lase pe altădată“, iar pînă la urmă *se obişnuia să suporte frica;* frica era starea lui naturală de a fi.

Se obişnuia, dacă nu-l umflau azi! Dacă-l umflau, mare minune de nu-şi murdărea pantalonaşii!

Rizea nu mai era însă acum important. Fie că-l reţineau sau nu imediat după ce avea să coboare din metrou, totul reintra în normal *dacă* Zeno avea să fie punctual. Atît i-ar fi trebuit impostorului de Zeno, să întîrzie!

Cine l-ar fi putut reţine însă pe Rizea? Cine urcase *după el* în metrou? Ia să ne uităm puţin mai atent!

*

— „Unu“, sînt „Cinci“. S-au întîlnit, merg amîndoi spre Izvor! auzi Dumitrescu vocea Inei.

Apăruse „Fredy“! Îi dibuiseră! Rizea îi dusese la el. Magda şi Ina avuseseră dreptate! Magda rămăsese desigur cu ei, iar Ina ieşise din staţia subterană să le transmită „evenimentul“.

— „Doi“ şi „Şase“, înapoi spre Piaţa Unirii! ceru colonelul. *Era posibil* ca cei doi să nu fi schimbat încă servietele, să se autoverifice întîi, s-o pornească la prima staţie înapoi cu alt tren, spre Piaţa Unirii, dacă Magda i-ar fi urmat, un vulpoi ca „Fredy“ avea s-o remarce numaidecît.

— „Şapte“, cobori în staţia Izvor, o înlocuieşti pe „Patru“! „Trei“, mergi mai departe spre staţia Eroilor, s-ar putea să nu coboare nici unul la Izvor! cobi Dumitrescu.

*

Fredy era surprins. Să nu-l fi urmărit nimeni pe Rizea? Greu de crezut, prea ar fi fost blegi băieţii colonelului Dumitrescu. De ce îi mai dăduseră drumul lui Rizea de la institut, dacă nu se ţinuseră după el!? Să-i fi remarcat mototolul ăsta de Rizea şi să fi reuşit să scape de ei, aplicînd ce-l învăţase el în pripă?! Exclus. Poate doar ajutat acest Rizea de o şansă rarisimă!

Atunci... *unde erau băieţii?!*

Dacă îl văzuseră pe Rizea cu o servietă în mînă, *trebuia* să le treacă prin cap — oricît de ageamii ar fi fost — un posibil schimb de serviete! Deci, ca să înregistreze schimbul şi să-i poată aresta, omul care-l urmărea pe Rizea ar fi trebuit să urce chiar în urma lui, *pe uşa asta!* Unde era?

Opt persoane urcaseră o dată cu Rizea: trei bărbaţi, din care doi puşti, elevi probabil, şi-un bătrîn. Fredy îi privi din nou atent, nu, nu erau ei. Şi cinci femei. Deci doamnele şi domnişoarele!

Ia să vedem! Una, două, trei, nu, a patra... avea o mutră suspectă, dar arăta a fi în luna a noua, faţa, expresia nu, asta nu se putea obţine prin deghizaj şi machiaj, deci nici ea! A cincea?

Ei, drace! Dar asta era o ţigăncuşă superbă, un tip de Sinto poate, zveltă ca o trestie, păr negru corb, faţă albă, ovală, nas drept, obraznic... şi ochi... ce culoare?

Fredy îşi făcu loc mai aproape de femeie, o atinse cu cotul. Ţigăncuşa nu era ţigăncuşă decît prin temperament, avea ochi albaştri, albaştri-viorii, codaţi, care-l fulgerară scurt, intens, nemilos. O filoare n-ar fi făcut aşa ceva, nu, s-ar fi tras mai la o parte evitîndu-i privirea. Dar dacă totuşi...?

Un exemplar de lux! Frumoasă, tînără şi nervoasă ca o iapă pur sînge! Considerase caii întotdeauna mai frumoşi decît oamenii. Fiinţa asta însă îl contrazicea acum prin prezenţă, prin ţinuta dreaptă şi graţia băieţească— actriţă părea să fie mai repede sau una care ar fi meritat să se facă actriţă, atîtea femei se ratau însă prosteşte făcînd alte meserii decît cele pentru care

aveau vocaţie nativă! Să fi fost şi cazul celei din faţa lui? Nimerise fata asta frumoasă într-o meserie de trotuar, fără să aibă măcar amărîtele avantaje ale „trotuarului"?!

Exclus! Era prea frumoasă! Uşor de remarcat şi de reţinut, ar fi avut „nerv" pentru spionaj: frumoasă, curajoasă, temperamental-inteligentă, ochii aceia, trăsăturile precise, gura cu o linie bine marcată...

Nu părea a fi, *dacă nu cumva,* tocmai pentru că arăta total nepotrivită, primise rolul fata aceasta, în „cinstea" lui, din partea colonelului Dumitrescu!

Uriaşul vierme de metal ieşise în staţie. Fata coborî, păcat! Dacă n-ar fi coborît aici Rizea— coborîse? Da—, s-ar fi luat după ea. Aprecie că se „tîmpise la bătrîneţe", îl căută cu privirea pe Zeno. Era în staţie şi, chiar lîngă el „băiatul"!

Fredy îl remarcă dintr-o privire. Asta da! Aer şters, semăna cu o icoană pe care o ştia din copilărie— „Sfîntul Ilie" era parcă. Un costum cenuşiu, fără cravată, dar gulerul cămăşii îl trăda, acum şi-o scosese probabil, avea cravata în buzunar. Fredy îl fixă cu privirea, omul întoarse capul „distrat". Reacţia tipică! În aceeaşi clipă urcă Zeno.

*

— „Unu", sînt „Patru". Au schimbat genţile, micuţul a coborît, celălalt a rămas în metrou, vagon doi, prima uşă. „Şapte" e cu el, se auzi vocea Magdei.

Vlad gonea nebuneşte cu maşina, se apropia de următoarea staţie de metrou, o depăşi. Dacă „Fredy" nu avea de gînd să coboare...; iar el nu izbutea să ajungă odată cu metroul la următoarea staţie..., ce putea face Ilie singur? Să-l reţină? Ilie era un pirpiriu, „Fredy" l-ar fi înlăturat ca pe un pai. Dacă nu cumva îl remarca în metrou şi nu-i plasa un cot distrugător în stomac, înainte de-a sări pe peron, cînd se închideau uşile.

— „Trei", grăbeşte-te spre staţia Eroilor! se auzi vocea nervoasă a lui Dumitrescu.

Asta şi făcea. Din păcate, maşina lui... era maşină, iar metroul, metrou, şmecherul de „Fredy" ştiuse să aleagă, încă o dată, cel mai rapid mijloc.

— „Patru", ţine-l de vorbă pe-al tău, vor veni „Doi" şi „Şase" să-l încarce, se auzi iar glasul colonelului. Eu merg spre Izvor.

*

Urma staţia Izvor. Fredy observă că băiatul fără cravată din spatele lui transpirase. Mai urcase pe una din celelalte două uşi

şi altcineva? După cum arăta de rătăcit şi pierit, individul părea singur-singurel. Nu era un tip de luptător. Fredy gîndi că l-ar fi putut neutraliza cu un deget numai, în clipa cînd metroul avea să-şi închidă uşile. N-avea însă nici un rost, poate era totuşi însoţit; şi oricum ei trebuiau să-l aresteze acum! Aşa cum imaginase jocul acesta, *ei trebuiau să-l aresteze!*

Ajunseră în staţie. Coborî, îl văzu şi pe Zeno coborînd pe uşa cealaltă; băiatul fără cravată coborî şi rămase încurcat. Fredy se oprise aşteptînd parcă alt tren. Băiatul privea în jur, se prefăcea că aşteaptă şi el.

Zeno urca acum scările spre ieşire. Fredy o porni în coada mulţimii de oameni, „băiatul" se luă după el. Bun! După el venise deci, *nu după Zeno.* Era O.K.!

*

— „Trei" întoarce-te, a coborît la Izvor! auzi Vlad vocea colonelului.

Strada era suficient de liberă pentru a-i permite manevra. Din plină viteză, maşina stopă răsucindu-se în acelaşi timp pe loc. Două bătrîne de pe trotuar îşi făceau grăbite cruce. Alţi cîţiva pietoni rămăseseră ca la dentist.

Înapoi! Rapid! „Fredy" coborîse, trebuia prins.

*

Lui Adrian Rizea nu-i venea să creadă. Scăpase! Încă o dată, *tot* ce prevăzuse Fredy se dovedise a fi impecabil; uite că schimbaseră servietele, nimeni nu sesizase, era liber ca păsările cerului, liber cu banii, calculatorul şi surpriza promisă de Fredy. Toate erau în servieta aceasta pe care abia aştepta ca, odată ajuns acasă, s-o deschisă.

Dar de ce stătea ca prostul aici? Imediat ce ieşise din staţia de metrou, rămăsese rezemat cu spatele de zid ca un beţiv ameţit. Rizea o porni cu pas iute, decis să dispară după primul colţ de stradă. Se auzi chemat însă de o voce de femeie, chemat pe nume.

— Adrian!

Rizea se întoarse surprins, constată că venea spre el o femeie tînără, zîmbitoare, frumoasă. Da, venea spre el cu un pas uşor săltat, cu o genţuţă sport pe umăr... Cine era?

— Bonjour!

Rizea îngăimă nedumerit un „Sărut-mîinile!"

Femeia îl privea cu aceiaşi ochi veseli, cu un surîs deschis, arăta total mirată că el nu-şi amintea cine e. Numai că, uite, nu-şi amintea!

De la vreun institut din ţară era? Poate de la Cluj? Era cochet îmbrăcată, fără ostentaţie însă, într-o bluză înflorată şi-o fustă largă. Îl cerceta acum cu capul uşor aplecat pe un umăr, cu ochii aceia migdalaţi, de un albastru dens. „Bonjour!" Era cumva o străină?

— Chiar nu mă cunoşti?!

În româneşte îl întrebase, dar... Nu. N-o cunoştea şi pace. Sau...

Nu, nu se putea! Semăna, dar nu se putea, nu, nu se putea, nu era posibil... Semăna, parcă semăna totuşi cu o femeie pe care o văzuse aşteptîndu-l pe... pe colonelul Dumitrescu într-o maşină în faţa institutului lor! O văzuse numai de la distanţă, nu zîmbea atunci, cam trei săptămîni se împlineau de cînd...

Nici în clipa aceasta nu mai zîmbea.

— Ţi-ai amintit acum, da? spuse pe un alt ton femeia şi Rizea se rezemă de zid, alunecă apoi încet-încet, pe vine, simţea că i se tăiaseră picioarele.

Îl prinseseră!... Uite că... *îl prinseseră!*

*

Fredy aprinse o ţigară privind cu coada ochiului după Zeno. Acesta ajunsese la maşina pe care şi-o lăsase din timp în apropière, urcă, porni. În urma lui nu demară nici o maşină. Nimeni nu se precipita, deci totul, totul intra din această secundă în normal.

Pe Zeno, aşadar, nu! Pe el urmau să-l aresteze, asta era însă o chestiune cam neserioasă din partea lor, aveau să regrete!

Dar unde erau „băieţii"? Fleţul fără cravată din metrou? Doar el?!

A, uite că îi soseau şi ajutoare! Ei, aşa da! O maşină din dreapta, alta din stînga, gonind ca la un raliu şi stopînd ca-n filme! Drăguţ! Îşi dădeau osteneala „băieţii", iar cel de colo... dacă nu era colonelul Dumitrescu... mare minune!

Coborîse din maşină, un tip voinic, fost luptător părea, cu faţa dreptunghiulară, cu părul des, încărunţit bine de tot, tuns nici scurt, nici lung, cu ochi duri şi expresia placidă, impenetrabilă ca a tuturor poliţiştilor din lume. Din partea cealaltă apăruse o „gorilă" blondă, un flăcău de 30–35 de ani, foarte atletic. „Sfîntului Ilie" îi venise inima la loc, se apropia şi el.

Aveau să-l ia cu „În numele legii"?... Sau cu „Marş în maşină!", ia să vedem!

— Ei bine, mon chere „Fredy", iată că, dacă nu la Gara de Nord, tot ne-am întîlnit, lansă cu un aer la fel de plat tipul cu părul aproape alb şi Fredy îşi zîmbi încîntat.

Nu se înşelase, era colonelul Dumitrescu. De unde venea atît de grăbit? De la gară?

Fredy arboră un aer mirat, întrebător, îi privi pe rînd arătînd că, în mod vădit, el unul nu înţelegea nimic.

Îi cîntări în acelaşi timp atent, pentru eventualitatea în care i-ar veni totuşi cheful să se descotorosească de ei.

Bătrînul colonel cîntărea vreo 90 de kilograme. Zdravăn, dar îşi pierduse desigur reflexele din tinereţe, mergea spre 60 de ani. „Sfîntul Ilie" nu conta, rămînea al treilea.

Ei da, flăcăul blond avea stofă de „gorilă clasa-ntîi"! Gît puternic, umeri superbi, pe puţin cinci kilograme în minus faţă de cît ar fi putut să aibă la înălţimea lui. Un tip *numai fibră,* ochi reci, nas drept, tipul luptătorului înnăscut. Din ăsta, chit că era blond, putea ieşi un specialist de marcă în arte marţiale! Oare şi era?

Semăna pe undeva cu Mark. Aceeaşi faţă prelungă, arămie, osoasă, aceeaşi expresie flegmatică, privirea pătrunzătoare... Şi carura! Păcat că era blond, un blond cam spălăcit. Şi-o cămaşă decolorată, cu gulerul mototolit, pantalonii necălcaţi, încălţăminte sport, de serie. Îşi propusese să arate neglijent în cinstea lui, azi, bun înţeles, dar, oricum... Mark n-ar fi umblat niciodată în halul ăsta.

Păstrau o distanţă convenabilă faţă de el, toţi trei, pentru a nu putea fi loviţi prin surprindere. Asta iarăşi era ceva interesant, cel ce „le vînduse pontul" cu venirea lui în România... îi informase deci complet. Bun băiat — cine-o fi fost!?

— La ora aceasta, Rizea este şi el reţinut, anunţă bătrînul colonel. Nu are nici un rost să negaţi. Urcaţi în maşină!

Ultimele cuvinte fuseseră mîrîite cam printre dinţi. Îl ura bătrînul; după ce aveau să-l încătuşeze şi să-l ducă „la ei", aveau să-l şi calce probabil puţin pe bombeuri, era maniera breslei. Oricum, mai calificat decît îl maltrataseră în Malaezia nu puteau „să opereze", el unul învăţase între timp să se blocheze aproape complet pentru a suporta orice tortură; nu-i era frică de asta.

Conta faptul că îi vorbiseră *de Rizea, nu de Zeno.* Restul nu avea importanţă, urmau să-şi muşte degetele constatînd că pierduseră jocul, numai că *atunci avea să fie prea tîrziu.*

— Înţelegeţi germana? se interesă Fredy zîmbitor.

— Nu cumva nu ştiţi româneşte?! rîse colonelul.

— Domnilor, continuă în germană Fredy, nu înţeleg cine sînteţi şi *ce doriţi!*

— Să urcaţi în maşină şi să ne însoţiţi „la poliţie", spuse cu răceală colonelul într-o germană... acceptabilă. Facem, probabil, o greşeală, ştiu, o să protestaţi la ambasadă, desigur, dar

avem impresia că servieta pe care o aveţi în mînă ne interesează grozav.

În ceea ce privea ambasada se înşelau, fusese prevenit încă înainte de a pleca spre România că nu ar fi fost *deloc* indicat să amestece ambasada în această afacere. „În traducere liberă" asta însemna că ambasada nu avea habar de trebuşoara pusă la cale de serviciul— particular— care îl expediase pe el în România sau că, dacă chiar avea idee, avea să nege recunoaşterea cetăţeniei unui spion prins. Nu, el la ambasadă nu avea să recurgă; în ce privea însă geanta-diplomat, se înşela bătrînul colonel; le rezervase o surpriză.

Fredy ridică pe un deget geanta, o privi consternat, anunţă inocent:

— Servieta mea? N-am în ea nimic. Voiam să cumpăr cîteva cărţi, de-aici, de la dumneavoastră. E cumva interzis?

Colonelul Dumitrescu nu schiţă măcar un surîs. Fredy continuă tot în germană:

— Oricum, nu văd de ce nu aş răspunde unei atît de amabile invitaţii. Bănuiţi că fac trafic cu droguri! Mă rog! Dacă mă ajutaţi să ajung la vreme în avionul pentru care am loc reţinut astă-seară, vă însoţesc cu plăcere! Am cea mai bună părere despre minunata poliţie românească!

VI. SURPRIZA

Dar dacă pe Fredy nu-l prinseseră?!

Adrian Rizea se afla pe bancheta din spate a maşinii în care fusese invitat să urce, urcase, era acum încadrat în dreapta de un bărbat de 50–55 de ani, cu păr rărit şi faţă de ulceros, în stînga de un bărbat tînăr, brunet. La volan se afla femeia aceea care îl acostase, conducea repede, strecurîndu-se cu îndemînare printre autovehiculele care se deplasau, se pare, prea lent pentru ea.

— Ce aveţi în servieta aceasta? auzi Rizea ca prin vis întrebarea celui din dreapta.

Exista şansa, totuşi, ca Fredy să nu fi fost prins! Nu, pe Fredy nu îl prindeau ei, în servietă nu era nimic compromiţător, în definitiv! Nici asupra lui nu mai avea nimic „interesant pentru ei". Rizea realiză că se comportase prosteşte. Se speriase degeaba!

Mintea începu să-i lucreze cu febrilitate, frica îl stimula, *mai era încă o şansă să scape!* Nu spusese pînă acum nici un cuvînt,

asta era bine. Trebuia să se gîndească *ce* să spună, să-şi cîntărească fiecare cuvînt, altfel îi putea face rău lui Fredy, îi putea face foarte rău şi n-ar fi vrut deloc asta. Poate că ei habar nu aveau unde e acum Fredy, chiar dacă îi văzuseră schimbînd servietele. Dar îi văzuseră? Şi dacă el avea să nege? Dacă Fredy îi păcăleşte, dacă le scăpase cumva, ei *nu aveau nici o dovadă* că el i-a dat lui Fredy ceva. Şi dacă chiar l-ar fi prins şi pe Fredy, filmul avea să se voaleze imediat ce vor da de el, deci *iarăşi nu aveau să dispună de nici o probă.*

— V-am întrebat ceva! auzi din nou vocea tipului cu părul rărit. Tonul era mult mai apăsat acum; Adrian Rizea se întrebă cînd vor începe să-l bată.

Probabil curînd, *mai ales dacă* el avea să le confirme ca un prost că furnizase informaţii secrete. Deocamdată însă el era un cercetător, un cercetător care lucra la un foarte important proiect. Iar ei îl reţinuseră... pentru care motiv, în definitiv? Greşise. Greşise reacţionînd ca un imbecil cînd alunecase; aproape căzuse pe stradă doar văzînd ochii aceia ai femeii care îl întrebase: „acum ţi-ai amintit, da?". Îl vor întreba precis de ce s-a speriat. Prostii, le va spune că ştia că sînt „în anchetă" la institut, se speriase pur şi simplu cînd o văzuse... Nu, nu, *nu era bine!* Rezulta că o cunoştea, or el ar fi putut foarte bine să nu o cunoască. Nu ea îl anchetase azi, iar în urmă cu trei săptămîni... uite că nu o remarcase în maşina colonelului şi gata! De ce s-o remarce? Nu-l interesau pe el treburile astea, el era un om cinstit, un onest cercetător...

„Dacă ei te întreabă ceva, trebuie să negi sau să născoceşti poveşti cu un sîmbure de realitate; vor verifica", îl învăţase Fredy. Trebuia deci să găsească acum, repede, o explicaţie pentru faptul că se speriase, că leşinase aproape văzînd-o pe femeia aceasta!

Angela! Era salvarea lui! Se încurcase la Cluj cu Angela, în urmă cu cîteva luni; fusese o aventură aproape ridicolă, penibilă, era bine băut. O lună mai tîrziu Angela îi dăduse însă un telefon acasă, idioata, să-l întrebe „ce ar zice dacă i-ar face un pui?"

Angela era tot brunetă! Cam de aceeaşi vîrstă cu femeia de la volan. Era nemăritată, dar el era căsătorit. Sigur că se speriase! Crezuse că „aia venise după el, să-i facă scandal, să-i strice căsnicia, el fusese beat atunci... se întîmplă..."

— Auziţi ce vă întreb?!

Îl scutura de braţ. Avea să-l şi lovească?

Fredy îi adusese întotdeauna banii în lei româneşti, îi spusese că e mult mai bine aşa. Avea perfectă dreptate, *putea totuşi păstra chiar şi aceşti bani, erau ai lui!* Calculatorul cu memorie

care se afla probabil în servieră..., ei bine, îl cumpărase de la un bişniţar. Surpriza însă?... Fredy îi aducea obiecte frumos ambalate întotdeauna. Oare ce surpriză putea fi? Avea să spună că de ea, de acel obiect, uitase sau că... primise un cadou de la fratele lui care era plecat acum, pe şase luni, în străinătate! Alaltăieri plecase, se potrivea perfect, iar el, iaca, nu apucase să deschidă ambalajul şi gata! Nu părea verosimil, dar... în definitiv ce aveau cu el, cu ce drept îl chestionau?

— Am nişte bani pe care voiam să-i depun la C.E.C., zise rar Rizea, privind la geanta-diplomat pe care o avea pe genunchi.

Era absolut identică cu cea pe care o avusese el; nici nevastă-sa, dacă avea să fie întrebată, nu va remarca schimbarea!

— Altceva?

— Un minicalculator cu memorie; şi... o surpriză pe care mi-a făcut-o fratele-meu, se auzi spunînd destul de sigur Rizea.

Brunetul din stînga lui dădu să-i deschidă servieta, dar celălalt, maior parcă zisese că e, îl opri:

— Nu aici!

Ce credeau oare? Că „surpriza" era „o bombă"?! Lui Adrian Rizea îi veni să rîdă. Se temeau? Uite că şi lor le era frică! Bănuiau că Fredy voia „să-l lichideze"?! Ei, dar citiseră prea multe cărţulii poliţiste fleţii ăştia de care el se speriase ca un puşti.

— Aţi primit banii şi tot ce aveţi în servietă de la Fredy! zise aproape sentenţios cel din dreapta lui. E inutil să negaţi, Fredy e şi el reţinut. Priviţi!

Maşina tocmai intra pe poarta monumentală a unei clădiri. Înaintea lor era altă maşină, o maşină care oprise chiar atunci; din ea coborîseră trei bărbaţi şi... Fredy! *Îl prinseseră! Îl prinseseră şi pe Fredy!*

Rizea realiză îngrozit că era pierdut. Şi maşina în care se afla oprise, nici unul din cei trei însoţitori ai săi nu se mişcau însă, priveau toţi spre cei doi bărbaţi voinici care îl apucaseră pe Fredy de cîte un braţ şi îl conduceau spre o intrare a clădirii. În mîna unuia din cei doi se afla servieta. Geanta-diplomat identică celei pe care o ţinea el acum pe genunchi!

Ultima speranţă rămînea filmul, care urma să se voaleze cînd aveau să dea de el; Fredy îl asigurase că ei nu cunosc formula pentru developare.

Dar dacă o cunoşteau? Uite că Fredy fusese şi el prins! *Dacă o cunoşteau?!* În cazul acesta, cel mai bine, pentru proces, pentru condamnare, pentru a nu fi bătut, era să recunoască. Să recunoscă totul, *dar să ceară apoi să i se arate proba!* Dacă nu i-o vor arăta, dacă vor rata adică developarea, *va retracta totul,* va

spune la proces, dacă se va ajunge acolo, că l-au silit să facă „declarații neconforme cu realitatea"!

Fredy și cei trei dispăruseră pe ușa clădirii. Prin curte mișunau bărbați în civil și în uniformă, care nici măcar nu se sinchiseau de ei. Treceau preocupați sau discutînd veseli. Ce le păsa?

Femeia tînără care condusese mașina pînă aici se întoarse și schimbă o privire cu cel din dreapta lui, care rămăsese nemișcat, privind atent spre „prizonierul" lor. El era prizonierul și se întrebă din nou cînd aveau să înceapă să-l bată.

— Ce ați dat în schimb?

Tot maiorul întrebase. O făcuse cu un soi de milă, sau de silă, de dispreț. Adrian Rizea realiză că *ei erau acum mai tari*, nu Fredy; n-avea ce-i face lui Fredy, pierduse jocul, de găsit vor găsi oricum filmul în căptușeala genții. Trebuia să le arate că el își recunoștea vina, că se arată gata „să coopereze"... Asta pînă cînd aveau să voaleze filmul!

„Dacă chiar te prind, recunoaște totul, mai puțin esențialul!" îl învățase Fredy. Esențialul acum era filmul, să *nu* le spună că e nedevelopat, că, dacă mînuiau neglijent ambalajul...

— Proiectul „Ypsilon-3". L-am fotocopiat, spuse cu o voce uscată Rizea.

— Film? întrebă scurt maiorul.

— ... Film.

— Unde se află?

Aveau să-l găsească, să dezlipească geanta, s-o decupeze în fîșioare pînă îl găseau. Era mai bine să se dovedească supus, gata „să se căiască".

— În căptușeala genții... pe care i-am dat-o lui Fredy... Sus, sub mîner.

*

— Peste o jumătate de ceas cred că putem începe verificările! se auzi în receptor vocea Danei Costea.

— Am și eu o veste bună. Din partea colonelului Dumitrescu, anunță Săndulescu.

— A revenit? E acolo?

— Nu. Dar... au încheiat operațiunea, mi-a telefonat adineauri.

— ...Asta ce înseamnă? întrebă Dana.

— Nu știu, deocamdată nu mi-a putut spune mai mult. Am să cobor și eu la voi imediat, încheie directorul, apoi așeză receptorul în furcă și aprinse o țigară.

Era, de fapt, o veste *bună?*

Dumitrescu îi spusese să nu discute încă nimic cu nimeni despre cel prins, îi precizase doar că era unul din cei ce el, Săndulescu, *presupusese că ar putea fi.* Cine era?

Aşadar, nu greşiseră. Unul din oamenii de la institut, din grupa „de elită", din „colectivul de aur" cu care se mîndrea, uite că... Cine era javra aia? Tănase era jos în atelier, Alec Mariano se apucase să-şi copieze nişte fişe în laborator. Deci Rizea!

Săndulescu se ridică şi începu să umble fără rost prin birou. Dacă s-ar duce acolo, să-l vadă pe... De ce nu-i precizase totuşi Dumitrescu cine era, de ce-i ceruse să nu discute „cu nimeni, nimic"? Lucrurile nu păreau să fie clare *încă.* În ce sens?

*

— Să fie limpede, acţiunea nu s-a încheiat! stabili Dumitrescu. Servieta găsită asupra lui Fredy pare „curată", iar cea în care Rizea presupunea că ar fi bani şi alte obiecte, nu cuprinde altceva decît cărţi, aparent cumpărate ieri din vreo librărie!

— Propun să-l punem pe Rizea să ne arate unde a ascuns filmul în servietă! zise obosit Stoenescu.

— Nu! strigă colonelul. Ai făcut bine că nu ai deschis servieta în maşină, în faţa lui. Nu strica totul! Habar n-am ce se-ntîmplă, dar trebuie să manevrăm atent. Te vei ocupa de Rizea, iar Vlad de Fredy!

— Dar nu e drept! protestă spontan Magda. Ideea a fost a...

— O fi nedrept, dar de cînd îmi comentezi ordinele?! izbucni Dumitrescu. Felicitări pentru idee, dar mergi imediat la colonelul Florescu! L-am rugat azi-dimineaţă să-mi facă nişte verificări. Poţi să pleci! Dumneavoastră la fel! se întoarse colonelul spre Vlad şi Stoenescu.

— Am înţeles! îşi muşcă buzele Magda; se întoarse şi ieşi repede din birou, iar ceilalţi doi o urmară.

— Ilie, te duci şi dormi! Am spus *dormi,* peste opt ore te vreau aici, incapabil să-mi mai faci o prostie ca cea de azi-dimineaţă, la hotel.

— Permiteţi să raportez!? începu Ilie.

— Ce?!

— În primul rînd, azi-dimineaţă eram nedormit; apoi *nu* am fost în maşină, iar... între „Salvarea" cu Fredy şi maşina în care erau Niciu şi Dima s-au interpus două tramvaie! Ghinion!

— Pînă acum îmi propusesem să nu te pedepsesc. Acum încep să mă-ntreb cîte zile de arest să-ţi dau pentru început, stabili Dumitrescu. „Ghinionul" se cheamă nepricepere! Dacă n-ai

ştiut asta cînd ai venit în echipa mea, e cazul să-nveţi! Erai după numai 20 de ore de nesomn *în serviciu*, deci era cazul să fii *perfect treaz!* Că *nu* erai în maşină, foarte rău! Nu trebuia să laşi doi începători, din alt serviciu, să se ţină după „omul dumitale"! Iar *dacă* ai fi fost în maşină, trebuia să te ţii „la bară" după „Salvare"; nu mai era vorba de discreţie, Fredy făcea pe mortul pe targă! Dar dumneata ar fi trebuit să fii în „Salvare" cu el! Să „ţi se fi făcut rău" cînd ieşeau cu targa din hotel, să-i scrînteşti, dacă era cazul, o mînă şoferului „Salvării", nu ştiu, te privea, ţi-am spus că Fredy nu trebuia pierdut cu nici un preţ! Mai ai ceva de spus?

— Nu, înghiţi un nod Ilie.

— Din clipa asta, peste opt ceasuri să fii aici! Executarea!... Ina, dumneata poţi să mergi, de asemenea, acasă.

— Nu-i nici o problemă cu copiii, sînt cu Andy la ştrand, preveni dintr-o răsuflare Ina. Pot să rămîn.

— Ascultă! o luă pe un ton scăzut Dumitrescu. Am nevoie ca în echipa asta să fie măcar un om care să-mi înţeleagă ordinele *întocmai* şi să le execute *milimetric*. Dumneata ai această calitate şi te rog s-o păstrezi. Du-te la ştrand, dacă ţi-e familia acolo, dar nu bei mai mult de-un pahar cu bere şi-mi laşi la ofiţerul de serviciu numărul de telefon de unde eşti. Dacă am nevoie de dumneata, că s-ar putea să am, te caut.

— Am înţeles! făcu Ina şi se întoarse să plece.

— Ina!... Aţi făcut o treabă excelentă, Magda şi dumneata, spuse pe un ton sec Dumitrescu. Prin „excelent" eu înţeleg ceea ce dă rezultat concret, bun! S-ar putea ca totul să fi fost însă o coincidenţă sau o intuiţie feminină, am să vorbesc mîine să ţi se pună la dispoziţie un lot triplu faţă de cel ce l-ai cercetat. Nu discuţi deocamdată cu nimeni despre „plasa de prins spioni", e clar?

— Am..., i-am spus deja lui Andy.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă! răbufni Dumitrescu.

— Andy nu va discuta cu nimeni! asigură Ina.

— Zău?! Dumneata de ce n-ai putut să taci?! Dacă e o cercetare *originală* şi „nebrevetată" ceea ce faci — dumneata *şi Magda*—, dacă spunem zilnic cercetătorilor să nu discute *cu nimeni,* nici măcar cu rudele apropiate, despre ce fac la locul de muncă... Le spui şi dumneata aşa sau nu le spui?

— Am înţeles! făcu Ina. Fug la ştrand!

— Distracţie plăcută! Mircea! se întoarse Dumitrescu spre ultimul membru al echipei. Iei un geamantan. Ai aici?

— Am.

— Pui cu grijă cele două genţi şi cărţile în el, le duci la laborator. Am telefonat adineauri să vină de-acasă doi din cei

mai buni specialişti în scormoneli de-astea. Rămîi cu ei, „să le furi meseria“, pînă voi avea nevoie de dumneata.

— Am înţeles. Permiteţi să plec?

— Nu, zise colonelul privindu-l atent. Ce-i cu Geta? Pe scurt!

Mircea ezită, apoi spuse deodată:

— Crede că sînt tatăl copilului Marcelei Neagu.

— Eşti?

— Nu! tresări îngrozit Mircea de parcă ar fi fost acuzat de-un incest. Geta însă... a telefonat de două ori ofiţerului de serviciu. Voia să vorbească cu mine, dar adineauri mi-a închis telefonul cînd am încercat.

— În regulă! tăie Dumitrescu. Ce număr de telefon are?

Mircea spuse repede numărul Getei, colonelul îl formă, auzi apelul repetat, apoi vocea studentei la medicină:

— Alo!

— Bună ziua, Geta! Dumitrescu la telefon.

— A, ce bine! se auzi vocea fetei.

Nu părea deloc nervoasă, escroaca mică!

— Geta? Am aflat adineauri că l-ai căutat pe Mircea la ofiţerul de serviciu. Te-aş ruga de azi să uiţi numărul acela. Pe Mircea Stoican l-am trecut în rezervă!

— ... Cum?... Cum aţi spus?! se auzi, stinsă, vocea Getei.

— Îmi pare rău să-ţi dau o lovitură..., continuă pe un ton grav colonelul. Mă rog, ştiu că îl iubeai, dar mi-a mărturisit că a lăsat-o însărcinată pe o anume Marcela Neagu, cercetătoare, de care dumnealui ar fi trebuit să se ocupe sub aspect profesional. I-a spus ce nu trebuia să-i spună şi asta la noi nu se poate trece cu vederea, aşa că am procedat în consecinţă. Mai ales că, aud, nu-i singura cu care avea legături. A recunoscut că mai sînt trei, din care două lehuze! Asta-i situaţia, îmi pare foarte rău pentru dumneata, la revedere!

Mircea dibuise cu mîna după marginea unui fotoliu, se aşezase fără să ceară permisiunea, privind spre el năucit.

— Imposibil! auzi colonelul în receptor. Auziţi? Nu pot să cred aşa ceva, nu cred nimic, nimic! Nu se poate! peroră aprinsă Geta.

— Ei, asta-i bună! De ce nu se poate? rîse Dumitrescu. Îţi spun că a recunoscut.

— E... e nebun sau... nu ştiu ce să zic, dar sînt sigură că nimic nu-i adevărat din ce...!

— Atunci, *dacă eşti sigură,* strigă Dumitrescu, de ce...?! Se opri ca să nu înjure şi auzi rîsul vesel al Getei în receptor.

— Nu vă jenaţi, sînt medicinistă. M-aţi păcălit, nu-i aşa?!

— Uite ce e, Geta! începu pe un ton stăpînit colonelul. Am pe masa de operaţii doi: unul cu capul spart, altul cu intestinele perforate! Şi eu trebuie să pansez un deget înţepat cu acul de cusut, ca să-şi revină din spaimă anestezistul meu. Ai priceput?

— Comparaţia e foarte plastică, cred că şi-un debil mintal ar pricepe! aprecie Geta. Am înţeles. Iertaţi-mă, v-am lăsat!

— Nu încă! Mă rog, eşti medicinistă, apreciază singură dacă pentru hachiţele astea care miros a sadism nu e cazul să te arăţi unui psihiatru. Dacă însă ai să te măriţi cu Mircea şi dacă el suportă, n-ai decît să-l chinui cum vrei cît e cu dumneata, dar dimineaţa să mi-l livrezi cu capul limpede. Altfel, eu îl trimit să vîndă loz în plic, să facă ce-o pofti, de un ofiţer cu gîndul la „drăcuşorii nevesti-sii" toată ziua n-am nevoie. E ultima oară cînd mai discutăm pe tema asta. Acum nu mai glumesc. La revedere!

Închise şi întoarse privirea spre Mircea, care se ridică în picioare.

— Restul mai rezolvă şi singur! încheie Dumitrescu. Dar reţine şi dumneata că n-am exagerat. Pe cînd nunta?

— Luna viitoare. Acum sigur! rîse Mircea.

Mai fusese „sigur" de cîteva ori, ultima dată „mîine", nu „luna viitoare", Geta însă abandonase totul în ultimul moment.

— Ei bine, sînt probabil înapoiat, medită colonelul, dar mie, dacă mi-ar mai amîna o dată căsătoria, i-aş trage Getuţei un toc de bătaie... Mă tem că asta caută cu lumînarea!

*

Fredy statea relaxat, picior peste picior în scaunul fixat în podea, dar altminteri cu spătar — asta era foarte bine pentru mijlocul lui în eventualitatea că, în ciuda pronosticurilor pe care le făcuse, povestea avea să dureze. Cercetă atent cu privirea camera de anchetă. Nimic deosebit, pereţii absolut goi, un birou în spatele căruia se afla un al doilea scaun, un luminator zăbrelit situat undeva sus, pe peretele din dreapta. Nici un telefon, la vedere cel puţin. Lîngă uşă stătea un plutonier voinic, trecut de 50 de ani, cu faţa rotundă şi nas scurt; tipul dulăului credincios în pragul pensionării.

Se întrebă ce făceau acum „băieţii colonelului Dumitrescu". Îşi „făceau autocritica"?

În servieta găsită asupra lui Rizea nu erau decît cărţi beletristice; în cea pe care i-o confiscaseră lui, nimic. Făcuseră ferfeniţă probabil cele două genţi-diplomat căutînd cu disperare un microfilm sau hîrtii ascunse în căptuşeală ori mîner. Dar nu găsiseră nimic — nimic şi acum le venea să căpieze. Aveau să ia

la puricat cărţile, căutînd cu lupa şi cu lampa de ultraviolete un eventual cod sau un micropunct; chestia asta urma să le cam ia timp. Aveau să sfîrşească prin a nu găsi iarăşi nimic şi a simţi că „le-o făcuse".

Timpul trecea în favoarea lui! Îi luaseră ceasul, singurul obiect care le atrăsese interesul în afară de portvizitul cu bani şi paşaportul; bănuiseră poate că ceasul era trucat, conţinînd cine ştie ce radioemiţător sau microaparat de fotografiat. Nu, nu făcea el asemenea greşeli stupide. Ceasul probabil că se apropia de 13, iar Zeno începuse probabil să se pregătească deja de plecare.

„Plotonierul", un plotonier... cum se chema la ei asta?... cu trei...? „Adjutant" parcă, da, îl privea cu o expresie hotărîtă, ca pe „spionul cel rău" căruia „i se pusese zgarda" şi „fusese legat la zid". Cam cum stătea bătrînul dulău cu nervii, cu reflexele?

Fredy făcu o mişcare bruscă, răsucindu-se de fapt în altă poziţie pe scaun. Individul în uniformă reacţionase numai cu ochii. Nu schiţase nici o mişcare reflexă de apărare, deşi ştia probabil bine cu cine avea de-a face. Ochii doar se îngustaseră şi sclipiseră dur.

Da, un dulău de pază cu reflexe încă bune, sînge rece şi experienţă. Regretabil!

În spatele plutonierului se deschise uşa. Apăru „gorila blondă" care îl arestase. Era clar, îl mutau în adevărata cameră de anchetă, unde, probabil, colonelul Dumitrescu avea să-l aştepte impozant şi grav în spatele unui birou poate mai modern, încărcat cu tot felul de microfoane şi eventual alte „instalaţii utile".

Fredy se ridică zîmbitor în picioare, gata să-l întovărăşească pe vlăjganul blond. Nu era de sperat că au să-i dea drumul chiar atît de repede, dar în mod cert gladiatorul intrase în cameră cu un aer deloc entuziasmat.

Noul venit schimbă doar o privire cu plutonierul şi cel din urmă ieşi fără un cuvînt. „Gorila blondă" trecu în spatele biroului; îl privi cu un aer cam încurcat şi începu— surprinzător — în limba germană, zîmbitor:

— Sînteţi un om original. Am văzut asta în dimineaţa pe care ne-am petrecut-o căutîndu-vă. Regret că sînt silit să vă pun nişte întrebări plicticoase, iar dumneavoastră să-mi daţi, desigur, răspunsuri adecvate.

Prima surpriză era că „gorila" vorbea o germană fără cusur. Doar la Berlin mai auzise aşa ceva. Fredy se întrebă dacă românii aveau „mercenari". După cum vorbea, după părul blond şi faţa osoasă, după craniul acela „arian"... părea, în mod evident, ca asta să fie situaţia!

A doua chestie uimitoare era că îşi cerea cumva scuze că-l va sîcîi cu „întrebări plicticoase". Fredy trecuse prin multe anchete. De la cele care începeau cu lovituri, pînă la altele care demarau savant, sofisticat, ambele vizînd a-l preveni însă că „nu era de joacă cu ei", că nu avea altceva de făcut decît să înţeleagă că acum trebuia „să spună numai adevărul, altfel..."

Tipul blond zisese însă că e *silit* să-i pună nişte întrebări plicticoase, iar el, Fredy— va fi silit, se subînţelegea— să-i răspundă „adecvat", adică *fals*.

Se aştepta deci să-l mintă. Ideea asta nu părea deloc să-l surprindă pe lunganul ce se arăta gata să facă o treabă pe care o considera rutinieră, inutilă. Un mercenar de treabă, cu care încă erau şanse că se puteau înţelege, ca între profesionişti. Oricum, altceva decît dulăul de pază care ieşise.

— Mă numesc Zeţaru. Căpitan Vlad Zeţaru, anunţă anchetatorul său înclinîndu-şi scurt capul, în maniera nemţească.

Îl chema Zeţaru cum îl chema pe el Nabucodonosor! Era un truc ieftin şi, oricum, doar nu se aştepta plăvanul ăsta să-i răspundă prezentîndu-se şi el, aşa „din sportivitate", cu numele adevărat?!

Fredy îşi recită numele de pe paşaportul care îi fusese confiscat. Lunganul nu reacţionă nicicum.

— Luaţi, vă rog, loc!

Se aşezară amîndoi. Ce avea să urmeze acum? Existau două posibilităţi: una, întrebările de pură rutină, începînd cu „numele tatălui"; a doua, tipul să treacă la întrebări minate de criza de timp: „cu cine urma să se mai întîlnească în România, cînd şi unde" etc., pentru a se interpune unul din ei şi a-l dibui pe eventualul al doilea Adrian Rizea.

— Ei bine, îl auzi însă zicînd pe cel ce se recomandase căpitan Vlad Zeţaru, am să joc deschis cu dumneavoastră. Rizea a făcut deja greşeala, profesional vorbind, să ne spună că v-a predat o servietă în care ascunsese un microfilm.

Absurd! Tîmpitul ăla, oricît de dobitoc era, nu putuse face o asemenea mărturisire cretină! Doar îi deschiseseră în mod sigur geanta pe care el i-o dăduse lui Rizea şi în care nu erau decît *cărţi,* nu bani, nu obiecte din străinătate, nimic! Nici în servieta pe care i-o dăduse Rizea lui nu găsiseră nimic; geanta-diplomat cu filmul se găsea la Zeno, doar schimbase a doua oară servieta în metrou, cînd acesta se urcase grăbit; schimbaseră „mascaţi" de cîţiva călători în timp ce individul cu figură de „Sfîntul Ilie" privea în clipa aceea în altă parte; el îl fixase pătrunzător şi „băiatul fără cravată" fusese nevoit să privească în altă direcţie! Atunci de unde ştiau de film? Intuiau? Presupuneau?

— Rizea aţi spus? Cine e acest Rizea?! se interesă mirat Fredy. Şi... „microfilm"?!

— Oh, teoretic e posibil, desigur, să nici nu-i cunoaşteţi numele, acceptă degajat blondul. Şi se scărpină distrat după ceafă, dînd impresia că afacerea asta îl agasa din cale afară, că ar fi preferat de-o mie de ori să fi fost lăsat, după ce se încheiase cu arestarea, să plece la o bere sau după vreo fată, nu să-şi piardă timpul cu întrebări fără rost.

— Rizea Adrian îl chemă, îl informă plat mercenarul. E unul din cercetătorii care lucrează la „Ypsilon-3", proiect pe care afirmă că l-a fotocopiat, că a ascuns filmul, un microfilm mai exact, sub căptuşeala genţii pe care v-a dat-o. Sus, sub mîner!

I-di-otul! Cîrpa de Adrian Rizea, inconştient nenorocit! Era exact cum îl învăţase pe mamelucul de Rizea să ascundă microfilmul. De ce spusese?! De ce, dacă îi asigurase o geantă *curată*, o geantă cu cărţi româneşti, inofensive, necompromiţătoare, de ce-l vindea acest bou de Rizea? Chiar nu realiza că se vîră singur *şi pe el* la apă? Îi arseseră probabil două palme şi...

— Sînt de-a dreptul uimit de ce aud, arboră o mină perfect nedumerită Fredy. Aţi găsit un asemenea microfilm sub căptuşeala genţii-diplomat pe care mi-aţi confiscat-o? Sper să nu mi-o stricaţi, era cadoul unei prietene!

Neamţul — era acum convins că e neamţ, un neamţ inteligent, „sportiv" şi „metodic" — nici măcar nu zîmbi. Spuse doar detaşat:

— Nu mă aşteptam să recunoaşteţi. V-am pus în temă, ca să nu pierdem inutil vremea. Altceva voiam să vă întreb: La spital, azi, pe cine aţi căutat?

Că fusese la spital nu putea nega. L-ar fi confruntat cu taximetristul, cu nevasta-asistentă, cu sora care făcea fişe şi care pretindea că l-ar fi văzut „cu barbă şi mustăţi într-un film". Trei martori, prea mult! Întrebase acolo de Teodorescu.

— L-am căutat pe doctorul Teodorescu.

— Este exact ce mi s-a spus, observă cu răceală blondul. De-aceea l-am invitat să vină pînă aici.

Nu se mişcase măcar; apăsase probabil cu piciorul pe un buton de sonerie, treaba era regizată nemţeşte, pentru că uşa se deschise şi în cameră apăru un bărbat spre 50 de ani, în halat alb, care îi privea încurcat.

Nu putea fi Teodorescu. Îi întindeau o cursă ieftină, el unul nu îl cunoştea pe Teodorescu, dar după expresia omului ăsta, putea jura că nu-l deranjaseră pe profesor sau, dacă îl deranjaseră, îl sîcîiau cu întrebări, dar nu-l vîrîseră încă „în joc". Pe omul ăsta, *poate* tot doctor, îl aduseseră de ce? Credeau cumva

că el, Fredy, vrînd să-şi apere „adevăratul om" va spune „da, ăsta e Teodorescu, la el am fost?" Iar ei să schimbe placa şi să-l ia la pumni, avînd atunci o primă dovadă că minte sfruntat?

— Îmi pare bine de cunoştinţă! zise Fredy ridicîndu-se zîmbitor în picioare. Domnule profesor, am auzit multe despre dumneavoastră, aş fi vrut să vă cunosc şi să mă consultaţi, dar aţi intrat la o operaţie şi nu m-au lăsat să vă vorbesc. Îmi pare rău că ne întîlnim prima dată în asemenea împrejurări. Sînt bănuit în mod eronat de ceva... grav, mi se pare, şi n-aş vrea să vă produc neplăceri... Înţelege nemţeşte? se întoarse deodată Fredy spre blond. Omul în halat alb arăta complet nereceptiv la vorbele lui.

— Nu, recunoscu simplu căpitanul. Dar cei de la spital mi-au spus că le-aţi vorbit de *„prietenul* dumneavoastră Teodorescu".

— Oh, am minţit, recunoscu şi Fredy absolut dezarmant. Îl văd pentru prima oară. Am minţit, pentru că speram ca astfel să ajung mai uşor în cabinetul ce mă interesa.

Abia acum cel care se prezentase drept Vlad Zeţaru zîmbi:

— Aţi spus un neadevăr şi afirmînd că nu cunoaşteţi limba română, strecură el.

— Dar nu am afirmat că nu o cunosc! Am vrut doar să mă conving de altă afirmaţie pe care o făcusem într-adevăr anterior! rîse vesel Fredy. Că poliţia română este minunată! preciză el în româneşte. Şi nu m-am înşelat. Vorbiţi o germană impecabilă, domnule Zeţaru, dar doctorul Teodorescu fiind de faţă, vă propun să continuăm în româneşte.

Acum să-l vedem pe domnul „Vlad Zeţaru"! Cu evidentul lui accent teuton.

— Mi-ar conveni să rămînem la germană, spuse tot în nemţeşte mercenarul. Am atît de rar ocazia să vorbesc această limbă cu cineva care o posedă perfect.

— Cu plăcere, dar nu cît este domnul profesor aici. N-ar fi politicos din partea mea, continuă Fredy în română. Constată că doctorul schiţase un pas spre uşă şi adăugă: Nu, vă rog, domnule profesor! Insist să rămîneţi, nu trebuie să fiţi stînjenit... Mă simt de altfel destul de rău, poate îmi puteţi acorda o consultaţie. Ştiţi, am avut o criză de inimă şi azi-noapte.

Urma să constate acum şi dacă acest „Vlad Zeţaru" era „mercenar" — cu un mercenar altfel se putea trata — şi dacă doctorul era doctor sau se pretaseră la un truc ieftin, neizbutit. Merita ştiut.

— M-am gîndit chiar la o consultaţie medicală, îl auzi Fredy pe blond spunînd acum în cea mai curată limbă română.

Cred că veţi avea nevoie înainte de a-mi răspunde la întrebarea: pe cine aţi căutat *de fapt* la spital? Doctorul Teodorescu nu e cardiolog, tot aşa cum colegul meu, doctorul Poiană, nu e profesorul Teodorescu.

Fredy avu deodată senzaţia că se afla într-un ring de box. Vlăjganul ăsta blond, tînăr, superb ca animal, îi păruse un începător. Tipul îi plasase iniţial cîteva lovituri uşoare, de tatonare: surpriza că vorbea o germană impecabilă, că îl abordase deschis, că-şi rostise şi numele real poate, iar el nu-şi permisese luxul de a-i răspunde: urmase „stînga la ficat" cu spitalul— asta fusese greşeala lui, îi subestimase mergînd la spital, chiar dacă îşi bătuse joc de ei acolo—, apoi încercarea cu falsul Teodorescu; aici ripostase bine, dar era *unicul punct cîştigat.* Numai că acum adversarul îi trimisese o directă năucitoare în plină figură. Zeno era, sau era considerat, cardiolog. Dacă scormoneau şi îl bănuiau măcar pe Zeno, dacă îi făceau, în această clipă poate, doi zdrahoni de-ăştia o simplă vizită de rutină acasă, Zeno avea să se predea, „cu arme şi bagaje", la fel ca muierea de Rizea. Avea să se sperie, să pălească, era suficient. Două labe şi Zeno le punea geanta pe masă, le dădea microfilmul. Atunci, *atunci era într-adevăr şi iremediabil pierdut.* Dacă Zeno nu ducea microfilmul în străinătate, românii, pe el, Fredy, puteau să-l şi „ierte", să-i dea drumul. Urmau să-l cureţe ai lui. Stricase o afacere pregătită de Mark şi de alţii înaintea lui Mark; s-ar fi presupus că el „i-a dat" şi pe Rizea şi pe Zeno şi astfel devenea „un trădător care trebuie lichidat". Aveau să lege totul de eşecul anterior şi să-l execute fără anchetă. Nereuşitele în meseria lui nu se salvau cu justificări.

Dumnezeule! Şi se afla abia în prima repriză— pentru a cîştiga, trebuia să reziste încă cine ştia cîte, pînă Zeno ar fi şters-o din ţară, poate abia mîine avea s-o poată face—, iar el, după prima repriză, abia se tîra spre colţul său. Dacă acest Zeţaru mai avea şi alte rezerve pe care să i le plaseze una după alta, aveau să-l care din ring cu făraşul.

— Vă e rău? întrebă omul în halat alb.

Zeţaru se ridicase prevenitor în picioare.

Dacă ar fi încercat s-o şteargă de aici? Trecînd ca o vijelie peste toate gorilele de la uşă şi dulăii de pază?! Reuşise cîndva o figură de-asta nebunească. Ce risca? Un glonte? Şi altfel... ce-l aştepta?

Ba nu! Nu, nu, nu, îi *putea încă păcăli!*

— Mi-e într-adevăr rău, recunoscu Fredy adoptînd un aer jignit. Nu mă aşteptam ca domnul doctor... Poiană, dacă am reţinut bine, nici dumneavoastră... De ce, în definitiv, v-aţi pretat

la înscenarea asta? Ce-am făcut? Ați spus că jucați deschis, sportiv, nu?

— Eh! rîse destins blondul. În unele sporturi, o știți foarte bine, sînt admise și pase false, fente, figuri noi, pe care bănuiești că nu le cunoaște adversarul, dar le utilizezi. Nu cred că am trișat mai mult ca dumneavoastră, nu?

Izbutise! Deocamdată izbutise! Crezuse acest vlăjgan tînăr că el a folosit un truc simplu — cel al spionului „jignit" —, cînd de fapt...

Nu, încă nu era totul pierdut. „Îl luase tare" la început puștiul ăsta blond, cîștigase primul rund evident, dar *meciul nu era jucat,* știa acum cu cine are de-a face. Bine, tinere domn, să-ți oferim atunci „un joc deschis, sportiv", de șulfă bătrînă, care s-a mai văzut și altădată la colț, dar n-a ajuns la podea *niciodată, nici cînd a fost vîndut.* Păzea!

*

Dacă nu avea să-i mai răspundă la nici o întrebare?

Rizea stătea cocoșat pe scaun, cu coatele pe genunchi, și simțea că înnebunește. Așa se făcea o anchetă?! Își băteau joc de el? Ce era cu întrebările neroade pe care maiorul ăsta cu aer bolnăvicios, cu ochelarii lui de funcționar, i le punea cu nemiluita? La ce serveau.

Îi luaseră buletinul, văzuseră acolo și cine era taică-su și maică-sa, și cînd, și unde e născut, și domiciliul, de ce trebuiau să-l întrebe? De ce trecuse apoi maiorul ăsta întîrziat la „unde v-ați făcut școala, dar facultatea?", la ce profesori a avut, ce colegi, la rudele lui, la rudele nevesti-sii! Ce însemna asta? Voiau să-i toace nervii metodic înainte de-a începe propriu-zis ancheta? Rataseră, voalaseră filmul și acum, pregătind vreo înscenare, trăgeau de timp?

Ce le spunea Fredy în clipele astea? Nega tot? Le vindea o poveste cu „un sîmbure de adevăr", pentru a nu le spune esențialul? Ce însemna el pentru Fredy? „Sîmburele de adevăr", „esențialul" sau coaja de minciuni?

Rizea răspundea mecanic întrebărilor maiorului care nota conștiincios tot, caligrafiind parcă răspunsurile. Și Rizea se întrebă totuși ce anume, ce trebuia să-i spună cînd avea să-l întrebe de Fredy?! Aveau să înțeleagă natura adevărată a relației lui cu Fredy?!

*

— Vă jur că nu știu cum ar fi putut ajunge acel film în căptușeala servietei mele! spunea Fredy cu o asemenea convingere că-ți venea să-l și crezi.

Vlad zîmbi îngăduitor, deşi nu-i ardea cîtuşi de puţin să zîmbească. Servieta care se găsise asupra lui Fredy o cercetaseră Stoenescu şi Ina. Greu de crezut că nu descoperiseră ei, amîndoi sistematici, meticuloşi, un film, oricît de miniaturizat ar fi fost. Dacă Fredy cerea *să vadă filmul,* ce-i arătau? Şi, oricum, Fredy ca Fredy, dar la procuratură ce puteau oferi? Dacă lipsea filmul, lipsea proba materială. Fredy şi Rizea puteau declara fiecare ce-i trecea prin cap, aveau să retracteze după aceea tot... *dacă* aveau să ajungă în instanţă vreodată! Da, stăteau prost, foarte prost, *jocul decurgea în favoarea lui Fredy în mod evident.*

— Sînteţi sigur? întrebă Vlad. Constată că uşa se deschisese furtunos şi gîndi că asta numai Magda putea să fie. Ea era.

— Absolut sigur, nu am cum să recunosc! Servieta era cea cu care am venit din străinătate, prima oară în viaţa mea în România! susţinea Fredy privind acum la Magda care venise lîngă birou, scoase din poşeta ei ceva, un paşaport era, îl deschise, îl răsuci spre Fredy.

— Acesta este paşaportul cu care aţi venit în ţară, da? întrebă abrupt Magda.

Fredy privi paşaportul, spuse un „da" la fel de convins.

— Atunci cum se face, întrebă Magda iar, că după fotografie, mai mulţi oameni v-au recunoscut ca fiind una şi aceeaşi persoană cu un anume Dort, Frederik Dort? Sau „Fredy", cum vă ştiu şi mai mulţi! Scrie în acest paşaport Frederik?! Sau Dort?

Venise la timp. Nu era ceva esenţial, în afară de cazul în care Magda mai avea în poşeta ei vreo „bombă", dar psihologic era un atac reuşit, dovadă că Fredy se răsturnă pe spate în scaunul lui, puse picior peste picior, o privi lung pe Magda şi întrebă cu un surîs înfrînt.

— Aveţi o ţigară?

Magda încremeni o clipă. Se aştepta probabil la o rezistenţă mai îndîrjită; Fredy părea dispus dintr-o dată „să nu mai joace teatru". Vlad înclină uşor din cap, Magda scoase din poşetă un pachet Kent abia început, o brichetă, înaintă şi-i oferi o ţigară spionului care o privea admirativ, surîzător.

Fredy luă ţigara, bricheta, o cercetă ca pe un obiect trucat şi întrebă:

— Sînt cumva ale mele? Ţigările!

— Nu, zise scurt Magda.

— Dacă pe-ale mele le-aţi trimis la laborator pentru cercetări, e inutil, nu veţi găsi nimic. Sînt curat! preciză el aprinzîndu-şi ţigara, apoi suflă fumul cu voluptate şi adăugă pe un ton trist, mucalit: ideea cu paşaportul pe alt nume a fost o idee tîmpită a şefilor mei dragi... Sperau să nu vă intru în atenţie, nu

bănuiau, ca şi mine de altfel, că-l veţi fila pe Rizea chiar atît de strîns.

Era prima recunoaştere de profesionist prins, care nu vede rostul să mai nege. Vlad se întrebă ce naiba făcuse Fredy anterior în România de abandonase atît de brusc orice apărare. Ce se întîmplase?

— V-am remarcat în spatele lui Rizea în metrou, spuse Fredy cu capul puţin aplecat pe spate, privind-o lung pe Magda. N-am vrut să cred însă că o femeie atît de frumoasă, cu ochi de-a dreptul senzaţionali, se ocupa de urmărirea lui Rizea!

Vlad zîmbi. Era o flatare directă, cu femeile mergea întotdeauna, nu însă cu Magda:

— Colegul meu m-a învăţat, zise ea cu răceală, că „atunci cînd cineva nu mai ştie ce să spună, flatează!“ Cum rămîne cu microfilmul, domnule Frederik Dort?

Oare găsise microfilmul? Îl avea şi pe ăla în poşeta ei?

— Fredy, nu „Frederick“! zise Fredy cu acelaşi surîs deschis care-i lumina toată faţa, expunînd o dantură superbă. Între profesionişti sînt Fredy, iar acum cred că e cazul să discutăm ca între profesionişti. Am jucat, am pierdut! Să recunoaştem, vi s-a întîmplat sau aţi crezut poate, cîndva în viaţă, şi dumneavoastră, că o să pierdeţi? Se poate, nu?

Ce tactică era asta? Nu spusese încă nimic, dar promitea mult. Prezenţa Magdei să fi fost cauza? Greşise colonelul Dumitrescu încredinţîndu-i-l lui pe Fredy?!

— Din moment ce aţi descoperit deja „antecedentele“, din moment ce Rizea v-a spus ce v-a spus şi aţi găsit microfilmul în servietă — bun înţeles, nu mai are rost să neg că mă cheamă Frederik Dort...

Era oare adevărat?

— ... Nici că am mai fost în România şi m-am întîlnit şi-n alte rînduri cu Adrian Rizea, o să vă spună el... tot. Nu-mi rămîne decît „să mă spovedesc“, preciză „amărui“ Fredy, apoi privi iarăşi spre Magda şi adăugă: Am ştiut întotdeauna că ochii albaştri îmi aduc ghinion!

*

— Ce înţelegeţi prin ghinion? întrebă Stoenescu; era curios să audă şi altă definiţie decît cea a lui Dumitrescu; sigur, lui Dumitrescu îi convenea, colonelului nu i se întîmplase niciodată măcar să rămînă blocat în lift.

— Mă rog, că l-am întîlnit pe Fredy! aruncă Rizea iritat. Atunci n-am crezut, dar... Ghinion a fost, după cum se vede, pentru amîndoi.

Ce spusese nu prea semăna cu „definiţia ghinionului“, Stoenescu renunţă şi hotărî să reintre în metodic:

— Cînd l-aţi întîlnit prima oară pe acel cetăţean străin pe care îl numiţi „Fredy“?

— Ah, am să vă spun, vă spun tot, dar nu mă mai omorîţi cu întrebări de-astea! exclamă Rizea.

Îl „omora“? Cu întrebări „de-astea“? Ce fel de întrebări se aştepta neisprăvitul să-i pună?

Adrian Rizea trase adînc aer în piept şi începu rar, dar pe acelaşi ton iritat:

— Era prima oară cînd ieşeam peste graniţă. Acolo, la aeroport, nu m-a aşteptat nimeni. Cel care ar fi trebuit să mă întîmpine am aflat mai tîrziu că avusese un necaz cu maşina pe drum, un accident. Fapt e că rămăsesem dezorientat pe aeroport, fără să cunosc decît foarte prost limba... uitasem de fapt, de emoţie şi ce ştiam... Fredy aştepta în schimb un prieten care nu venise, m-a întrebat dacă ştiu ceva despre acel om sau măcar îl cunosc. În româneşte m-a întrebat, că veneam din România...

— Cine era acel prieten pe care îl aştepta Fredy? Cum se numeşte?

— Nu mai ştiu! ridică Rizea din umeri. Important în clipa aceea era că descoperisem pe cineva care vorbea româneşte, care s-a oferit să mă ducă de la aeroport pînă în oraş cu maşina lui; eu nici bani nu aveam. Pe drum am vorbit, evident; eram de aceeaşi specialitate, Fredy se dovedea informat, foarte deschis, optimist, vesel... ne-am agreat... ne-am agreat reciproc aşa, pur şi simplu, de la prima vedere.

*

Fredy strivi ţigara în mica scrumieră de plastic ce-i fusese oferită şi zise simplu:

— Bun înţeles că la aeroport nu aşteptam pe nimeni... Pe nimeni altcineva decît pe Adrian Rizea, desigur. Treaba fusese „montată“, ca şi accidentul auto al celui ce ar fi trebuit să-l întîmpine pe „tînărul cercetător român“. Rizea arăta complet năucit; ca un pui de găină pe fundul unui ceaun.

Era a doua imagine, reuşită, aprecie Magda, pe care acest Fredy o folosea „colorîndu-şi limbajul“. Vorbea lucid, zîmbea senin, stătea tot picior peste picior, cu un aer degajat, ca şi cum ar fi istorisit unor amici o întîmplare „şarmantă“.

— În aceeaşi seară chiar, am aflat că cei ce-l recuperaseră în sfîrşit pe Rizea „îl lăsaseră să se odihnească după drum“, adică nu se ocupau de el. De fapt, ăsta e un prost obicei occidental, oamenii sînt acolo foarte grăbiţi sau foarte preocupaţi fiecare de

week-endul lui. Rizea nimerise într-o sîmbătă; vă dați seama! Apoi, după prima discuție pe care o purtase, devenise deja neinteresant pentru ei. Era și slab ca specialist și speriat „să nu le spună cumva ce nu trebuie". Am primit printr-un om al meu de la firmă toate aceste informații, mi-am închipuit că Rizea nu va rezista ispitei de-a face măcar cîțiva pași prin jurul hotelului, l-am așteptat și l-am lăsat să se ciocnească de mine pe stradă. Am izbucnit în rîs, am considerat amîndoi că o asemenea... cum i-a spus el?, „coincidență fericită" parcă, merita sărbătorită! „Coincidență" se zice, n-am greșit, nu? se interesă Fredy.

— Cred că este exact! aprecie Vlad.

Stătea pe „scaunul anchetatorului", în spatele biroului adică. Magda, care își adusese un scaun ușor de lemn, realiză că în ciuda ezitărilor, a grijii de-a nu greși cumva, Fredy vorbea foarte bine românește. Abia puteai distinge un vag accent străin. Iar vocabularul era suficient de bogat. Asta ce însemna? Unde „se antrenase", în străinătate fiind de cînd se născuse— dacă informațiile lor erau exacte—, pentru a vorbi atît de fluent limba română?

Fredy păru să-i ghicească gîndurile și explică în chip de scuză:

— În copilărie știam româna perfect, vorbeam în familie numai românește, maică-mea era ferm convinsă că „ne vom întoarce" sau că... măcar eu „voi reveni și rămîne în România". Într-un fel nu s-a înșelat, nu? zise Fredy încrețindu-și poznaș fruntea deasupra nasului și așteptînd ca ei să rîdă ca de-o glumă bună.

Făcea haz de necaz într-o manieră absolut consternantă. Arăta deplin împăcat cu situația, dovedind un sînge rece impresionant. Și în clipa aceea Magda îl urî. Pentru acea degajare a lui, pentru eleganța cu care se comporta, pentru că vorbea— dacă era adevărat— șase limbi, pentru că era, căci era, un exemplar masculin reușit chiar și la vîrsta asta, se apropia probabil de 50 de ani, dar arăta perfect conservat, cuceritor! Pe cîți sau pe cîte păcălise cu aerul acesta al lui de „băiat bun", de bărbat bine, de om deschis și prietenos, care impunea și... „respira încredere"? Pe cîți, în afara amărîtului acela de Rizea? Cum de vorbea atît de bine românește? Cum de transformase dorința aceea a mamei sale— dorința românului rătăcit în locuri pe care le simțea străine— în ceva murdar, josnic? Nimic nu i se părea ei mai josnic, mai cumplit decît să înșeli premeditat încrederea cuiva, atrăgîndu-l într-un joc fără întoarcere. *Pentru ce* făcuse Fredy asta? Pentru un trai comod, pentru o viață ușoară, care „se potrivea cu tipul lui uman"?!

Se îngrozi. Vlad făcea parte cam din același tip.

El nu „dramatiza ca ea“ niciodată, nu-şi punea probleme fără răspuns, trecea prin viaţă nonşalant, păşind cu o glumă peste obstacolele care-i apăreau în cale, poate pentru că şi avusese, încă de copil, *şansă!* Putea să spună colonelul Dumitrescu oricît voia că „şansa şi ghinionul ni le facem singuri“; nu era adevărat, unii oameni ajungeau la acelaşi rezultat— uşor, firesc, fără să bage de seamă— cu alţii care se chinuiseră să se caţere pînă acolo şi încă se simţeau, totuşi, mai jos ca ceilalţi. Vlad învăţase săseşte şi ungureşte „în ţărînă“, cu puştii, jucîndu-se. Nimerise peste o vecină deşteaptă— dar ăsta nu era meritul lui Vlad— care, departe de ţara ei, îl crescuse pe puştiul blond ca pe copilul pe care nu-l avea, îl învăţase o limbă germană pură, dar îi oferise şi alte multe cunoştinţe pe care şcoala nu i le-ar fi putut oferi. Totul făcut parcă în glumă de o femeie isteaţă şi cultă, care poate nu voia să se risipească tot ceea ce învăţase cîndva.

În timp ce ea, Magda, se chinuise cu infernala gramatică nemţească, tocise pe rupte şi tocea încă şi azi— cînd mai avea timp— pentru a vorbi o germană pe care Vlad i-o corecta amuzat din zece-n zece vorbe, imediat ce încerca să iasă din vocabularul strict uzual. Îţi venea să mori! Era nedrept, era dureros, era...

Despre ce vorbeau „domnii“ acum? A, sigur, despre femei. Altă porcărie acest „drept al bărbaţilor de-a greşi, de-a-şi face de cap“ măcar din cînd în cînd, aşa, chiar dacă „omul“ era însurat, un drept tacit, acceptat şi de femei; o doctoriţă îi explicase ei cîndva, foarte savant, că „asta este în specificul masculin uman, atestat de altfel de tradiţie“... Bine, şi ?! De ce era imediat pusă la zid şi etichetată o femeie care greşea *o dată?!* Cine mama dracului ştia atît de exact că „specificul feminin“ era sortit să nu greşească *niciodată,* să nu aibă nici un moment de cădere, nici o clipă de slăbiciune?!

Cu Ina se întîmplase o asemenea poveste nenorocită pe vremea cînd nu lucra încă în serviciul lor. Ina se nimerise într-un lot sportiv de handbal, cu un fost coleg de institut, care „fusese o stea“. Clacase din cauza nevesti-sii, se pare; Ina încercase să-l încurajeze şi— poate— se culcase cu el! Toţi erau convinşi de acest sacrilegiu, Ina şi fosta stea negau, ea una îi credea, *era sigură* că nu fusese nimic între cei doi, măcar şi pentru faptul că, în cantonament fiind, Ina era mult prea corectă şi conştiincioasă, pentru a-şi strica forma sportivă. A doua zi, Ina, după acel presupus „eveniment“ (mersese, de fapt, în cameră la individ, la hotel, unde fuseseră „surprinşi“ de-o cutră), jucase şi marcase singură nouă goluri. Ar fi trebuit să marce zece? Douăzeci, optzeci?!

Începuseră discuțiile; cutra, mereu rezervă în echipă, îi informase pe toți din lot, pe bărbatul Inei apoi, pe nevasta fostului coleg al Inei, se apucase să scrie anonime șefului de serviciu. Nevasta „înșelată“ luase și ea atitudine, ieșise tărăboi, un tărăboi care o scosese pe metodica Ina de pe linia de plutire; avusese cîteva căderi profesionale dureroase.

Ea una *era sigură* că Ina era nevinovată, deși... „Să nu bagi niciodată mîna-n foc!“ îi spusese colonelul Dumitrescu imediat după ce se cunoscuseră. „Nimic imposibil!“ zîmbea aproape zilnic Vlad. Crezuse colonelul că, totuși, de acea dată, nu fuseseră decît scorneli — sau nu crezuse? —, fapt era că, numit într-o comisie care trebuia „să limpezească odată acel caz“, Dumitrescu îl limpezise rapid: o luase pe Ina în serviciul lor. Și, schimbînd atmosfera, Ina devenise imediat alt om. Nu putuse prea repede uita însă; avuseseră ele două o discuție după aceea, în care Ina plînsese ca o proastă, asigurînd-o, bineînțeles, fără ca ea s-o întrebe, că „nu fusese nimic atunci“, că...

— Unde, sigur tot întîmplător, ați întîlnit și două fete simpatice! spunea acum pe un ton foarte înțelegător Vlad.

— A, nu! Nu din prima seară! rîse Fredy. Din prima seară l-aș fi speriat pe Rizea, ar fi fost o greșeală. Ceva mai tîrziu însă, așa cam cu două-trei seri înainte de-a se întoarce tînărul ochelarist în România, bun înțeles că s-au găsit și două... tinere drăguțe... nurlii, „nurlii“ se spune corect, da?

*

— Cine erau „fetele“ acelea?

Uite că maiorul ăsta întîrziat devenise interesat *totuși* de ceva din ce-i relata! Uitase să-și scrie pînă și întrebarea pusă; îl privea peste rama ochelarilor, așteptînd ca el să-i spună cine erau „fetele acelea“!

— De unde să știu? răbufni Adrian Rizea. Le cunoștea Fredy, asta era de-ajuns! Vă spun că am... am avut încredere în el, este un om care inspiră încredere din prima clipă!

Funcționarul cu păr rărit și cu ochelarii cam căzuți pe nas nota din nou; se opri însă preocupat de ceva și întrebă:

— Și cînd ați mers din nou în străinătate, v-a mai procurat, mă rog, v-ați mai întîlnit cu asemenea...?

— Dar nu este deloc ce insinuați dumneavoastră! strigă Rizea ridicîndu-se spontan de pe scaun.

— Vă rog să luați loc și să vă liniștiți!

Adrian Rizea îl privi pe omul din spatele biroului ca pe un greiere mare, care era, așa cum presupusese, *incapabil să priceapă ceva.* De ce îi dăduseră un asemenea anchetator? Așa or

fi fost toţi? Dacă ar fi cerut, dacă ar fi pretins să-i fie dat altcineva?! Dar dacă venea unul care-l pocnea încă înainte de-a-l întreba?! Cum să-i explice funcţionarului ăsta că nu făcuse, că el nu fusese... că Fredy...?

— Vedeţi totul din alt unghi! izbucni Rizea. Vă închipuiţi... nu ştiu ce! Eu şi Fredy... Ne-am împrietenit pentru că aveam aceleaşi profesii, aceleaşi preocupări, mă simţeam bine în compania lui, nu numai cînd eram acolo, ci şi aici, în ţară, cînd venea el!

Ce pricepuse din tot ce-i spusese? Scria, scria de zor. Şi avea să-l invite acum „să se liniştească şi să ia loc". Sau să-l întrebe „de cîte ori a fost Fredy în România, cînd şi în ce împrejurări vă întîlneaţi?" Spre mirarea lui Adrian Rizea, anchetatorul îl întrebă sec:

— De ce?

Poate că, totuşi, dacă i-ar explica...

Adrian Rizea se reaşeză pe scaun, îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu batista.

— „De ce"! Vă închipuiţi... pentru că mi-a făcut rost de nişte medicamente scumpe, pentru care nu aveam nici reţetă... nici bani, sau fiindcă m-a dus să văd cîteva localuri unde altfel n-aş fi intrat. Dar nu pentru astea! Fredy mă înţelegea, cum să vă explic?! Mă înţelegea!

Maiorul termină de scris, îşi ridică ochelarii pe frunte şi îl privi parcă pentru prima dată atent:

— Aici, în ţară, nici unul dintre...?

— Nu, nu, nu! explodă Rizea. Colegii mei... Nu mă împac cu nici unul! Se crede care mai de care mai deştept! Se uită la mine, toţi se uită la mine ca la...

Cum să-i explice acestui maior? Cum să-i explice nuanţa aceea perfidă strecurată în cuvintele lui Alec Mariano chiar ieri, cînd el venise cu verificările privitoare la calculele pe care le credea eronate, iar Alec, privindu-l cu dispreţ, cu milă parcă, îl anunţase că varianta pe care o calculase fusese scoasă din proiect?! Asta *după ce* Albiescu, nătărăul ăla de Cezar Albiescu, toată ziua cu nasul în romanele lui poliţiste, îl ignorase pur şi simplu, nu catadicsise măcar să-i spună că greşise! Parcă ei nu greşeau?!

— Fredy nu e... nu era aşa! continuă Adrian Rizea. Fredy şi-a dat seama că pot fi şi eu un om... care să vorbească, de la specialist la specialist, cu cineva! *Mă aprecia, pricepeţi?!* Ţinea la mine şi mă ajuta ca pe un prieten! Asta e! Asta a fost! ţipă Adrian Rizea numai pentru că simţea, da, îi venea să plîngă, plînsul îl podidi, în ciuda voinţei sale, un plîns cu sughiţuri.

Adrian Rizea se ridică iarăşi de pe scaun, se repezi la perete şi hohoti de plîns.

Se opri deodată, la fel de brusc pe cît începuse; ca biciuit. Funcţionarul, desigur, rîdea; încîntat, fericit! Reuşise să-l facă să bocească, în mai puţin de o oră îi redusese la zero orice urmă de demnitate umană, reuşise, cu „metoda", cu sîcîielile lui, să-l facă să plîngă.

Privi spre anchetator. Anchetatorul privea spre el. Nu rîdea... nu rîdea, însă îl cerceta cu un soi de milă... sau de silă?! De ce îl privea şi ăsta la fel ca toţi cei de la institut, *de ce?!*

Maiorul dibui cu mîna pe birou, pachetul de „Carpaţi", scoase o ţigară, o aprinse cu chibritul, trase iute un fum şi se reapucă să scrie.

VII. CICATRICEA

— Aş putea să mai aprind o ţigară? se interesă degajat Fredy.

Era „băiat bun" cu ei, nu le făcea greutăţi, trebuiau să-i dea ţigara, avea nevoie de ea în lipsa pastilelor stimulatoare, simţea nevoia „să fie inspirat"!

Femeia însă— ea îi dăduse prima ţigară, scosese din poşetă pachetul, deşi nu-şi aprinsese una, de ce oare?— avea o privire care trecea parcă prin el. Nu părea să fi auzit ce-i ceruse.

Blondul privi spre colega lui— era numai colega?, două exemplare superbe erau, tineri, de ce numai colega în definitiv? —, se ridică din spatele biroului fără să dea atenţie absenţei totale a femeii, luă pachetul şi bricheta şi i le dădu fără un cuvînt.

Fredy înclină din cap în semn de mulţumire, intrigat de perechea aceasta. Doi parteneri ideali care păreau că se completează reciproc! Ce era între ei? Şi la ce se gîndea femeia? Nu reuşise să-i trezească nici un pic de simpatie— cu femeile, asta nu i se mai întîmplase—, de ce? Îmbătrînise el într-atît?

Din ce categorie de muieri făcea parte fiinţa asta? Îl privise la un moment dat cu ură, o ură amestecată cu dispreţ. Şi nu era acel dispreţ provocator, jucat, al femeii care îţi cade după aceea în braţe, era un dispreţ net, numai din ochi, ochii aceia viorii, rari! Nu cumva... nu agrea bărbaţii? Nu, cunoscuse el şi astfel de femei, asta era ca femeie... o proastă conştiincioasă. Îşi rata tinereţea pentru „profesie", o profesie care... ce satisfacţii îi putea da? Că îl prindea pe unul ca el? Sau o altă lepădătură? Chiar o pasiona aşa ceva?

Făcea parte din tipul „fecioarei războinice"? Pe care vechii greci o turnaseră în... zeiţa Palas, războinica inteligentă, frumoasă şi neînduplecată, zeiţa... cu ochi albaştri parcă era şi aia! Ia te uită! Bine, bine, dar „Palas Atena-nţeleapta" era o plăsmuire, asta era femeie vie, de 22, poate 24 de ani, o femeie frapantă, îndrăzneaţă, capabilă să tacă, să asculte atentă şi să gîndească— să gîndească la ce oare? După ţinuta mîndră şi privirea ageră, fiinţa asta ar fi putut face parte dintr-un comandou sau dintr-o reţea de salon, lăsînd bărbaţii să-i facă mii de complimente leşinate, bîlbîite sau triviale, iar femeile să-i confieze prostioarele lor, pe care ea să le înregistreze ostenindu-se doar să pună din cînd în cînd cîte o întrebare incitantă. Cu o astfel de femeie i-ar fi plăcut să lucreze, chit că dispreţuia femeile în munca informativă. Păcat, păcat că n-o întîlnise cînd şi unde trebuia, ar fi sedus-o! Sistematic şi inspirat. Merita.

Oricum ar fi fost, tipa cu ochi albaştri apăruse la timp. Picase tocmai în momentul în care el nu ştia cum s-o dea, cum s-o întoarcă pentru a trece la „mărturisiri sincere" *justificat.* Blondul căpitan era tocmai într-o pană de idei. Fata intrase pe uşă cu „descoperirea" ei, paşaportul cu nume fals. Nu însemna mare lucru, dar pentru el *era un motiv* să înceapă o spovedanie lungă, interesantă, spre a-i lăsa lui Zeno *timp* s-o şteargă din ţară. Era esenţial. Dacă Zeno ajungea cu microfilmul în străinătate, aveau să-l scoată şi pe el pe cauţiune. Valoarea proiectului şi-a ideii lui legată de proiect făceau mult mai mult! Rizea se băgase oricum singur cu capul în laţ, să-i fie de bine!

Fredy mai trase un fum lung, aprecie că era momentul să-şi continue rolul de Şeherezadă şi începu pe un ton alb, profesional:

— Rizea fusese studiat. Metodic. Încă de cînd era în facultate, în anul trei.

— De cine? întrebă căpitanul.

— Nu ştiu, zise Fredy. Nu de mine, bun înţeles.

— L-ai preluat pe Rizea de la prietenul dumitale Mark, nu? întrebă deodată fata cu ochi albaştri.

Uite-a dracului, ştia şi de Mark! Asta nu mai era un meci de box cinstit. De ce se vîrîse muierea în ring?! Idiotul de Rizea ajunsese cu confidenţele atît de departe!? Îl mirosiseră şi pe Mark într-una din vizitele pe care predecesorul său le făcuse în România? De-aia îl trimiseseră „stăpînii" pe el în locul lui Mark? Hotărî să nu pară surprins şi să le cînte-n strună:

— Da. Şeful l-a retras pe Mark, pentru că devenise prea cunoscut aici. Înainte de-a mă întîlni cu Rizea prima dată, la aeroport, Mark mi-a prezentat dosarul ochelaristului.

— Mark şi mai cum? întrebă căpitanul.

— Nu ştiu, spuse sincer Fredy. Aş putea să vă spun un nume oarecare, dar realmente nu ştiu. Deşi am lucrat împreună, dar nu în România. Eu eram Fredy, el Mark, paşapoartele se mai schimbă, ce importanţă are, în definitiv, numele de familie!? Nu l-am întrebat, nu m-a întrebat niciodată.

— Deci Rizea a fost studiat „metodic"! abandonă femeia povestea cu Mark. Adică?

— Păi... cum se face! zîmbi Fredy presimţind că putea să „brodeze" măcar o oră pe tema asta. Cînd l-am cules pe Rizea de pe aeroport, era normal să cunosc totul despre el, nu? Se opri aşteptînd ca ei să întrebe; timpul se putea cîştiga şi secundă cu secundă...

— Adică! repetă fata.

— Părinţi, rude, cu ce se ocupă fiecare. Despre Adrian Rizea absolut tot, de la notele bune şi proaste în şcoala primară pînă la titlul lucrării de stat, o mulţime de „întîmplări nostime" din viaţa lui...

— Altceva? tăiară scurt ochii viorii.

Părea hotărîtă să preia ea interogatoriul. Asta nu-i convenea deloc. Se temea nu de inteligenţa, cît de intuiţia ei de animal *tînăr,* cu simţurile netocite; femeile prindeau uneori din zbor idei nerostite. Cum putea face oare s-o îndepărteze?

Şi căpitanul Zeţaru care nu-l ajuta deloc! Nu reacţionase nici măcar cu un gest, cu o privire, părea că puţin îi pasă dacă muierea asta îl făcea un simplu asistent. *Cum o* putea îndepărta, *cum îi* putea îndepărta unul de altul?!

— E vorba nu de întîmplări oarecare, preciză Fredy, ci de unele „semnificative, care l-au marcat". Psihologul nostru are o teorie cu „cicatricele fizice, care se văd, şi cele psihice, care trebuie descoperite". Le descoperiseră cei ce pregătiseră dosarul; fără să-l fi văzut vreodată, îi cunoşteau bine lui Rizea caracterul, puterea intelectuală, inclusiv... preferinţele „sentimentale", zîmbi echivoc Fredy.

Fata cu ochi albaştri schiţă un surîs mic, aproape imperceptibil, dezgustat. Perfect! Dacă-şi lua în serios rolul de „fecioară războinică", merita pedalat puţin pe tema asta. Căpitanul nu părea un sfînt, subiectul avea să-l intereseze, ca pe orice bărbat; strecura astfel o mică disensiune între cei doi „parteneri ideali".

— Şi eu am zîmbit la început, dar contează! rîse acum obraznic Fredy. Realiză că nu trebuia să întindă însă coarda prea mult deoarece ochii viorii fulgeraseră scurt. Îi simţise mica bestie tactica şi încă urgent. Fredy spuse acum serios: Complexele lui Rizea se îmbinau cu cele... cum spuneţi dumneavoastră la asta?... Chiar nu-mi vine în minte... A, da, „de pe planul afirmării profesionale". Rizea se vedea ocolit de colegi, dispreţuit

de toţi. Asta creează o anumită stare de spirit pentru orice om. Atmosfera contează mult!

— „Dispreţuit" este cuvîntul potrivit? se interesă căpitanul.

— Din cîte mi-a spus Rizea la un whisky, cred că se simte printre colegii lui ca o maimuţă în laborator. E privit cu îngăduinţă, toţi îl supraveghează „să nu strice cumva ceva". Ca specialist, Rizea e o nulitate, dezinteresat sau incapabil pentru o muncă temeinică de cercetare.

— Pentru a-l aprecia pe Rizea, înţeleg că sînteţi un specialist mai bun decît el, spuse aparent ca pe o simplă constatare femeia.

Îl considera chiar atît de tîmpit încît să aibă „orgolii de specialist"? Vai, ce proastă părere avea despre el! Credea chiar că va începe să se laude? Îl tatona?

— O, nu! zise Fredy. Părerile despre incompetenţa de specialist a lui Rizea mi le-am format prin alţii. Eu, care m-am ratat ca specialist, bun înţeles, abordînd o meserie mai... „dinamică", îi păream lui Rizea „competent"! Iar eu mă miram cît este el de „apt"!! Rizea crede tot ce-i spui, absoarbe orice flatare, cele mai directe şi mai grosolane complimente, aşa cum absoarbe un burete apa.

Femeia se ridică de pe scaunul ei, îşi luă poşeta şi ieşi din camera de anchetă fără un cuvînt.

Reuşise s-o îndepărteze! Excelent! Dar... cum dracu reuşise?!

*

Colonelul Dumitrescu se opri din scris, privi nemulţumit foaia de hîrtie, o smulse din maşină. Nu, nu era bine. Vorbise cu procurorul, dar trebuia să-i trimită şi o hîrtie oficială. Numai că... nu prea ştia *ce* să scrie! Flagrantul fusese realizat, bun, avusese loc un schimb de serviete. Rizea recunoscuse, foarte bine! Ce era însă în serviete?

Formă un număr de telefon interior, auzi vocea lui Mircea şi întrebă:

— Rezultat?

— Nimic. Au desfăcut totul, dar... Acum, caută... în cărţi.

Să cauţi un micropunct implantat într-o literă din carte era o treabă de multe, foarte multe ceasuri... sau zile.

— Vino aici! decise colonelul.

— Am înţeles!

Unde putuse să dispară banda aceea foarte îngustă de celuloid pe care Adrian Rizea declarase că ar fi ascuns-o în căptuşeala genţii pe care i-o predase lui Fredy?

Le făcuse întîmplarea vreo farsă? Rizea *crezuse* doar că a pus filmul, dar îl pierduse, îi alunecase cumva...? ...Incredibil.

Minţea Adrian Rizea?... De ce?!

Fredy se simţea urmărit, presupusese o reţinere apropiată, deschisese din mers geanta-diplomat, dibuise filmul şi „scăpase de el" fără ca Ilie să-l fi putut remarca?... Posibil! Dar Fredy făcuse un joc foarte îndrăzneţ pînă acum; nu era un fricos, nici un tip lipsit de imaginaţie, nici nedescurcăreţ. Dacă se simţise urmărit, ar fi încercat mai repede să scape. Se afla în metrou numai cu Ilie, mai curînd ar fi recurs la un truc sau la neutralizarea temporară a acestuia. Dar nu, Fredy nu făcuse nimic „în genul său" pentru a scăpa. De ce? *Între momentul în care schimbase geanta cu Rizea şi momentul arestării* se petrecuse „misterul", care putea să fie explicat *cum?*

Şi la hotel, şi la spital, Fredy utilizase o tactică simplă: scontase, *permanent,* pe ce credeau urmăritorii despre un urmărit *în general.* Un om urmărit, de pildă, intră într-o curte sau clădire cu două ieşiri doar „pentru a-şi păcăli coada". Fredy intrase deci pe o poartă a spitalului, se asigurase că a fost remarcat de portarul celei de-a doua intrări, ieşise numai pentru a reintra pe o fereastră deschisă sau uşă de serviciu, el ştia pe unde. Vlad zicea că Fredy fusese văzut acolo, în spital, de trei persoane. *Ce căutase Fredy în spital?* Doctorul Poiană care îl consultase spunea că „ceva cu inima lui Fredy nu e în ordine, într-adevăr"; celălalt doctor, de la „Salvare", afirmase că Fredy ar fi avut o criză reală de inimă în noaptea trecută. Simulase Fredy o criză? Avusese una, dar nu gravă şi, cînd îi trecuse accesul, simulase *alta?* Le scăpase mizînd iarăşi pe ce se crede, *în general,* despre un om care e „luat cu Salvarea"?

Ce credea un urmăritor, *în general,* despre urmăritul care a schimbat o servietă? Că şi-a atins scopul, că acum trebuie reţinut, pentru că va căuta să plece din ţară urgent. Fredy ştia asta, Fredy „le-o făcuse" *în maniera sa proprie:* schimbase probabil *a doua oară* servieta cu cineva, înainte de a-l reţine ei! Era aşa? Rîzînd de şabloane, Fredy căzuse şi el în şablon?! Foarte probabil, tendinţa infractorilor de orice fel e „să se manierizeze", cuantumul de hazard pe care îl implica „meseria lor" îi făcea să recurgă reflex la procedee care le reuşiseră, se ivea un soi de superstiţie inconştientă. Dar dacă Fredy *nu* procedase aşa?... Atunci cum?... Dar, dacă procedase aşa, *cu cine* schimbase servieta?

Omul de la spital? Întrebase de Teodorescu. Dar Teodorescu era un profesor bătrîn, aflat încă în sala de operaţii la ora cînd Fredy se juca „de-a v-aţi ascunselea" cu ei în metrou. Profesorul ieşise din sala de operaţii abia *după* ce Fredy şi Rizea fuseseră arestaţi. Deci *altcineva* din spital? O soră medicală, un doctor? Un doctor la care Fredy venise sub acoperirea unui con-

sult? Îl convinsese prin cine știe ce truc pe doctor să preia o servietă în metrou? Greu de crezut. Mai repede era „omul lui", mai de mult! *Cine era acel om?*

Dar dacă totul fusese o simplă coincidență și „omul lui Fredy" nu era din spital sau venise acolo *numai* pentru a se întîlni cu Fredy? Din păcate, era foarte posibil. Dar pista merita cercetată, și încă urgent.

— Încaleci pe bidiviul tău și alergi la spital, se întoarse Dumitrescu spre Mircea, care tocmai intrase pe ușă.

— Nu mai are benzină! făcu Mircea disperat.

„Bidiviul" nu mai avea benzină! Dumitrescu vru să se înfurie, dar scoase cheia de contact a propriei mașini și i-o azvîrli lui Mircea, care o prinse cam neîndemînatic. Reflexe slabe — era clar, cu Geta încă nu stăteau lucrurile în ordine.

— Mi-aduci o listă cu *toate* cadrele medicale de pe etajul unde a fost văzut Fredy. Cu adresele și numerele de telefon ale celor care au fost azi în spital. Interesează orele nouă-unsprezece. Înțelegi de ce?

— Da, spuse Mircea.

— Ești capabil să inventezi ceva inteligent pentru ca, după plecarea ta, cel sau cea cu care ai vorbit să nu se-apuce să le telefoneze celor vizați înainte de-a ne dumiri noi ce și cum?

— Da.

„În stare normală", Mircea dovedise de multe ori că era un băiat isteț și cu imaginație. În ce stare era însă azi?

— I-ai telefonat Getei cumva?

— Nu, n-am avut cînd.

— Dacă ești un bărbat deștept și care își iubește viitoarea nevastă, nu te mai gîndi la ea acum și nici nu telefona pînă mîine seară! îl sfătui colonelul.

— Pînă mîine seară?! se îngrozi Mircea. Geta ar începe „să fiarbă ca un samovar", cum ar spune căpitanul Zețaru, încă de astă-seară!

— Nu-i nimic, pînă mîine dimineață obosește! aprecie Dumitrescu. Dacă nu pînă mîine dimineață, pînă mîine la prînz. Seara, cînd îi vei telefona, va fi tocmai coaptă să suporte o vizită la care ai să-i duci flori. Trebuie antrenată din timp s-aștepte cu răbdare, pricepi? Dacă nu, va începe să te bombardeze toată ziua cu telefoane, fie și numai pentru a te întreba „ce mai faci" și a-ți spune „că te iubește". Și-ajungem de unde am plecat. Mă rog, asta e un sfat, nu un ordin. Acționezi cum te taie capul. Fugi la spital!

— Am înțeles!

Și Mircea ieși. Dumitrescu se întrebă cum de Mara, care era o femeie perfect rezonabilă, fusese în stare să-l „bombardeze" în

tinereţe cu telefoane de acest gen, iar el să nu le considere atunci ridicole şi enervante aşa cum le-ar fi considerat acum? Da, trecuseră nişte ani! În mintea omului, *aceleaşi* fapte, la vîrste diferite, puteau fi văzute din cu totul alt unghi.

„Din cu totul alt unghi“! Poate că toate necazurile lui Mircea cu Geta, ale lor cu cercetătorii... se datorau numai faptului că oamenii vedeau *aceleaşi fapte din unghiuri diferite.* Şi eşecurile lor cu Fredy se datoraseră tot faptului că aveau o optică profesional diferită. Fredy vedea furtul unui document secret dintr-un unghi moral, ei din altul. Dracu ştia dacă, în ansamblu, neînţelegerile umane nu aveau ca suport psihic tocmai modul diferit de a înţelege nevoia de afirmare, fericirea, totul pornind de la o educaţie diferită, bazată pe mentalităţi diferite, de la raportul „cît dai, cît primeşti de la societate?“ Acestea puteau fi implantate copilului în minte în mod diversificat şi diferit, ducînd la consecinţe care *îl marcau într-un anumit fel pe tot restul vieţii!*

Poate. Şi? Ce scria el acum în hîrtia pentru procuratură?! Dumitrescu vîrî alte hîrtii în maşină. Telefonul sună; era Ina.

— Ce s-a întîmplat, nu poţi să dormi?

— Nu, spuse Ina. Andy a rămas cu copiii la ştrand, eu am venit acasă... cu gînd să dorm, dar e imposibil. Permiteţi-mi, totuşi, vă rog, să...

— Bine, vino încoace!

— Am înţeles.

Pe uşă intrase Magda.

— Ce-ai aflat de la colonelul Florescu?

— Că Fredy a mai intrat în ţară de trei ori anul acesta, sub numele de Frederik Dort. Afirmă că ar fi fost o proastă inspiraţie a şefilor lui să-l trimită acum cu un alt paşaport, explică Magda şi schimbă repede vorba: Mai interesant e că există şi nişte materiale, importante cred, în arhiva colonelului Florescu, despre un anume Mark, personaj suspect, dar atît, care, se pare, l-a precedat pe Fredy în studierea şi racolarea unor români. Există, presupune colonelul Florescu, şi mai multe fotografii. L-am rugat să le caute pentru că ar putea să apară acolo şi Rizea.

— Nu pricep un lucru, începu rar colonelul.

— Da, am intrat în anchetă, am vorbit cu Fredy, recunoscu Magda.

— De ce? se enervă Dumitrescu. Eu te trimisesem să-mi aduci datele pe care i le cerusem lui Florescu. De ce ai ajuns la anchetă?

— V-am adus datele, o scurtă sinteză adică, menţionă Magda scoţînd din poşetă o foaie de hîrtie împăturită şi un pa-

şaport pe care i le puse pe birou. Dosarul complet, colonelul Florescu a promis că ni-l trimite într-o oră. Şi am intrat în anchetă ca să-l ajut pe Vlad; are şi aşa foarte puţine date, mai exact nu are proba principală.

— Ascultă! o porni pe un ton foarte scăzut colonelul. Aş vrea să-ţi fie limpede că te afli, de trei ani, într-o instituţie unde, în primul rînd, trebuie să execuţi întocmai ordinele pe care le primeşti.

— Am simţit că Vlad era în dificultate, că informaţiile pe care eu le obţinusem trebuiau valorificate imediat...

Ei, cu acest „am simţit" îl înnebunea! În fiecare zi ea „simţea" cîte ceva, mai ales în relaţie cu Vlad. Neplăcut era de constatat că, de regulă, simţea bine.

— Tot aşa cum... cred, zise Magda, care „simţise" şi reacţia lui faţă de cuvîntul „simţit", că am neglijat o verigă importantă a...

— Stai jos şi ascultă-mă cu atenţie! o invită colonelul stăpînindu-se.

— Nu pot, trebuie să alerg la spital.

— Stai jos!

Magda se aşeză în fotoliul din faţa biroului cu gesturi în care nu era nimic ostentativ, dar privindu-l ca pe un idol năruit.

— Aş putea să-ţi spun, începu colonelul, că, de cînd e armata armată, acolo unde sînt chiar şi numai doi oameni, unul comandă şi celălalt execută. Indecizia în momente hotărîtoare poate fi catastrofală. Că, întîmplător, sînt şeful dumitale şi ar trebui să te pedepsesc...

— N-o veţi face!

— Nu zău! De ce? făcu Dumitrescu de-a dreptul consternat. Nu obişnuia să pedepsească, nu dăduse arest niciodată unui om al său, însă uite că acum începea să se întrebe dacă nu greşise grav.

— Pentru că m-aţi dezamăgi, m-aţi demoraliza profund. V-am respectat întotdeauna ca pe un om care *ştie să facă* totul bine, nu ca pe un şef care se cramponează să fie „ascultat cu sfinţenie". Iar eu nu am greşit, o ştiţi! Dumneavoastră aţi greşit azi, nelăsîndu-mă să-l anchetez eu pe Fredy! Sau pe Rizea! Aşa cum greşiţi acum, nelăsîndu-mă să mă duc la spital. Pierdem timp, iar timpul e preţios!

— S-a dus Mircea la spital, potoleşte-te!

— Eu trebuia să mă duc, am făcut investigaţii acolo...

— Şi de unde era să te iau eu pe dumneata, din moment ce-mi încalci ordinele şi dispari fără să-mi spui un cuvînt?! contraatacă Dumitrescu.

Magda puse subit nasul în pămînt, apoi reacţionă ferm:

— Aveţi dreptate. Da, sînt o proastă.

— Iată un cuvînt deştept! aprecie colonelul. O greşeală recunoscută e pe jumătate îndreptată. Fată dragă, colegii dumitale spun că, atunci cînd îţi las conducerea unei operaţiuni, devii...

— „Infernal de inflexibilă", ştiu!

— Inflexibilă, corect! Aşa şi trebuie să fii cînd comanzi. N-ai timp să parlamentezi, să-i explici fiecăruia *de ce* hotărăşti într-un fel şi nu în altul, „timpul e preţios", dumneata ai spus-o, iar nehotărîrea, tergiversarea e mai rea ca orice! Procedezi corect cînd conduci, dar de ce îmi toci mie nervii purtîndu-te exact pe dos de cum pretinzi celorlalţi să se comporte cu dumneata cînd comanzi?

— Nu ştiu, recunoscu Magda. Probabil, pentru că... eu nu greşesc.

— Ha! făcu Dumitrescu. Cine l-a chemat azi pe Vlad de la spital, cînd începuse investigaţiile acolo? De unde ştii că la ora asta nu am fi dispus de „importanta verigă lipsă"?!

— Iar aveţi dreptate, acceptă Magda furioasă pe ea însăşi. Nu ştiu ce am azi, ce avem toţi! E o teorie a bioritmurilor, cred că azi ne-am nimerit într-o zi proastă.

— Lasă-mă cu bioritmurile! exclamă Dumitrescu. Nu intră în regulamente! Noi trebuie să funcţionăm ca un mecanism perfect, în orice împrejurare. Pricepi?

— Da.

— Magda, dumneata eşti o femeie cu idei bune. Recunosc, la ora asta poate nu-l puteam ancheta pe Fredy dacă nu-i sugerai Inei să elaboreze tabelul acela cu dublă intrare. Nu face însă prostia frecventă a oamenilor deştepţi de-a se crede mai deştepţi decît sînt. Ca să nu devii suspectă de trădare.

Magda înmărmuri. Îl privea uluită.

— În baza propriei dumitale teorii! explică Dumitrescu. „Toţi oamenii care au trădat sau au încercat s-o facă au avut convingerea că sînt mai buni decît o cred cei din jurul lor." Corect?

— ...Corect! acceptă Magda. Acum sînt „mat", aţi cîştigat din nou!

— Aş prefera să cîştig— sau să pierd— altcîndva decît în timpul unei operaţiuni care arde! Fiecare din noi poate greşi, evident şi eu, nu însă în cazul anchetării celor doi. Vlad şi Stoenescu nu au doar mai multă experienţă şi răbdare decît dumneata, ci se şi potrivesc celor pe care-i anchetează. Merg prost lucrurile jos?

— Nu. Nu cred.

— Ai intrat şi la Stoenescu?

— Da. Cîteva minute, deşi... ştiu că nu-i place.

— De ce-ai intrat atunci?
— Pentru a stabili „pulsul". Eram sigură că vă interesează şi că trebuie să scrieţi totuşi ceva în hîrtia pentru procuratură. N-au găsit încă filmul, nu-i aşa?
— Nu.
— Asta mă intrigă! făcu Magda. Ceva nu e în regulă, simt că Fredy îşi joacă ultima carte, dar cu un as în mînecă, înţelegeţi? Habar n-am însă de ce culoare este asul şi, din păcate, asta contează, poate foarte mult.

*

— Spuneţi-mi cu cine aţi mai ţinut legătura în afară de acest Fredy?
Adrian Rizea schiţă un zîmbet strîmb.
— „Ţinut legătura"! ridică el din umeri. Cu nimeni.
Stoenescu îşi privi ceasul; constată că nu stabilise încă nimic important, afară doar de faptul că începuse să priceapă jalnica personalitate a omului pe care-l avea în faţă.
— Gîndiţi-vă bine!
— Cu nimeni, nici n-aş fi acceptat, n-aş fi acceptat, pricepeţi?! reizbucni Rizea şi culmea era că părea sincer. Nu cunosc pe nimeni din „colegii de serviciu ai lui Fredy", cum spuneţi dumneavoastră şi...
— Cine e Mark? atacă prin surprindere Stoenescu, privind la foaia de hîrtie pe care Magda scrisese numai trei cuvinte.
— Mark?! întrebă realmente surprins Adrian Rizea. Mark?... A, da, am... Nona de fapt, da... Am cunoscut într-adevăr un om care...
— Mark şi mai cum?
— Nu ştiu, zise foarte simplu Rizea. Chiar nu-mi amintesc să se fi prezentat altfel, eram la Mira... Cu Nona mersesem acolo, Nona ne-a făcut cunoştinţă, dar a spus doar „El e Mark"!
— Cine e Nona? Cine e Mira? întrebă Stoenescu.

*

Ina Suter bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Intră. În spatele biroului de lucru, pe care acum se afla instalată impozant o maşină mare de scris, colonelul Dumitrescu vorbea la telefon cu cineva. Nu părea deloc în apele lui. Magda, pe un fotoliu din faţa biroului, păru că nici nu-i remarcă intrarea. Era clar, treburile mergeau prost. Dumitrescu încheie cu un „bine, vă trimit pe cel mai bun specialist!", puse receptorul în furcă, îi făcu semn să se-aşeze în celălalt fotoliu şi se adresă Magdei:

— Mai ţii minte ceva din ce te-a învăţat nea Mişu?

— Tot! zise Magda scurt.

Nea Mişu fusese un foarte bun şofer al echipei lor. Ar fi trebuit să se pensioneze de mult, dar era un mecanic excepţional, cu un talent didactic nativ, deşi avea doar şapte clase. Îi explicase cîndva şi ei „cum merge un motor".

Andy, bărbatul Inei, fusese inginer mecanic înainte de-a deveni ofiţer, avea un „cap de neamţ", cum zicea Vlad în glumă, admirativ de fapt. Era preocupat de tot ce era nou în tehnică şi-i confecţionase acasă soţiei tot felul de dispozitive şi aparate. Cînd Magda se pregătea să-şi ia carnetul de şofer — asta era imediat după ce „venise în echipă", Dumitrescu nu acceptase ideea că ea „nu are talent de conducător auto" —, Andy încercase *trei zile* să-i explice „elementele componente ale unui motor" şi s-o facă să deprindă cîteva manevre simple. Nu înţelesese mai nimic, se crispa şi uita tot cum se aşeza la volan. Dumitrescu o dusese atunci la Mişu care-i explicase totul „băbeşte", cum zicea el, în numai două ore. Pricepuse atunci limpede „cum merge un motor" şi condusese singură din prima zi în poligon, fără să greşească nimic. După cum zicea nea Mişu, Magda fusese cea mai bună elevă a lui, „un cap de bărbat". Nea Mişu murise în urmă cu două luni. Cancer.

— Mă interesează, reluă gînditor colonelul, dacă-ţi aminteşti exact despre „panare — depanare".

— Tot, repetă Magda.

— Sper, zise Dumitrescu. Pentru că cei de la „Circulaţie" au un caz interesant. Unui şofer taximetrist i-a luat foc maşina. Imediat după ce îl plimbase pe Fredy prin Bucureşti. Ai înţeles?

— Da, făcu la fel de concis Magda şi Ina se întrebă ce-o fi fost azi cu această Magdă care, de obicei, nu prea era atît de scurtă la vorbă.

— Ce? întrebă Dumitrescu.

— Ne interesează dacă taximetristul e nevinovat şi psihologia lui Fredy.

— Exact, aprobă colonelul. Ion Clipici îl cheamă pe şofer. Vorbeşte cu el.

Magda se ridicase în picioare, ajunsese lîngă cuier, pusese mîna deja pe cureaua aparatului fotografic al lui Dumitrescu.

— Pot să-l iau? întrebă ea.

— Mai are doar patru clişee nefăcute.

— Mi-ajung două.

— Ia-l!

Magda aruncă o privire scurtă spre fotoliul în care stătea colonelul, îşi muşcă buzele plinuţe şi spuse repede:

— N-am obiceiul să-mi fac autocritica... dar de cuvînt mă țin. Promit să nu vă mai toc nervii niciodată. N-aş vrea să-mi infirm teoria.

— Succes! o expedie colonelul şi Magda ieşi ca un vîrtej.

Ina înmărmurise. Ce mai era şi asta?! Magda?! Să-şi facă totuşi un fel de autocritică şi încă în prezența altei femei, chiar dacă acea femeie era ea?!... Asta i se păru de necrezut. Vlad zicea că Magda e „încăpățînată ca un catîr, mai ales cînd greşeşte", iar Andy că Magda „ar fi un ofițer excepțional, dacă n-ar fi prea convinsă că este". Amîndoi aveau dreptate. Ce se petrecuse aici?

— Ina, începu domol colonelul. Ai picat la timp. Colonelul Florescu pregăteşte un dosar.

Florescu era o veche cunoştință a lui Dumitrescu. Se ocupase inițial, cu mulți ani în urmă, de accidente suspecte, apoi devenise un fel de profesor neoficial în materie de explozivi, mecanisme ascunse, obiecte trucate. Ca şi nea Mişu, Florescu nu avea studii de specialitate, dar ce te învăța nu uitai. Din păcate, nu reuşise să-şi formeze „o echipă", ca Dumitrescu. Asta pe Florescu „îl rodea", elevii lui considerau curînd că atît cît ştiau era de ajuns, aşa că Florescu, aflat şi în pragul pensionării, avînd un ulcer avansat pe care îl „achiziționase", cum zicea el, încă în tinerețe, se reprofilase din nou. Se apucase să adune „hîrtii fără importanță". Ceruse tuturor şefilor de serviciu ca acele hîrtii, care la sfîrşitul unei acțiuni se dovediseră „neoperante", să-i fie date lui. Unii rîseseră. Dumitrescu şi încă vreo trei şefi nu. Şase luni mai tîrziu, Florescu făcuse o demonstrație în maniera lui, era un om metodic şi inventiv. Dovedise că, puse cap la cap, informații aparent banale conturau activitatea unor oameni care nu intraseră în atenția nimănui, fiind considerați de toți „neinteresanți, ocazionali, apăruți în anumite locuri, prin coincidențe". Se „mersese pe fir" şi se descoperiseră aspecte de-a dreptul surprinzătoare. Lui Florescu începuseră să-i fie livrate tot mai multe „hîrtii fără importanță" pe care le clasa sistematic, utilizînd şi un fişier original.

Dumitrescu se plimba prin birou contrariat de ceva, cu o hîrtie şi un paşaport în mînă; continuă:

— E vorba de un anume Mark, ce l-ar fi precedat pe Fredy, şi care ne-a vizitat des în ultimii ani. Dacă Florescu are dosarul gata, mi-l aduci imediat, dacă nu, îl ajuți să-l încheie. Să mă ierte că-l fac să-şi mănînce duminica după-amiază aici, dar roagă-l din partea mea să mai rămînă. Trebuie să apară Mircea cu o listă de cadre medicale pe care o veți confrunta cu fişierul lui Florescu. După aceea — Dumitrescu îşi țuguie buzele nemulțumit — conchise: După aceea... o să mai vedem ce facem.

*

— Metodele „tehnice“ ale lui Mark nu le ştiu, spunea Fredy. El e agent de cunoaştere, eu de dirijare.

— Nici măcar nu presupuneţi cum a dat Mark de Rizea? întrebă Vlad, apreciind că povestea se lungea incredibil de mult.

Nu numai după-amiaza se dovedea complet compromisă— Roxana avea să-l aştepte zadarnic iarăşi, mai mare păcatul, era o fată tare drăguţă, care mai şi gătea admirabil, iar lui i se făcuse o foame pantagruelică—, dar se contura perspectiva şi a unei nopţi albe: avea s-o petreacă probabil în compania acestui mare şmecher care le vindea, parcă de-a dreptul cu voluptate, poveşti deloc lipsite de interes, dar neesenţiale. Vlad aruncă o privire spre hîrtia pe care Stoenescu i-o pusese împăturită pe birou cu un minut înainte— asta păruse să-l lase complet rece pe Fredy, deci nu era aşa, şi ascultă mai departe cum pramatia internaţională „se chinuia“ să-şi imagineze „cum procedase Mark“. Sesizase din nou capcana acest hoţoman; nu pretindea chiar că n-ar avea idee de cum proceda Mark, dar nici nu afirma că ştie exact.

— N-aş vrea să greşesc, spunea Fredy, dar, din cîte am discutat cu Mark, presupun că, dintr-un lot de studenţi în ultimul an, s-a oprit asupra lui Adrian Rizea, care i s-a părut utilizabil. L-a cunoscut apoi şi personal.

— Prin cine?

— Oh, asta nu e o problemă! rîse Fredy, nu-l ştiţi pe Mark. E un băiat foarte întreprinzător, spiritual, care leagă cunoştinţe cu oricine, oriunde.

Posibil. Dar Mark *venea* în ţară şi stătea foarte puţin; *dacă nu-l remarcase decît Florescu,* altcineva trebuia „să-i pregătească terenul“, pentru ca vizitele lui Mark să fie eficiente. Mark fusese schimbat, probabil pentru a nu bate la ochi. Acel „om din umbră“, desigur, îi fusese „dat în sprijin“ lui Fredy. Vlad ridică ochii brusc şi realiză într-o fracţiune de secundă, din privirea celui anchetat, că ghicise. Fredy îi reconstituise raţionamentul şi pricepuse că el făcuse o deducţie periculoasă. Fredy se afla la colţ.

— Cine e Nona? surîse angelic Vlad.

— Nona?!... Cum să vă spun? izbucni aproape în rîs Fredy... Nona... am auzit că e... e o fată dulce. Asta cel puţin e părerea lui Rizea.

*

Da, Mircea părea să fi făcut o treabă bună. Dumitrescu îi restitui hîrtia pe care o citise, vru să zică ceva, dar sună telefonul. Stoenescu era. Începu să raporteze în stilul său alambicat.

— Mai scurt! ceru colonelul.

— Au apărut două femei: Nona Duranski, cu Kapa, şi Mira Altescu. Nona e moaşă, Mira are părinţii medici. Ambele, circa 25 de ani.

— De unde-au „apărut“ femeile astea? Ce-nseamnă, „au apărut“? Sînt acolo, la anchetă? întrebă iritat Dumitrescu.

— Rizea spune că Nona i l-a prezentat pe Mark la Mira acasă. Mă gîndeam... dacă la spital, azi...

— În regulă, informaţie importantă, verificăm! Continuă ancheta!

— Am înţeles!

— Ai vreo asemenea persoană pe listă? Nona Duranski sau Mira Altescu?

— Nu, zise Mircea.

Din nefericire, nu-şi amintea nici el să le fi citit pe hîrtia adusă de Mircea; erau nume mai puţin comune. Ar fi fost prea frumos să fie cum sperase Stoenescu.

— Ştiu eu însă... o Miră Altescu, anunţă Mircea cam încurcat.

— Ce vorbeşti? De unde? Scurt!

— E studentă la Arte plastice, foarte talentată, a avut o expoziţie personală.

— Atît?

— Am cunoscut-o bine...

Ei, drăcie! Ia te uită, ia te uită!

— Adică, se corectă Mircea, am discutat mult cu ea, e o fată... interesantă.

— Cam de cîte ori aţi discutat?

— De două ori. Prima dată mai puţin, la vernisaj, eram cu Geta; a doua oară la restaurant...

— Fără Geta!

— Fără, mă aflam în misiune. Adică aşteptam să apară Walter, ştiţi, am apreciat că dacă stau în compania cuiva, la masă...

— Ştii unde locuieşte această Miră?

— Asta nu.

— Află! Şi Nona Duranski, cu kapa! Tînără. Moaşă, menţionă Dumitrescu; constată că pe uşă apăruse Ina şi adăugă: Hîrtia las-o aici.

Mircea se opri lîngă uşă:

— Uitasem să vă spun, am... numărul de telefon al Mirei în fişet.

— Poftim?!

— Mi-a dat... o carte de vizită; la restaurant. M-a invitat... să trec pe la ea, cu Geta, bineînţeles.

— Adu cartea! Urgent! Ina, ia lista asta şi fugi la Florescu! Ceva interesant în dosar?

— Cred că da, zise Ina. În orice caz, suficient material, 27 de pagini, 12 fotografii, din care cinci foarte bune.

— Să văd!

Sună însă telefonul. Era Magda. Îi făcu Inei semn că poate pleca, apoi întrebă:

— Rezultat!?

— Pozitiv! anunţă sec Magda. Sînt sigură că a folosit un truc simplu, uşor şi rapid de executat, simţind că taximetristul voia să telefoneze la judiciar; îl credea criminal. Vreţi să vorbiţi cu şoferul?

— Nu. Vino aici!

— Am înţeles.

Reapăruse Mircea, în mînă cu o bucăţică de carton alb.

— Dă-i telefon! ceru colonelul. O întrebi întîi dacă-i poţi face o vizită în după-amiaza asta. Dacă zice nu, insişti, cu talent, nu te pîrăsc Getei şi oricum vom merge împreună. Asta însă nu-i spui Mirei la telefon. Afli dacă nu o cunoaşte pe Nona Duranski. O cunoaşte, dar îi motivezi... Ştie unde lucrezi?

— Nu. Adică, nu cred că are de unde!

— Nu fi sigur! se îndoi Dumitrescu. Dacă întreabă ceva, zici că ai auzit... că Nona are o meserie... care e interesantă. Şi-i ceri adresa moaşei, s-ar putea s-o ştie.

— Nu! Nu cred! zise Mircea convins.

— Să nu pui mîna-n foc niciodată! Şi, „nu crezi" cam multe?! Dacă vrei, poţi da telefon de la dumneata din birou, dar atenţie la ce vorbeşti, e posibil ca una din aceste domniţe să fie „omul care ne interesează".

— Mira, nu! N-o cunoaşteţi.

— Văd că reţii cam greu ce-ţi spun azi! observă Dumitrescu. Dă telefon mai bine de-aici!

*

Zeno aruncă o privire spre ceas şi constată că ora în care Fredy promisese să-i telefoneze trecuse. *Îl prinseseră deci.*

Cît timp le trebuia acum pentru a ajunge la el? Cît timp îi trebuia lui pentru a o şterge? Nenorocirea era că avea paşaport, dar viză *numai pentru o ţară;* rămînea de văzut ce curse de avion erau pentru acea ţară şi dacă... *dacă* mai existau bilete la cea dintîi cursă! Dacă nu mai era nici o cursă azi?! Dacă nu mai aveau bilete? Şi dacă azi, duminică, era vreo agenţie deschisă! Se îngrozi.

— Cinci minute pauză şi-o luăm de la cap! hotărî Dana Costea.

Se ridicase de la masa de lucru pe care şi-o improvizase în atelier, dibui cu mîna după pachetul de ţigări, luă una şi o aprinse mereu cu ochii la ecranele aparatului de control.

Grigore Tănase simţea că moare de foame. Se foi pe scaunul său, privi spre cele trei ajutoare ale lui nea Radu, se ridică şi şopti:

— Dana, cred că băieţii ar vrea să plece. Mîine, Săndulescu ne-a anunţat o şedinţă.

Femeia îşi căută ceasul de mînă pe care mai întotdeauna îl ţinea în poşetă, îi apucă mîna lui, cercetă o clipă ceasul-brăţară şi spuse foarte mirată:

— S-a făcut atît de tîrziu?!... Da, să meargă, duceţi-vă atunci! conveni ea. Eu mai rămîn puţin.

Grigore protestă la fel de scăzut:

— Dana! Facem de trei luni aceleaşi verificări. Rezultatele sînt identice şi cu acest aparat.

— Pînă acum! preveni Dana.

— Şi o să le mai facem, sînt convins; dar pentru azi ajunge. E prea mult.

Dana nu părea să fi auzit. Trase lung din ţigară, se reaşeză pe scaun, ridică abia acum privirea spre el şi spuse rar:

— Nu e niciodată prea mult... Cînd vrei o certitudine deplină. Şi trebuie s-o avem!

Grigore căută disperat cu ochii după un sprijin. Alec Mariano se scufundase însă, la altă masă, în nişte calcule bizare, care păreau să nu aibă o legătură cu „Ypsilon-3". Era clar, din partea lui nu se putea aştepta la ajutor. Nebun, nu mîncase nici el de ieri nimic, Dana probabil la fel, fuma însă ţigară după ţigară ca o dementă. Grigore se întrebă ce-i venise, ce voia această femeie în fond?! Să termine verificările azi?!

— De ce, Dana? Pînă unde? Pînă cînd?!

— Chiar nu ştiţi de ce?! auzi Grigore vocea lui Radu în spatele lui. Zău aşa, nu ştiţi?!

Alt nebun! Iar cu ăsta nici nu se putea discuta. Era convins că ei sînt de vină şi pentru întîrzierea intrării în lucru a proiectului Danei şi pentru întîrzierea sosirii acestui aparat de verificare de la Cluj. Grigore simţi că nu avea nici o şansă de izbîndă şi se îndepărtă spre ieşire. O auzi totuşi pe Dana spunînd încet:

— N-ai dreptate, nea Radule.

— Hm! Despre asta s-ar mai putea discuta! aruncă maistrul. Vrei chiar să-i mai tragem o probă la drăcia asta?!

Mircea Stoican avu impresia că nu mai știa care era biroul pe care șeful localului i-l pusese la dispoziție pentru discuția cu Nona. Se gîndea, de fapt, la Mira, despre care colonelul Dumitrescu spusese... Nu, colónelul se înșela! Adică nu se înșela, spusese „dintre cele două domnițe *e posibil ca una* să fie omul care ne interesează". *Una!* Avea dreptate, acea una era însă Nona, nu putea fi Mira, nu!

Dumitrescu n-o văzuse pe Mira niciodată, nici pe Nona de altfel. El da, o văzuse acum și pe Nona Duranski, era sigur că găsise „veriga lipsă", cum zicea Magda. Magda, care — pe unde o fi întîrziat oare? — nu mai apărea!.

Mira îi spusese că, din cîte știa, Nona Duranski „își făcea veacul" la bar. Îi sugerase și trei baruri unde o putea găsi; Mircea o descoperise pe moașă chiar în primul, îi raportase colonelului, adică vrusese să-i raporteze, la telefon răspunsese însă Magda care-i zisese să găsească un loc unde puteau discuta cu Nona și „s-o aștepte". Locul pentru discuție îl găsise, Nona își terminase însă paharul de coniac, plătise, se pregătea să plece. El ce era să facă? O oprise pe Nona, nu se legitimase, că erau prea mulți acolo care-l puteau vedea, o rugase să vină cu el. Moașa îl privise cu ochii aceia verzi ușor bulbucați, fără expresie, își mutase geanta de pe un umăr pe altul, nu-l întrebase nici cine e, nici unde să meargă cu el, spusese doar cu un surîs: „Ia-o-nainte!" O condusese aici, pe coridorul acesta... unde uite că acum nu-și mai amintea care ușă...

A, ba asta era! Da. Mircea deschise ușa, camera era într-adevăr cea în care-l găsise cu cîteva minute înainte pe responsabil; acum nu era nimeni înăuntru.

— Intrați! zise Mircea.

Femeia trecu pe lîngă el, intră ca la ea acasă fără să pară nici măcar mirată.

Îl cunoștea cumva? Mai fusese invitată și altădată aici? Ea era?! Barmanul îl asigurase că da, că Nona Duranski era clienta lor, că era „roșcata de colo". Ar fi trebuit să se convingă, să-i ceară buletinul, pentru asta însă ar mai fi trebuit să se prezinte el întîi și să se legitimeze; dar Magda îi spusese s-o aștepte pe ea. Nu prea știa cum să poarte o discuție cu asemenea categorie de femei, mai pățise o dată cu una, pe care el o luase cu frumosul, începuse să-i facă un soi de morală, femeia îl privise întîi uimită, apoi începuse să rîdă. El îi vorbea, ea rîdea; crezuse că, cine știe, s-a mîzgălit cu pastă de pix pe nas sau naiba știa ce, nu pricepea de ce rîde toanta aia de el. Noroc că intrase un ofițer „de la moravuri" care țipase o dată la femeie și tipa se fă-

cuse mică şi foarte serioasă imediat. „Cu astea n-ai cum să discuţi elevat, nu ţine, cred că-ţi baţi joc de ele, sînt trecute prin ciur şi prin dîrmon!“ îi explicase la sfîrşit ofiţerul.

— Vă rog să luaţi loc! spuse Mircea; nu putea totuşi să vorbească altfel, în ciuda faptului că Nona îl urmase ca un căţel, fără să-l întrebe nimic. Nu putea să i se adreseze brutal, deşi...

Vreo 28—30 de ani avea această Nonă, sau arăta în orice caz atît. Era o roşcovană planturoasă, cu faţa deja puţin căzută, de la băutură probabil, aprecie Mircea, deloc urîtă, poate chiar „picantă“ trebuia să fi fost în urmă cu numai vreo cinci ani. Nici acum nu arăta rău, chit că se îmbrăca strident. Oh, dacă Geta l-ar fi văzut acum, singur cu Nona, în camera asta...

— Aici? făcu parcă mirată abia acum Nona, privind fotoliul pe care el i-l indicase.

Ce fel de birou o fi fost şi ăsta? N-avea o masă, n-avea un scaun. O canapea avea, şi-un fotoliu, o măsuţă rotundă, un cuier şi-o bibliotecă plină de suluri de hîrtii şi prospecte comerciale sau aşa ceva.

Nona îşi abandonă poşeta pe măsuţă, se aşeză pe fotoliu. El, ce să facă? Se aşeză pe canapea, întrebîndu-se cum să înceapă şi ce să spună, să se rezume la cît mai puţin.

— Mai bine stau lîngă tine! hotărî Nona şi se ridică de pe fotoliu...

— Nu! aproape strigă Mircea. Rămîneţi acolo, zise el mai scăzut, dar ferm. Discuţia pe care o vom purta este oficială. Sînt locotenent..., explică.

Aia era, ce fel de locotenent să-i spună că e? *Dacă* nu o fi fost bine „să o pună în gardă“?

— Zău? făcu parcă amuzată Nona. Şi dacă am să stau lîngă tine ce-o să fie? adăugă ea, aşezîndu-se pe canapea.

Mircea se feri ca de-un şarpe, se ridică în picioare, Nona izbucni în rîs:

— Hai, nu te speria, nu te mănînc! Am mai fost eu o dată, ba de două ori, cred, m-au luat nişte colegi de-ai tăi, m-au dus chiar şi acolo la voi, ştii?!

Părea de-a dreptul încîntată de „vizita“ pe care o făcuse. Mircea era în temă; preciză cam printre dinţi:

— De *trei* ori aţi fost! Anul trecut. Şi de la moravuri erau colegii! adăugă el decis să dea cărţile pe faţă.

Nona însă, fie că nu sesiză, fie că nu se sinchisea, pentru că îl privi veselă, se entuziasmă:

— Ce bine eşti informat! Şi ce drăguţ eşti! Mult mai drăguţ ca ei, de unde trag concluzia... Ia spune, tatonă moaşa punînd picior peste picior: Îţi plac puţin?

Picioarele, la drept vorbind, erau superbe.

— Uite ce e! începu Mircea cît putu de intransigent, dar simţind că-l cam treceau sudorile — unde era Magda, unde întîrzia?! —, îţi atrag atenţia că eşti chemată aici... Buletinul, te rog!

Nona părea să nici nu fi auzit. Se întinsese aproape, cît era de mare, pe canapea, cu o mînă se sprijinea de marginea ei pluşată, cu cealaltă începu să-şi descheie încet, încet, nasturii bluzei în timp ce îngîna, cu ochii rîzînd, o melodie tărăgănată, ca de serai.

— Încetează! ţipă Mircea absolut inutil; al patrulea nasture cedă sub degetele lungi, cu unghii ojate într-un roşu intens, iar sub bluza aceea... femeia nu părea să mai aibă nimic, nimic! Mircea simţea că obrajii îi ardeau, se ridică să fugă pe uşă, femeia sări însă cu o agilitate nebănuită şi se interpuse între el şi uşă; îşi descheie şi ultimul nasture, continuîndu-şi cîntecul de sirenă, cu ochii în ochii lui. Uşa se deschise brusc, apăru Magda. Oh!

Melodia îngînată de Nona încetă subit.

O privire peste umăr şi Nona făcu o mică strîmbătură, începu să-şi încheie cu un aer plictisit nasturii, anunţă plat, cu o voce acum parcă dogită:

— Ai picat la ţanc! Era să-ţi violez colegul.

Mircea încercă să zică ceva, se bîlbîi, Magda pufni în rîs.

— Ţi-am spus să m-aştepţi! sclipiră ochii ei; părea nu numai amuzată de situaţie — păi sigur! — dar şi secret încîntată de toată istoria, naiba ştia de ce!

— Dar... nu mai veneaţi! încercă să se dezvinovăţească Mircea. Nu puteam să... Nu-mi închipuiam... Cred c-a băut! bîigui el şi întoarse capul spre Nona care-şi încheiase nasturii; îl privea ca pe-un copil prost, înclină de cîteva ori din cap, semn că aşa era, „băuse, băuse foarte mult".

— Stai jos! mîrîi scurt Magda şi se întoarse spre el. Şeful te-aşteaptă, am să continui eu.

Nona se aşeză cuminte pe canapea, cu acelaşi aer plictisit, dar nu picior peste picior şi se interesă:

— O ţigară pot să fumez?

VIII. NEDUMERIRI

Fredy stinse cea de-a cincea ţigară; întrebă:

— Colega dumneavoastră nu mai vine?

— V-aţi îndrăgostit cumva de ochii ei albaştri? ricană căpitanul.

— Se mai întîmplă, nu? zîmbi Fredy nostalgic, gîndindu-se că în urmă cu un ceas și ceva chiar fusese pe punctul de-a se lăsa fermecat de muierea aceea; acum însă singurul lucru care îl preocupa era întrebarea „Ce face? În aceste minute ce putea face fata aceea?" Avea sentimentul straniu că nu abandonase — nu, ochii aceia gînditori, neliniștiți —, întreprindea acum ceva, *ceva ce avea să-l coste pe el, scump!* Îl ancheta oare pe Rizea? Rizea avea să scape vreo vorbă despre „prietenul lui, doctorul, care-l invitase la masă azi?!..." Ea avea să facă legătura cu vizita de azi-dimineață la spital și...

Fredy simți că i se întunecă vederea, avu, prima dată în viață, o senzație cumplită de frică, animalică, umilitoare.

— Dacă-mi spuneți asta, zîmbea lunganul blond, sperînd să-i transmit și să puteți cîștiga simpatia colegei mele, vă înșelați. N-am s-o fac și, oricum, n-ar ajuta la nimic.

Că n-ar ajuta la nimic era sigur. Femeia cu ochi albaștri făcea parte din tipul de muieri care „puseseră totul pe-o carte", din acele bizare femei care, cînd credeau în ceva — o idee sau un bărbat —, mergeau pînă în pînzele albe, cu o perseverență, cu o încăpățînare și inventivitate incredibile. Auzise despre asemenea cazuri, de femei aparent delicate, care însă rezistaseră unor torturi diabolice, fără a scoate nimeni de la ele un cuvînt. În ce credea fata cu ochi albaștri? Credea în gladiatorul ăsta blond?! Ce era între ei? *Dacă* l-ar fi întrebat, așa direct, pe anchetatorul lui, scontînd pe expresia ochilor lui cînd avea să-i dea un răspuns, evaziv desigur?

— Aș putea ști cum o cheamă pe colega dumneavoastră? tatonă Fredy.

Căpitanul nici nu clipise. Îl privea lung, căutînd parcă să-i ghicească gîndurile; nu numai fata, și el era periculos.

— Vă las plăcerea de-a o întreba, zise Vlad plat.

Nu ținea, nu mergea nimic, dar, *dacă îi proteja numele femeii,* însemna că încă nu erau siguri, *deloc nu erau siguri că nu vor fi siliți să-i dea lui drumul!* Ciudat lucru! El se prezentase — îl chema sau nu Vlad Zețaru, dar se prezentase —, numele femeii nu i-l divulga însă, nici măcar unul fictiv nu spusese. Ce era totuși între acești „doi parteneri ideali", de ce nu mai apărea fata, ce făcea în timpul acesta?

Deocamdată trebuia să tragă de timp!

— O.K.! zise Fredy. M-ați întrebat dacă l-am șantajat pe Rizea, da?

— Întocmai! aprobă căpitanul.

Spusese mai înainte: „Dacă sperați să-i transmit și să-i cîștigați astfel simpatia, vă înșelați. N-am s-o fac și *oricum n-ar ajuta la nimic*".

De ce era *atît de convins?* Încercase acest Vlad Zeţaru să cîştige simpatia fetei, încercase mai mult şi nu reuşise? Cum dracu nu reuşise, era un exemplar masculin splendid, tînăr..., ea era de asemenea tînără şi arăta a femeie normală, sănătoasă. Şi care era atunci mobilul, suportul moral al acelei femei cu ochi albaştri?

— Vorbind ca între profesionişti, da, recunoscu Fredy, a fost, cum să-i spunem?, „un şantaj sentimental"! Indirect. Şase luni relaţii dezinteresate din partea mea, mici atenţii pe care i le ofeream însă lui Rizea, cărora el nu le putea răspunde; nu prea avea ce să-mi ofere şi nici nu-l lăsa inima, e zgîrcit. L-am îndatorat deci metodic; apoi, într-o zi, m-a întrebat de ce eram necăjit. Am ezitat, desigur, mă rog, „tot tacîmul" parcă se spune, nu? Pînă la urmă i-am mărturisit, cu greu, că urmează să fiu dat afară dacă firma la care lucrez nu va încheia un contract cu românii.

— Un contract cu uzina de care ţine institutul unde lucra Rizea!

— A, nu! Ar fi fost o greşeală, rîse Fredy. Pentru început, am căutat ca Rizea să-mi obţină date foarte simple de la un alt institut unde avea prieteni; date pe care, bun înţeles, eu deja le cunoşteam.

*

— Mă interesează cînd şi unde i-aţi dat primele informaţii lui Fredy, cum v-a determinat s-o faceţi, dacă v-a şantajat adică în vreun fel sau...

— Nu! strigă Adrian Rizea simţind că se sufocă.

Poliţistul ăsta bătrîn şi rutinat nu pricepea nimic! Nu ştia decît de şantaje, altfel *nu-şi imagina* că pot exista relaţiile între doi... Între ce? În definitiv, ce era el pentru Fredy?

— Ce „nu"?

— Nu m-a şantajat nimeni! replică epuizat Rizea. Iar Fredy cu atît mai puţin. Între prieteni *nu intră în relaţie şantajul!* zvîrli el sfidător şi adăugă: Nu ştiu dacă puteţi înţelege asta?!

— Dar banii peşin? trînti scurt maiorul.

Rizea realiză că era sfîrşit. Banii? „Banii peşin"? Îi făcuseră cumva şi percheziţie acasă? Ştiau că Fredy îi dăduse bani! De unde? Fredy le mărturisise? Nu, nu, Fredy nu făcuse asta, nu, nu se putea!

— Fredy nu m-a şantajat niciodată, reluă Adrian Rizea căutînd să se convingă parcă singur, tot mai mult, de ce ar fi dorit să fie. Era totuşi... era prietenul meu cel mai bun.

— Cel mai bun? Care ar fi al doilea? atacă prin surprindere a doua oară în ultimul minut maiorul.

În ciuda aerului său năpîrlit, sesiza al dracului de repede orice cuvînt. Da, îl subestimase.

— Mă tem... mă tem că al doilea nu există, şopti Rizea. Exista de fapt. Dar... la acel om *erau depuşi alţi bani, valuta!* Nu, nu, nu era cazul să-l amestece, nu, nici un cuvînt mai mult, în locuinţa acelui om ascundea tot ce izbutise... să adune el, în valută!

Nu, nu trebuia divulgat acel om! Deşi, Doamne, asta era abia „ancheta informativă" — i-o spuseseră din capul locului, după ea urma „ancheta propriu-zisă, a procuraturii" —, ăştia voiau să afle însă acum, repede, „numele complicelui"... pînă nu apuca s-o şteargă ăla din ţară! Cu nici un preţ nu avea să spună, nimănui, acel nume. Altfel, valuta lui...

*

— Amicii mei? îi veni să rîdă Nonei. Şi vrei să-i scriu chiar pe toţi?

— Exact! preciză femeia brunetă; intonaţia părea mai curînd să zică „cu numele exact!"

Ei, cum îşi închipuia asta că-i ştie ea pe toţi... „amicii" ei?! Care „amici"? Cu care se culcase? Oh! Dracu să-i ia de bărbaţi! Ce voia în definitiv de la ea? Zicea c-o cheamă Magda Deleanu. Tot „de la moravuri" era, precis, altfel... de ce se interesa de „amicii" ei?

— Îi scrii aici pe toţi, citeţ! preciză femeia brunetă. Mă interesează „inventarul complet"!

Era foarte tînără şi foarte frumoasă; cu ochii numai foc! Nona o cercetă lung, întrebîndu-se ce-ar fi... Dac-ar băga-o-n mă-sa, pe româneşte, în definitiv şmechera asta ce făcea, că verighetă pe deget nu purta?! Avea s-o plesnească însă imediat dacă „devenea obraznică", constată Nona, o păţise mai demult c-o miliţiancă, muierile erau mai ale dracului ca trei bărbaţi. La Iaşi era atunci, o agăţaseră iar, o luase în anchetă tot o femeie, ea încercase să joace o scenă de isterie, cu gînd să scape. Şi îi trăsnise aia o palmă de văzuse stele verzi. Cînd scăpase şi venise înapoi la Bucureşti, la maternitate, îi povestise totul unei doctoriţe, pe care o întrebase de-un avocat. „Zici că ai încercat să-i joci o scenă de isterie?" rîsese doctoriţa. „Da". „Draga mea, cel mai bun remediu, recomandat de orice doctor în cazul ăsta, e o pereche de palme; dacă ţi-a ars doar una, zi mersi!" Paştele ei de treabă! Erau vorbiţi toţi, şi doctori, şi avocaţi, şi poliţişti! Ştiau toate trucurile, tot prost ieşeai oricum!

— Să-i scriu!? oftă Nona. Ei, asta-i mai greu.

— Nu cumva n-ai învăţat să scrii? zvîrli repede, ironică muierea brunetă.

— Ba da, acceptă cu silă Nona. Numai că... asta a fost cam de mult.

Femeia cu păr negru corb şi faţă albă o privi deodată atentă, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui, începu ea, că... ţi-e greu să scrii citeţ cîteva nume?! Bine dar... dumneata nu scrii niciodată?!

— Cui? făcu plat Nona.

*

Casa pînă unde îl cărase Mircea nu era — sau nu părea — mare. Un tip de vilă veche şi posomorîtă, pe o stradă mai repede mărginaşă, plină de construcţii foarte modeste, unele şi cu un singur etaj, dar atît, cu grădiniţe neîngrijite în faţă, un cartier vechi, rămas nedemolat.

Pe cît reuşise să vadă însă din maşină colonelul Dumitrescu, în spate vila se întindea binişor, dînd cu o terasă într-o curte mare. Aici locuia aşadar Mira Altescu, fiica unor medici şi studentă foarte talentată la Arte plastice, zicea Mircea, care părea cucerit. Eh, să vedem dacă avea să-l cucerească şi pe el!

Colonelul ridică mîna cu gînd să sune a doua oară, dar o lumină se aprinse în micul hol de intrare, uşa se deschise încet şi o fată tînără apăru în cadrul ei.

— Bună, Mira! începu Mircea; voise să-l prezinte şi pe el, dar fata le făcu loc repede, invitînd simplu:

— Intraţi!

Nu părea s-o mire că Mircea venise însoţit, deşi la telefon locotenentul nu-i spusese că va veni cu cineva. Nu luase în seamă nici faptul că însoţitorul lui Mircea, adică el, avea cu vreo 30 de ani mai mult decît vizitatorii obişnuiţi — locotenentul îi spusese că, din cîte auzise, la Mira veneau mai mult colegi de-ai ei.

Dumitrescu intră urmat de Mircea. Holul nu era chiar atît de mic pe cît crezuse. În faţă se făcea o uşă glasvand care dădea probabil în sufragerie; în dreapta şi-n stînga, alte două uşi. Dinspre sufragerie se auzeau rîsete vesele şi o muzică... discretă! Nimic în genul „urlat" cu care-l înnebunea fiică-sa, Mirela, cînd punea magnetofonul. Colonelul începuse să creadă că în ultimii ani generaţia asta de tineri era cam surdă, prea le plăcea să audă zbierînd aparatele de radio, casetofoanele sau „magurile"!

Mira închisese uşa exterioară fără să încuie şi se îndrepta spre sufragerie, cu gînd „să le facă probabil intrarea". Dumitrescu se întrebă cum avea să-i prezinte? Sau nu se obişnuia aşa ceva? Sau... ştia cine sînt?!

— Vă rog să ne scuzaţi, o opri colonelul pe Mira. N-am vrea să vă stricăm petrecerea, dar trebuie să discutăm ceva neapărat.

Mira se întoarse, îl privi şi Dumitrescu înţelese subit de ce-l vrăjise Mira pe locotenent.

Fata era într-adevăr frumoasă. Spre deosebire de graţia cumva băieţesc-sportivă a Magdei, de senzualitatea Nonei, pe care colonelul apucase s-o vadă într-o fotografie în compania lui Mark, de expresivitatea tulburătoare a ochilor gînditori, melancolici ai Danei Costea, de alura frapantă a Inei, Mira era o făptură delicată, un produs rafinat de salon. Impresiona zîmbetul deferent al gurii fragede, acel ceva întunecat, trist rugător din ochii de ciută rănită.

— Putem sta în atelier, spuse Mira cu o voce adîncă, uşor voalată.

Se îndreptă spre stînga lui, deschise o uşă, aprinse lumina, intrară într-o cameră plină de tablouri şi cartoane, toate însă cu faţa spre perete. Un şevalet, o masă foarte mare, cîteva scaune de tipuri diferite, ordine şi curăţenie incredibile pentru un atelier, ferestre mari, draperii grele care acopereau ferestrele. De ce?

Pe şevalet nu era nimic. Păcat. Dumitrescu nu se considera un cunoscător, dar ar fi vrut să vadă un tablou al Mirei, avea convingerea ciudată că i-ar fi plăcut, că nu erau genul „foarte modern" de tablouri cele realizate de ea, acele tablouri pe care autorii lor le puteau intitula oricum.

— Vă rog să luaţi loc! invită Mira arătînd două scaune pliante, cu spătar; ea se aşeză la un colţ de masă pe alt scaun simplu.

Totul, şi îmbrăcămintea Mirei, şi pieptănătura ei erau simple, discrete, dînd o senzaţie de linişte, de fragilitate, de bun gust.

— În ce priveşte scuzele, sînteţi amabil, surîse iarăşi Mira — surîsul singur era inexplicabil de trist, îndurerat —, dar nu e nevoie de ele, e doar o serată obişnuită.

— Ce înţelegeţi printr-o serată obişnuită? tatonă Dumitrescu întrebîndu-se dacă „serata" asta nu începuse cam devreme.

— Oh! spuse cu o ridicare mică din umeri Mira. Le ofer uneori prietenilor mei mici serate... sau deseori? zîmbi ea; îi privi pe Mircea, pe Dumitrescu şi adăugă: Poate cunoaşteţi. Vecinii am aflat că s-au plîns.

Ei drăcie! Ştia, bănuia cine sînt?

— Deseori?! Mă întreb cu ce bani, se interesă cu ton de glumă colonelul; în sufragerie auzise rîsetele a cel puţin zece tineri. Ca studentă...

— A! Părinţii! bagateliză Mira; tonul nu excludea o notă de dispreţ; explică: Cîştigă bine, sînt medici amîndoi.

Îi privi din nou cu atenţia cu care ar fi studiat nişte posibile modele; Dumitrescu se întrebă ce ştia — sau credea — fata asta că sînt ei. Mira adăugă simplu:

— Am avut... o mică decepţie, m-au înţeles. Sînt de altfel foarte înţelegători şi cu prietenii mei.

— Sînt acasă părinţii? vru să mai ştie colonelul.

— A, nu! Sînt la mare! De ce?

*

Nona Duranski se întrebă în ce naiba... necaz nimerise? Maşina în care o urcase „poliţista" intra în curtea unei clădiri; nu însă „la Capitală" unde mai fusese ea. Ce se petrecea, ce credeau despre ea, înnebuniseră toţi?! Îşi închipuiau despre ea *ce?* Că era... o spioană?! Sau că... uneltea, complota împotriva... împotriva a ce? Ăştia erau nebuni de legat, sau măcar tipa brunetă! Ce-avea cu ea? Îi suflase oare, fără să ştie măcar, vreun gagiu?! Asta trebuia să fie!

*

— Cred că aceea a fost singura dată cînd a venit Mark la mine! îşi aminti Mira. Cu Rizea, da, Rizea cred că-l cheamă. Ba nu! A mai fost, a mai venit o dată...

— Cine? întrebă Dumitrescu.

— Mark. Da, a mai venit o dată, înainte, dacă nu mă înşel... da, el mi-l-a prezentat pe Zeno... Sau Zeno pe el?!...

— Cine e Zeno? se interesă colonelul.

Mira fuma gînditoare, privind în gol, absentă parcă faţă de întrebarea lui, faţă de realitate. Degetele ei delicate scuturară scrumul ţigării lungi într-o scrumieră cu formă ciudată. Mira oftă părînd puţin agasată de atîtea întrebări, dar spuse cu degajare:

— Zeno?! Tot un prieten. Şi tot străin. Dacă stau să mă gîndesc... nici nu ştiu bine cum îl cheamă. Cred că Mark mi-a spus doar... „El e Zeno!" Vin la mine atîţia invitaţi, ştiţi?!

— Trece des pe la seratele dumitale?

— O, nu! La serate niciodată, schiţă Mira un surîs, apoi preciză cu o notă de indulgenţă: musafirii mei sînt colegi, cei mai mulţi foarte tineri. Zeno are peste 50 de ani, zise ea şi îl privi pe Dumitrescu zîmbind. Nu agreează zgomotul, „societatea mea", cum spune el.

— Vine singur? iscodi colonelul.

— Da. Şi e întotdeauna foarte atent. Ţigările astea sînt de la el. Foarte bune, asigură Mira. Mă rog, îmi aduce tot felul de mărunţişuri, cosmetică, fleacuri de-astea necesare unei femei. Şi reviste, tot felul de reviste, e suficient să-i sugerez ce-mi trebuie...

— Cu ce se ocupă Zeno?

Mira îl privi nedumerită, mai trase un fum, stinse apoi ţigara abia începută, se gîndi puţin şi zise pe un ton deductiv:

— Spune că cele pe care mi le oferă, fleacurile de cosmetică, pe care le dau şi pe la prietene, chiar el mi-a spus să le dau şi lor, sînt „eşantioane de probă“. Aşa că... trebuie să fie... un fel de comis-voiajor.

— Iertaţi-mă! interveni pentru prima dată în discuţie Mircea, pe care colonelul îl observase atent, locotenentul părînd că asistă la destrămarea unui miraj. Iertaţi-mă, dar... îl primiţi în casă, luaţi, ba poate îi şi cereţi ce să vă aducă din străinătate... fără să ştiţi măcar cum îl cheamă sau cu ce se ocupă exact acest Zeno?!

Greşea! În primul rînd că începuse să-i vorbească Mirei cu pluralul de politeţe; la telefon şi cînd intrase în casă se arătase mult mai cordial, apoi pentru că punea întrebări inutile. Mira surîse însă de-a dreptul serafic, observînd cu naturaleţe:

— Dar sînt foarte mulţi prietenii mei cărora nu le reţin numele întreg! Le ştiu eventual adresa şi numărul de telefon. Nici cu ce se ocupă nu mă interesează. Dacă între noi există o... comunicare de idei... sufletească, dacă ne distrăm bine, nu văd de ce le-aş cere buletinul, ca la dumneavoastră.

Urmă o pauză scurtă; Mira nu pricepea privirile lor, scoase din pachet o altă ţigară.

— Mă tem că nici eu, ca şi Zeno — reveni la tonul de glumă Dumitrescu —, nu prea înţeleg tineretul. Cum vă distraţi, de fapt?

— Muzică, bineînţeles, dans, jocuri de societate. Tot Zeno ne-ajută şi în privinţa asta! preciză Mira. Ne-a adus diferite jocuri... A! nu vă gîndiţi la cine ştie ce! rîse condescendentă Mira. Este ceva ce ţine de logică. Se pune adică o problemă, fiecare ia o foaie de hîrtie, scrie pe ea... rezolvarea posibilă, respectiv ce-ar face în situaţia aceea, semnează. Cu numele mic, desigur. La sfîrşit, cineva le citeşte pe toate. Cînd vine Zeno pe la mine şi i le citesc şi lui, se prăpădeşte de rîs. Să v-arăt unul? întrebă fata.

— Dacă vreţi! acceptă cu aparentă indiferenţă colonelul.

Mira se ridică, se îndreptă spre uşă, Dumitrescu făcu un semn din cap, Mircea pricepu că era în plus, poate sesizase şi mica boacănă făcută, pentru că se ridică repede şi spuse:

— Pe mine te rog să mă ierţi, Mira, îmi pare rău, dar mi-am amintit...

— De Geta? zîmbi Mira. Sper ca data viitoare cînd vii pe-aici s-o aduci şi pe ea.

Îi întinse cu aceeaşi naturaleţe mîna locotenentului, Mircea o sărută conştiincios şi ieşi cam zăpăcit.

*

— Ce fel de teste? făcu plictisit Vlad, convins că cea mai proastă treabă pentru moment, şi mai ales pentru anii ce aveau să vină, era că nu apucase să mănînce nimic.

Pe biletul lăsat de Magda se mai afla un rînd, important pentru stomacul lui; reieşea că, grijulie ca întotdeauna, colega lui îi adusese „ceva de mîncare". Se afla însă „sus în birou" acea brumă de mîncare, fir-ar să fie! El o învăţase pe Magda să nu-şi distrugă stomacul lăsîndu-l „să meargă în gol" şi tot el nu-şi respecta propriul sfat; iar acest Fredy spunea lucruri interesante, dar se întindea la poveşti... oare de ce?

— Teste de inteligenţă, bun înţeles, rîse Fredy. Sau pentru stabilirea caracterului, a înclinaţiilor. M-aţi întrebat „cum l-am testat pe Rizea?" Aşa! Alţii o făcuseră înaintea mea, pe alte teste. Între două anecdote picante, pui pe cineva să-ţi indice, de pildă, cîinii preferaţi sau culorile preferate dintr-un set, să le pună într-o ordine. Astea sînt cele mai simple şi totul pare o prostie, nu?

Nu, prostie nu era, cel puţin după aprecierea psihologilor. Vlad îşi aminti că avusese o bună prietenă, „psiholoagă", care-i explicase că în străinătate autorii unor teste originale erau foarte bine plătiţi. Devenise interesat, capitaliştii nu se dădeau în vînt după chestii care nu aduceau înapoi banii investiţi. Se gîndise încă de-atunci că era o afacere utilizabilă în spionaj, deşi nu-şi imagina prea bine cum putea fi testat un om fără să-şi dea seama.

— Şi cum se motivează, ce explicaţii dai după ce răspunde „subiectul"? se interesă Vlad.

— Una pe cît posibil amuzantă, flatantă! Ori referitoare la succesul la femei, asta merge la sigur cu oricine, confie vesel Fredy. Hîrtia însă o strecori în buzunar sau o distrugi ostentativ, dar memorezi răspunsul.

— De ce?

— Psihologii noştri pun în ecuaţie soluţiile date, le corelează cu alte date de familie, antropometrice şi ei mai ştiu ce, îţi descriu apoi un om ca şi cum l-ar cunoaşte de-o viaţă; uneori mai bine decît se cunoaşte el.

De data aceasta pe uşă apăru Mircea, îi puse pe masă o hîrtie şi ieşi repede.

— Şi nu se înşeală niciodată aceşti psihologi? vru să ştie Vlad, despăturind în acelaşi timp hîrtia adusă de locotenent.

— Nu prea! asigură Fredy. Nu le dă mîna. Un bun psiholog e plătit foarte bine. Centrul îi asigură toate informaţiile pe care le solicită. Dar psihologul ştie că poate greşi o singură dată. A doua oară zboară şi, de regulă, se aranjează de aşa manieră lucrurile ca să rămînă pe drumuri; asta dacă *nu* se apreciază că „ştie prea mult". În acel caz... sînt atîtea accidente de circulaţie, nu? Şi atîtea blocuri de beton care pot ascunde minunat un cadavru.

— Mark şi Zeno au folosit astfel de teste deci, constată pe un ton banal Vlad.

— Mark bun înţeles, zise fără nici o ezitare Fredy. Şi Zeno probabil, dacă o fi existat înaintea lui Mark; asta, sincer vă spun, nu ştiu, despre un Zeno nu mi-a spus nici Mark, nici altcineva nimic. Dar e foarte posibil.

Minţea — foarte bine, avea sînge rece —, dar minţea! Vlad ar fi fost în stare să jure... deşi îi spusese tot el Magdei „să nu jure niciodată pentru nimic". Nu avea însă elemente suficiente pentru a-i dovedi lui Fredy că minte; Mircea scrisese, ca un bleg, pe hîrtie doar: „Întrebaţi-l cine e Zeno!". Bun, şi dacă Fredy se făcea — absolut normal — că nu ştie?! În relaţie cu cine apăruse acel Zeno, unde, cînd?! *Se aflau la zero încă* şi cu acest Zeno. Fredy mai cîştigase un punct, avea s-o ţină morţis cu „nu cunosc", deşi... Zeno putea fi un personaj important. Ah, Mircea, Mircea! Oh, Geta, ce bătaie meriţi, copila!

*

Magda luă hîrtia din faţa Nonei, o studie atent, apoi întrebă:

— Şi ce-l interesează pe Zeno?

— Pe „Bun înţeles"? Păi „Bun înţeles" e bătrîn. Îi place să audă măcar, să-i povestesc tot ce fac, ce spun alţii în pat, cît rezistă la băutură, ce vorbesc despre neveste ori despre alte femei, de colegi, de şefi, eh, toate astea pe Zeno îl distrează grozav. O dată...

— Şi dumneata, întrebi special pentru a-i spune lui Zeno?

Nona se strîmbă dispreţuitoare, apoi o privi parcă nepricepînd:

— „Special"! Invitaţii mei vorbesc şi fără să-i întreb. Cine te interesează?

— Şi dacă totuşi n-o fac? insistă Magda.

Nona o privi şi mai mirată. Trînti apoi:

— Bărbaţi care să-şi ţină gura în pat! Ei, hai că-mi placi! Are fiecare un „of", nu? O ceartă cu şeful măcar, o lucrare neaprobată, vrea unul să se mute la alt serviciu, să plece în străinătate, să-şi ia maşină, are un copil bolnav, chestii de-astea. Date secrete însă...

— Da! făcu Magda atentă.

— Îmi dau eu seama că asta ai vrea să auzi de la mine, dar date secrete Zeno nu mi-a cerut niciodată, zise convinsă Nona. Şi... ce date secrete mi-ar spune mie cineva?!

„Bun înţeles"! Fredy utiliza şi el foarte des acest „bun înţeles"! *De ce?* Îl împrumutase, fără să vrea, de la Zeno?! Ei, drace!

— Minţi! trînti brutal Magda. Pe acest Zeno l-ai inventat.

— Pe Zeno? Cum să-l inventez? o privi consternată Nona.

— Foarte bine! se ridică de pe scaun Magda. Nimeni nu mi-a vorbit de acest Zeno. Cine-i ăsta? De ce minţi?

— Habar n-am cine e! zise Nona. Nici ce învîrte. Vine în ţară din cînd în cînd, vorbeşte ca mine româneşte, în orice caz. Zău nu mint!

— Zeno şi mai cum îl cheamă?

— ...Asta nu ştiu, zise Nona. Zeno... Zeno „Bun înţeles"! ridică ea din umeri.

Şi dacă Zeno era una şi aceeaşi persoană cu Fredy? Magda scoase din poşetă fotografia lui Fredy şi i-o arătă Nonei.

— Pe acest om îl cunoşti, da?

— Nu, dar e un tip mişto! Cine-i individul?

*

— Nu sînt atît de proastă pe cît credeţi! zîmbi Mira.

Îl privi pe bărbatul cărunt din faţa ei, întrebîndu-se de fapt dacă nu avea să le dea telefon părinţilor pe litoral; părea în stare să le strice inutil concediul.

— Dar încercaţi să vă imaginaţi puţin! Ce fel de informaţii aş putea să procur eu? Cînd mă tem că... N-am văzut în viaţa mea „un dosar cu caracter secret", zău că nu!

— Pot să păstrez aceste jocuri de societate? se interesă colonelul.

De fapt Zeno spusese să i le dea înapoi, că voia să le mai dea şi la alţii, dar...

— Dacă credeţi că vă pot amuza!

— Da, zise Dumitrescu. Da, sînt sigur că mă vor amuza nespus!

Ușa se deschise în clipa aceea. Se întrebau probabil ce-i cu ea și veniseră s-o caute. Oh, de n-ar intra Nelu, cu chica lui leonină, cine știe ce...? Nu, nu intrase Nelu, Mira răsuflă ușurată, era Mirela.

— Mira, ce faci...?

Mirela își înghiți sfîrșitul întrebării. Păli subit dînd cu ochii de colonel. Îl cunoștea? De unde? Dumitrescu înlemnise și el privind spre fata din ușă.

— Să vă fac cunoștință! zise Mira.

— Nu e nevoie! rîse destins colonelul. Pe domnișoara o cunosc. Și-am să ți-o răpesc, avem proiectată o distracție împreună, cum cred că n-am mai avut de mult.

— Tati, dar înțelege! Era un ceai nevinovat! scînci Mirela.

— Am spus eu altceva? se miră vesel Dumitrescu.

Dar Mira observă că, înspăimîntată, Mirela se scutură ca prinsă de frig. Avea s-o bată? De ce? Oh, părinții ăștia cu porniri feudale erau îngrozitori! Nu pricepeau niciodată nimic, nimic!

*

Adrian Rizea părea în pragul unei crize de nervi.

— N-am auzit niciodată de Zeno! „Zeno, Zeno, Zeno"! Nu știu de ce insistați, nu l-am văzut, nu-l cunosc! Și n-am vrut să trădez, ci să-i fac un serviciu lui Fredy! exclamă el tulburat.

Era tîmpit din naștere sau își bătea joc de el? Stoenescu căută în pachetul de țigări, descoperi că nu mai avea nici una, privi din nou hîrtia cu acea mențiune lapidară făcută de Mircea, se întrebă... în definitiv de unde-l mai scosese Mircea și pe acel Zeno?

*

Fredy povestea cu nonșalanță, dar realiza că mai pierduse un rund. Poate cel hotărîtor. *Aflaseră ceva despre Zeno!* Nu știau probabil *deocamdată* decît atît — un nume, fictiv —, dar dăduseră de urma lui Zeno, de-aici înainte totul era doar o chestiune de timp. Copoii luaseră urma. Aveau să meargă pe ea. Cineva, poate prostul de Rizea, urma să le spună cine era Zeno, ei aveau să-l aștepte la aeroport, să-l rețină, să găsească în servieta lui *proba* care le lipsea.

— Rizea a avut un tată bețiv, care nu-i dădea un leu! Altă întîmplare, legată tot de bani, a survenit în adolescență și „l-a marcat"! Cum ar spune psihologul nostru, „o cicatrice psihică"! Dar să vă relatez... despre ce întîmplare a fost vorba.

— Nu-i necesar acum, îl opri căpitanul. L-aţi făcut aşadar pe Rizea „să dea de bani“!

— Cu care, prost fiind, nu prea ştia ce să facă! rîse amuzat Fredy. Dar dorea să-i aibă!

— Şi-a dat seama ce face?

— Iniţial, nu cred, începu Fredy constatînd că, în ciuda aparentei banalităţi, întrebarea era periculoasă pentru Rizea, sub aspect juridic vorbind; mărturisirea pe care o făcea el acum se înregistra mai mult ca sigur. Dar ce era să-i facă dobitocului de Rizea?!. Acum Zeno trebuia protejat, de Zeno depindea tot.

— Cum nu?

— *Iniţial* am zis, preciză Fredy. Apoi... Ne-am obişnuit să flecărim făcîndu-ne că nu ştim nici unul... ce jucăm exact. Cînd nu mai putea da înapoi, i-am cerut să-mi fotocopieze proiectul.

Cine, în afară de Rizea, ar mai fi putut să-l indice pe Zeno, cine îi mai cunoştea adevărata identitate? Reuşise oare să plece Zeno? Se afla la aeroport?

— Şi-a acceptat? Imediat? se interesă căpitanul.

— I-am explicat, motivă Fredy, că aş putea cîştiga o groază de bani, pe care i-am împărţi. A ezitat, surîse cinic Fredy. A ezitat... vreo trei zile.

IX. PRAFTORIŢA

— Colonel Dumitrescu la telefon. Cu cine vorbesc?

— Colonel Ştefan. Îmi pare rău, dar azi sînt ofiţer de serviciu, nu te pot însoţi...

— Ştiu că eşti de serviciu, de-asta te-am chemat. Sînt presat de timp, întrerupse Dumitrescu. Vreau să te rog ceva. Ai o echipă disponibilă?

— Două chiar. De ce?

— Una e suficientă, dar una cu un şef isteţ îmi trebuie. Vin de la locuinţa unei anume Mira Altescu, la care vă va conduce Mircea Stoican. E în drum spre voi.

— I-am alarmat în clipa asta, anunţă Ştefan. Despre ce-i vorba?

— Părinţii acestei Mira sînt la mare. Fata e-o proastă, cred. Îşi testează prietenii fără s-o ştie. E acum acolo o adunătură de elevi şi studenţi bănuiesc, nişte puşti care au probabil deja fişele în computerul unui serviciu străin. Dacă le au ăia, vreau să ştiu şi eu cine-s „copiii-minune“ de care se interesează. Te rog să-i legitimeze echipa ta.

— Clar.

— Nu-i simplu! preveni Dumitrescu. N-ar fi exclus ca în casa aceea să existe microfoane, iar omul care ne interesează să fie pe-aproape şi s-asculte. Nu vreau să-l sperii! Aşa că echipa să-i aştepte cînd ies, să-i pescuiască unul cîte unul.

— Dar crezi că-i mai găsim? Dacă vii de-acolo...

— Acum probabil dezbat încă „evenimentul", aceasta însemnînd că am luat-o pe fii-mea dintre ei. S-ar putea nici să nu se sinchisească însă, Mira asta e aeriană complet.

— Pe Mirela ai luat-o...?!

— Ea n-o să-i avertizeze, fii liniştit!

— Hm! făcu sceptic Ştefan.

— N-o va face, e la noi, aici! limpezi Dumitrescu.

— Unde?!

— Unde ai auzit, n-am chef să-mi facă alt pocinog. Am lăsat-o în grija subofiţerului de serviciu pînă vine nevastă-mea s-o ia. Mirela e destul de isteaţă ca să priceapă că-i vorba de ceva grav, dar suficient de bleagă ca să comită o prostie ireparabilă dacă o trimit singură acasă. N-am timp şi nu vreau să risc. Unde stă acum, stă bine. Ai alte întrebări?

— Nu.

— Succes! Pe Mircea, după ce-i duce acolo, trimite-mi-l înapoi! hotărî Dumitrescu şi se întoarse spre căpitanul care apăruse în uşă. Unde-i „Alberto"?

— Alături. Vă aşteaptă.

— Mulţumesc, zise Dumitrescu, apoi trecu în camera alăturată şi începu abrupt:

— Cine e Zeno?

— ...Zeno? îşi încreţi „Alberto" fruntea.

— Te rog să te gîndeşti bine!

— Îmi pare rău, îşi scutură capul „Alberto", dar aud prima dată de...

— Mai gîndeşte-te!

— Să ştiţi, am început eu să cam uit, dar... Zeno... Nu, n-am auzit, negă uşor speriat „Alberto".

Părea totuşi sincer, se speriase la gîndul că ei îl vor crede mincinos. Trist! Fusese „ultima speranţă" deocamdată. Dar dacă minţea?

— Formula pentru developarea filmelor o cunoşti?

— Da, zise „Alberto".

Era mai importantă decît Zeno, deci „Alberto" era sincer.

— Zeno ar putea să fi fost un om de sprijin al lui Mark; sau unul care l-a precedat, ori urmat pe Mark, îl ajută Dumitrescu.

— Nu ştiu... şi nu cred, zise „Alberto". După ce a murit Mark, Fredy a fost cel care a...

— Poftim?! A murit Mark?

— Nu v-am spus?! Da, în urmă cu trei luni cred... A fost o... lichidare discretă. Dar... nu vă spusesem asta?! Nici n-am scris?! se miră „Alberto".

*

— Eu zic că pentru azi ajunge! hotărî nea Radu.

— Cît e ceasul? întrebă ca trezită din vis Dana Costea. Constată că în atelier rămăseseră doar ea şi maistrul, care o privea mustrător. Dana îşi căută încă o ţigară; îl auzi pe nea Radu strigînd:

— Da' n ai dă-le dracului de ţigări! Ai mîncat ceva azi? Ia spune?!

— Nu cred, recunoscu Dana.

— Haidem acasă! Te conduc acum, imediat, cu maşina.

— Nu, nea Radule! Eu mai rămîn puţin. Mă duc sus, în laborator, vreau să văd înregistrările. Îţi mulţumesc mult pentru...

— Ascultă, măi fato! începu nea Radu aşezîndu-se pe un scaun în faţa ei. Dacă îţi iubeşti atît meseria, dacă ţii la ideile, la proiectele dumitale, explică-mi şi mie o dată, să pricep, că altfel înnebunesc...

— Ce?

— Proiectul ăsta e „o idee de zile mari", da? N-oi avea eu patalamale, dar de înţeles am înţeles despre ce-i vorba, numai că de ce mama dracului nu ştii să te baţi pentru ideile astea, de ce nu ştii să răzbaţi eficient, pe meritele dumitale vreau să zic, nu să te zbaţi inutil? De ce?

— Să mă bat? zîmbi Dana. Nu ştiu..., zise ea. Mă tem... mă tem că... n-am învăţat la timp... să mă bat *eficient*.

*

— Rezultat? întrebă Dumitrescu.

Vocea Inei Suter se auzi în receptor slabă, dezamăgită:

— Nimic. Nici un nume de pe lista adusă de Mircea nu figurează...

— Caută atunci un anume Zeno. Român sau străin, vîrsta circa 50 de ani...

— Mi-a telefonat Mircea. Nu figurează nici Zeno, zise Ina. Dar ar mai fi cîteva locuri unde pot căuta, inclusiv la cazierul poliţiei, cine ştie?!

— Confruntă mai întîi lista cu datele obţinute de Stoenescu din anchetarea lui Rizea. Vezi dacă printre rudele, cunoştinţele, profesorii etc. ai acestui Rizea nu apare vreun doctor de la spitalul care ne interesează sau vreun Zeno! Florescu mai e acolo?

— Da.

— Spune-i că-i mulţumesc mult, datele despre Mark sînt foarte importante; ori mai bine... dă-mi-l la telefon!

*

Nea Radu îşi scotea salopeta de lucru. I se păru că pentru prima dată-n viaţă pricepuse de ce englezii puneau atîta bază pe învăţarea boxului. Da, ai dracu' englezi ştiau ei ce ştiau! În facultăţi, în institute, *cei mai buni studenţi* ar fi trebuit, în toată lumea, să înveţe boxul!

Şi femeile? Eh, se găsea, probabil, ceva să înveţe şi ele. Judo, de exemplu, sau altă „artă marţială“! În privinţa asta, inventivitatea umană manifestase o risipă de fantezie, erau atîtea „arte“ marţiale, la aproape toate popoarele şi nu întîmplător probabil. Înţelepciunea populară descoperise necesitatea pentru individ de-a căpăta curaj, încredere în el, voinţa de a învinge! Cum putuse femeia asta care şi-acum, poftim, se dusese în laborator — tot nemîncată era, dar se dusese în laborator unde avea să rămînă cine ştie cît timp încă —, ei bine, cum putuse să nu reuşească să-şi verifice o idee atît de mare, cum de-l lăsase şi ea şi Săndulescu pe tembelul de Adrian Rizea să meargă la Cluj ca să-i lămurească pe äia cît de urgent era să le trimită aparatul de verificare. Cînd îi întrebase, deşteptul de Cezar Albiescu rîsese: „Nu-i nici un bai dacă lipseşte Rizea trei zile! Unul din noi însă da!“.

Şi dacă — din cauză că ăla nu ştiuse ce să spună, îmbrobodit cum era — *întîrziase trei luni livrarea aparatului de verificare* nu era bai?!

Of! Şi, poftim, îi făcea morală Danei, dar nici el nu mîncase nimic; pachetul pe care i-l dăduse Maria rămăsese nedeschis.

Acum, dacă el tot pleca acasă, măcar să i-l ducă Danei. Şi cu ocazia aia... să-i fure şi ţigările, era mai sigur.

*

— În ce limbă-i scris? întrebă pe un ton suav Dumitrescu.

Vlad se scărpină după ceafă, convins că Magda avea să le supere iarăşi şeful. Cînd colonelul adopta un ton gingaş era de rău, avea să explodeze curînd.

— Română, mai mult sau mai puţin. E declaraţia Nonei, preciză Magda.

Dumitrescu suci foaia pe care erau mîzgălite nişte cuvinte scrise lăbărţat, apucă altă hîrtie şi întrebă:

— Şi lista asta?

— Prietenii ei, de zi şi de noapte! se strîmbă Magda. Cei pe care şi-a amintit cum îi cheamă.

Dumitrescu întrebă parcurgînd lista:

— Cu aşa ceva îţi pierzi deci vremea?

— Vă rog să reţineţi, sublinie total neinspirată Magda — încă nu învăţase că un şef furios, sau în prag de a deveni, nu trebuie zgîndărit mai mult —, că din declaraţia Nonei reiese că Mark îi ceruse să-i facă cunoştinţă cu Dana Costea. Mi se pare important. Iar în lista aceasta sînt cîteva nume interesante. Făcea un fel de spionaj de alcov această Nonă, cred inconştient, şi-l informa pe Zeno, care găsise un pretext mai bun decît Mark de-a afla de la ea...

— Ad-mi-ra-bil! aprecie colonelul. Magnific, Magda, adăugă el rar, dar continuă într-un ritm tot mai îndîrjit: Vlad îmi spune că Fredy „joacă cinstit ca un sportiv care a pierdut", Stoenescu descoperă că Rizea „e o victimă în fond", Mircea că Mira e „o fiinţă sensibilă", dumneata te preocupi de „spionajul de alcov" al Nonei!

— Dar e foarte important de stabilit, începu Magda şi mai neinspirată.

— Nu! *Nu acum!* i-o tăie colonelul. Toate aceste consideraţii subiective, mărginaşe, *nu ne interesează acum!*

— Dar Mark..., se vîrî în discuţie Stoenescu.

— Nici Mark nu mă interesează, strigă Dumitrescu. Mark am aflat c-a murit acum trei luni. Pe mine mă interesează Zeno, despre care nimeni nu-mi află nimic! Cine e acest Zeno? Unde e? Ce face acum? Timpul lucrează pentru el, pricepeţi?! Timpul!

Tăceau toţi; Dumitrescu se plimba prin birou ca un leu în cuşcă; Magda învăţa greu, se pare, pentru că zise din nou:

— Am o ipoteză cam ciudată, dar...

— Ţi-am spus de o mie de ori, Magda, răbufni colonelul, că procurorului nu-i pot prezenta „ipoteze cam ciudate"! E încă posibil să ne zboare de sub nas informaţii privind un proiect la care cercetători de primă mînă au lucrat luni în şir! Poate sînt la Zeno! Poate Zeno deţine şi alte date importante, iar noi nu ştim decît că e „un om în jur de 50 de ani"! Superb! Felicitări, mersi la fel!

Uşa se deschise şi intră colonelul Datu, care îi privi cu un aer cam ironic. „Aceasta e atmosfera în echipă, vasăzică!" părea să spună. Începu degajat:

— Am ceva care presupun că te interesează, Marine.

Na, că le mai sufla un caz! După mina lui, Vlad ghici că Datu pusese mîna pe o informaţie importantă, capitală poate, deoarece prea îşi luase un aer modest.

— Am găsit la locuinţa lui Rizea acest microfilm! anunţă Datu scoţînd din portvizit o hîrtie de calc îndoită; din ea extrase o fişie îngustă de celuloid, pe care o puse cu grijă pe biroul lui Dumitrescu. Sînt fotocopiate nişte documente, cred că e un proiect ştiinţific, adăugă plat Datu. Voi avea fotografiile mărite peste cinci minute.

Asta ce mai era? Microfilm?! *Uitase* Rizea să-l introducă în geanta pe care i-o înmînase lui Fredy?! *Crezuse* că-l pusese, dar...?

Ei da, asta era „o lovitură de teatru"! Îl priveau toţi pe Datu consternaţi. Datu zîmbea.

*

Telefonul exterior piui repetat. Săndulescu sări din fotoliu, parcurse din doi paşi distanţa pînă la măsuţă şi apucă receptorul. Nu era însă colonelul Dumitrescu, ci Liviu.

— Ce faci? întrebă Săndulescu.

— Mă plictisesc, spuse copilul. Ai promis că azi...

Avea şase ani Liviu, o vîrstă la care n-ar fi trebuit dezamăgit, ci învăţat să respecte o promisiune, iar el... îl lăsase singur în casă toată ziua, duminica!

— Ştiu ce-am promis, îmi pare rău, zise Săndulescu. Am avut de lucru. Vin însă, într-o oră vin acasă.

— Chiar?

— Chiar.

— Bine, te aştept.

Săndulescu închise. Începu să formeze înfuriat subit numărul de telefon al colonelului Dumitrescu, dar se opri.

Dumitrescu îi promisese să-i telefoneze „cînd se va încheia totul". Nu se încheiase? Ce se petrecea acolo? Săndulescu ştia din proprie experienţă cît de enervante erau telefoanele unor oameni care, fără să poată ajuta cu nimic, „se interesau" mereu, manifestîndu-şi „grija pentru soluţionare". El cum îi putea ajuta? Dar, dacă stătea aici, cum îi putea ajuta?!

Cel mai rău era că rămăsese şi fără ţigări, ultima o fumase în urmă cu o oră.

Se opri în faţa oglinzii de lîngă cuier, se privi, constată că slăbise de ieri pînă azi, arăta tras la faţă, „verzuliu", cum zicea... cum zicea Laura... cîndva...

Lăsă uşa deschisă, o porni pe coridor, îl văzu pe nea Radu ieşind din laborator şi începînd să coboare scările. Săndulescu

aşteptă nemişcat. Nu avea rost acum să înceapă o discuţie cu nea Radu, iarăşi l-ar fi luat la rost în stilul lui, mai ales dacă auzise de Rizea. Se auzise ceva? Aflaseră oare subalternii lui mai mult decît el, cam cum se întîmplă peste tot!

Nea Radu nu fuma, Dana însă da. O mai fi fost în laborator? Mai mult ca sigur. Săndulescu parcurse coridorul lung şi deschise uşa laboratorului. Dana era la masa ei de lucru.

— Mai sînteţi încă aici?!

— Ca şi dumneata! zîmbi Săndulescu. Observă că şi Dana era trasă la faţă, cearcăne mari, maronii, umbreau ochii gînditori ai celei mai bune cercetătoare a institutului; asta poate se datora şi lui. Mai ai ţigări?

Dana privi în jur, pipăi hîrtiile de pe masă.

— Mi le-a şterpelit nea Radu. Mi-a lăsat în schimb un pachet cu mîncare. Sînteţi invitatul meu, „dar din dar se face raiul"!

— Cum merge verificarea? se interesă directorul.

— Foarte bine. Pînă acum foarte bine, preciză Dana. Sînt convinsă că va continua la fel pînă la sfîrşit.

— Cînd îţi propui să închei?

— Peste trei zile.

— Oh, bine!

Dana se ridică de pe scaun şi zise cu o emoţie pe care nu i-o cunoştea:

— Vreau să vă mulţumesc.

— N-ai de ce! spuse Săndulescu reflex şi se gîndi că *fusese posibil* ca aceste cuvinte să fie mai adevărate decît păreau.

Dacă Rizea ar fi reuşit să transmită în exterior acele informaţii— asta Dana nici nu bănuia, de proiectul ei era vorba, zisese Dumitrescu—, ei bine, chiar n-ar fi avut motive să-i mulţumească. Într-o ţară sau alta, cu rapiditatea cunoscută, proiectul Danei ar fi fost înregistrat, brevetat... *mîine* poate! Şi-atunci...

— Ba am de ce, zîmbi Dana. Şi-mi pare cu atît mai bine că reuşesc cu cît, pentru proiectul ăsta, ieri aş fi fost în stare să dispar.

— Ce să faci?!

— Oh, sînt obosită, bătu în retragere Dana. Cînd sînt obosită devin sentimentală, ridicolă. N-ar fi trebuit să vă spun, e... o prostie.

— Cum să dispari? făcu Săndulescu uluit.

— Crezusem... în fine, nu-i nimic adevărat, dar crezusem că trebuia să mă sinucid, pentru...

— Dumneata?! Să te sinucizi?! nu-i veni să creadă lui Săndulescu.

Ce mai era şi asta? Dana nu fusese pînă azi numai o femeie cu o imaginaţie creatoare, ci şi o fiinţă plină de energie, bătăioasă. Arăta ea acum altfel, era epuizată, dar...

— Cum să te sinucizi? De ce?!

— Cred, observă Dana îngustîndu-şi ochii, că nea Radu are dreptate: pentru că... nu ştiu să mă bat cum trebuie!

*

Dumitrescu parcă maşina în curtea institutului şi privi spre fereastra laboratorului unde lucra Dana Costea. Se interesase la portar, care îi spusese că Dana Costea era încă în institut. Îi intrase în cap ideea— poate absurdă— că Dana i-ar putea spune cine era Zeno. *Părea* absurd, colonelul constatase însă din experienţă că oamenii deştepţi aveau idei bune în orice domeniu— sigur, dacă îi puneai corect în temă!—, chiar dacă pînă atunci nu avuseseră habar de domeniul respectiv. Apoi, Magda spunea că Mark îi ceruse Nonei să i-o prezinte pe Dana, deci Dana o cunoştea pe Nona. Cum asta? Ce legătură putea fi între aceste două femei nu pricepea, dar... dacă Dana îl cunoscuse, cine ştia cum, şi pe Zeno, cunoştinţa Nonei?

— Ei! Dumneata cum ai intrat aici şi pe cine cauţi?!

Vocea, vocea asta! Şi silueta... nea Radu! Nea Radu de care îi vorbise Dana azi, cel cu care el nu mai avusese timp să vorbească, deşi îi promisese Danei.... Era *nea Radu,* primul lui şef de echipă! În urmă cu vreo cinci ani se reîntîlniseră pe stradă, fostul lui şef— a dracului gură avea cîndva!— îi spusese că lucrează într-un institut, azi însă, ca un prost, el nu făcuse legătura; uite, nu bănuise că...

— Pe Dana Costea o caut, nea Radule! rîse Dumitrescu. Mai e aici?

— ...Marin!? Marine, tu eşti mă? Da' ce cauţi tu pe la noi, Marine? Hai noroc!

— Noroc, nea Radule! zise colonelul şi realiză că o încurcase.

„Ce cauţi tu pe la noi?“ era preludiul. Nea Radu aflase precis că fusese în institut azi, că nu vorbise şi cu el. Acum „îl lua la vale“.

— Io-te că totuşi ne-ntîlnirăm, Marine! Ai fugit tu mereu, că de cînd vreau eu să-ţi trag o praftoriţă ca pe vremuri, ehe! De cînd am eu de gînd să-ţi zic vreo două vorbe, ştii tu cum le zic eu cînd m-apucă pandaliile, Marine, sau ai uitat?!

— Ştiu, rîse obosit Dumitrescu. N-am uitat ce gură ai, că... spun unii c-am moştenit-o şi eu.

— Da', c-am venit de trei ori acolo la voi, să te caut, ştii?! făcu pornit nea Radu.

Asta chiar nu ştia. Cînd îl căutase, de ce?

— Am auzit c-ai ajuns mare, Marine, mare de tot, ce mai! Şi de-aia nu mai ai timp să mă primeşti! Aşa-i?! Nu mai ai timp!

— N-am ştiut că m-ai căutat.

— Foarte rău! Şi luna trecută te-am căutat şi la serviciu, şi-acasă, am fost şi-acolo, c-am vrut să mă conving cum stă treaba. Aşa m-am mai potolit, că mi-a zis fiică-ta că eşti tot musafir rar şi-acasă!

Mirela nu-i spusese nimic.

— Dar de ce m-ai căutat?

— Păi, măi Marine, acum, dac-ai venit s-o cauţi pe Dana duminica după-masă, aici, îmi dau eu seama că n-ai timp de poveşti, dar ţi-aduci tu aminte că-ţi trecuse o năzbîtie prin cap cînd erai în echipa mea? Să inventezi nu ştiu ce!?

— Era un nimic, zîmbi unei vechi amintiri colonelul.

— Nimic o fi fost, dar atunci directorul fabricii s-a arătat interesat parcă, Marine! Şi te-a ajutat s-o aplici în fābricuţa aia amărîtă, da sau ba?!

— Da, recunoscu Dumitrescu, simţind că intră în capcană.

— Ei, şi-atunci de ce-o cauţi tu azi, duminica după-masă, pe Dana Costea, ia spune-mi şi mie? De ce crezi că-i aici zi şi noapte femeia asta care n-a făcut „o năzbîtie", Marine, a născocit o *idee* mă, care-i premieră mondială, ascultă-mă pe mine, că de minţit ştii că nu mint şi nici nu spun ce nu ştiu?! C-au plimbat-o trei ani cu proiectul ei de zile mari, ştii? Că alte trei luni i-au întîrziat verificarea, ştii?! Că ideile mari şi timpul sînt aur, Marine, ai aflat?

— Am aflat, că s-a tergiversat...

— Ai aflat! Cînd?! Ştii cîţi ar umbla după drăcia ei de invenţie, Marine, în timp ce ea pierde vremea şi-acum, pînă azi, din cauza unui neisprăvit ca Rizea care s-a dus cu gura cusută la Cluj...

Rizea fusese la Cluj?! Ce spusese, ce făcuse acolo? De ce nu-şi găsise timp — uite că nu-şi găsise — să vorbească cu nea Radu pînă azi?! Trei luni! În urmă cu două luni, el, Dumitrescu, ţinuse o expunere la minister despre necesitatea legăturii cu populaţia, cu „oamenii din mijlocul cărora am plecat". Fusese aplaudat, iată însă că acum... Trei luni! Era teoretic posibil să fi ştiut ce joc face Rizea de acum trei luni, *dacă*...

— N-am ştiut nimic din ce trebuia... pentru că sînt un prost, nea Radule! abandonă Dumitrescu la fel ca pe vremuri.

— Ei, uite un cuvînt deştept! se muie rîzînd tot ca pe vremuri maistrul! Înţelesese tot, într-o clipă. Întrebă: Ştii unde-i laboratorul Danei?

Magda era cea care se plimba acum prin birou ca un leu în cuşcă! Sau ca o leoaică, mă rog — coama ei deasă şi zburlită arăta azi şi mai răvăşită, chit că leoaicele n-aveau coamă, uite că n-aveau! gîndi încîntat Vlad. Începuse să-i fure lui Dumitrescu formele de manifestare a furiei ființa asta! Se întoarse spre el:

— Spune ceva! A, iartă-mă! făcu ea ironică. Tu, cînd mănînci, mănînci! Te deranjez!

Vlad înghiți şi al doilea ou — cam tari fuseseră aceste două ouă, dar prindeau bine —, căută în sertarul biroului lui, scoase patru mere şi le puse pe masă.

— Sînt spălate!

Magda înhăță din mers un măr, muşcă din el.

— De ce n-ai încercat să-i raportezi şefului ipoteza asta? o zădărî Vlad.

Magda era să se-nece cu bucata de măr. Înghiți cu greu, apoi, explică indignată:

— Pentru că nu m-a lăsat! şi pentru că *n-am cum* s-o verific! Eşti mulțumit?

Acest gen de discuții cu Magda erau un deliciu. Fata avea idei sclipitoare, dar îi lipsea experiența încă; nu ştia să găsească modalitățile de aplicare în practică şi murea de necaz, fierbea!

— Ei, dar o idee fără soluție de materializare, draga mea...

— Nu face doi bani, de acord! conveni Magda. Dar tu spui mereu „nimic imposibil"! Tu spui că „nu există problemă fără soluție"! contraatacă Magda rapid, în stilul lui Dumitrescu şi, pocnind din degete ca o scamatoare, pretinse scurt: Găseşte ceva!

Vlad muşcă cu poftă din măr. Constatase de fapt că *soluția exista.* Ipoteza Magdei „era valabilă". Iar acum erau acumulate datele necesare; soluția bătea la uşă, chiar dacă Magda n-o auzea; nici el nu ştia încă *exact* cum arată soluția, dar... Mă rog — spre deosebire de Fredy, poate şi de alții, treaba lor —, opinia lui era că, pe stomacul gol, mintea omului este mult mai puțin capabilă de a găsi soluții ingenioase! Acum mîncase.

— „Ce-i mai rău decît o femeie?", rîse Vlad.

O înfuria des pe Magda cu întrebarea asta, era un fel de maximă populară, foarte concisă, care dăduse şi răspunsul de mult, Magda îl ştia. „Două!" era răspunsul. Magda replică însă scurt, agasată:

— Un bărbat!

Eh!... Ia te uită! Asta era soluția! *Magda* i-o oferise, fără să-şi dea seama că o face, da, da, da, da! puteau afla, mai mult ca sigur, cine e Zeno! Nu una din cele două femei intrate în joc

trebuiau valorificate, ci... Da, da, da, da! Destinul! care îşi oferise deja colaborarea.

— M-ajuţi sau nu?!

— Cu plăcere, draga mea! Dacă mănînci cuminte şi mărul ăsta.

X. EŞECUL

Ca şi în atelierul Mirei, în laborator toate draperiile acopereau ferestrele în întregime. Lumina stinsă. Dana Costea se mişca preocupată, trecînd de la un terminal la altul, notînd pe un carnet mare ceva, ea ştia cum, în semiîntunericul din încăpere. Nici nu-l simţise cînd intrase. Dumitrescu se opri cam în spatele cercetătoarei şi o întrebă cu voce scăzută:

— Nu oboseşti niciodată?

Dana nici măcar nu întoarse capul spre el. Îi recunoscuse vocea? Îl văzuse pe fereastră vorbind în curte cu nea Radu?

— Numai cînd nu găsesc, zise Dana.

— A! E şi părerea mea, aprobă colonelul. Mai făcu doi paşi, privi ecranul pe care îl urmărea atentă Dana, nu pricepu nimic.

— Întîmplător azi „sînt în mînă", zise Dana. Am descoperit încă ceva... Se întoarse spre el, îl privi o clipă şi observă subit: Dumneavoastră păreţi obosit.

— Sînt, recunoscu Dumitrescu. N-am prea dormit noaptea trecută, iar adineauri am înghiţit, pe drept, o praftoriţă de la nea Radu. Am reuşit să vorbim. Mi-a demonstrat în trei minute ce înseamnă eficienţă, respect pentru idei şi pentru timp. Şi că eu le-am cam pierdut.

— Nea Radu e o figură! rîse ca o fetişcană Dana.

— Te-mpaci bine cu el?

— Nimeni nu se-mpacă, ridică din umeri cercetătoarea. Sau el nu se-mpacă... şi cam cu multe; din păcate, are dreptate deseori. V-am spus că e inima prototipului „Ypsilon—3". Asta nu l-a oprit însă, chiar adineauri, să-mi ardă şi mie „o muştruluială pe cinste", tot pe drept. Dar nu pentru a discuta asta aţi venit aici, nu? Îl căutaţi pe Zeno?

Colonelul rămase perplex. De unde ştia de Zeno? Ştia şi cine e? Cît ştia, care era relaţia...?

— Îl cunoşti?

— Nu, zise cu regret Dana. Nona mi-a vorbit de el. Mark, de asemenea.

Altă surpriză! Pînă acum ei știau — Nona spusese — că Mark i-ar fi cerut numai „să-i facă cunoștință cu Dana". Așa scria în declarația aceea mîzgălită a Nonei, citise cu ochii lui. De ce spusese *doar atît* Nona? Mark trecea — din informațiile lui Florescu — drept un cuceritor. Să fi fost posibil?

— Pe Mark l-ai cunoscut bine?

— Tot Nona ne-a făcut cunoștință, surîse indulgent ironic Dana. Sesizase nuanța întrebării lui.

Dumitrescu se întrebă de ce totuși Nona mințise în privința Danei, de ce „o proteja"?

— M-am *văzut* cu Mark de două ori, preciză Dana. La bufetul de vizavi, unde intrasem să mănînc. Mark a încercat, abil altfel, să afle unele lucruri despre laborator, asta a doua oară; prima dată îmi făcuse declarații și propuneri, foarte direct, „americănește"!

— Cînd era asta? se interesă colonelul.

— Acum șase luni, înainte de revelion, da, cu două zile. Numai că eu nu aveam timp de „aventuri", deși m-a tentat, cinstit vorbind, o excursie la munte; iar Mark este un exemplar masculin foarte izbutit, nu știu dacă l-ați văzut. Puteți fi însă liniștit, nu am acceptat nimic și nu i-am spus nimic despre laborator sau cercetări. Nu audiasem încă nici una din expunerile dumneavoastră sau ale maiorului Stoenescu „despre secret", dar eram vaccinată.

— Vaccinată? nu pricepu Dumitrescu.

— Nona încercase să afle aceleași lucruri... cu subtilitatea ei de rinocer, cam cu o lună înainte. Știu însă ce și cît să vorbesc despre lucrările mele, credeți-mă!

Ei, uite, n-o credea! Mark era, fusese, un profesionist foarte bun, din cîte știau ei, care putea „prinde", ca orice profesionist, și idei neexprimate; dintr-o negare chiar, din timbrul vocii sau expresia ochilor. Iar siguranța asta că „știe cît să vorbească despre lucrările ei" colonelul o cunoștea bine. Toți cercetătorii erau ferm convinși că sînt mult mai competenți să aprecieze ei cît anume se putea spune „unui profan" și cît nu. Atît doar că — din informațiile lui Florescu și declarațiile lui „Alberto" — „profanul" ce fusese Mark avea două licențe, una în electronică, alta în biochimie.

Degajarea cu care Dana vorbea despre toate acestea, faptul că, discutînd cu el, scria mai departe pe notesul acela, plimbîndu-se printre aparate, dovedeau că nu acorda prea mare atenție problemei. Despre Nona chiar afirmase....

— Ce legătură poate fi între dumneata şi Nona? se auzi Dumitrescu spunînd.

Autoarea proiectului „Ypsilon-3" se întoarse spre el, îl scrută în acel clar-obscur al încăperii, păru să ezite, apoi spuse simplu:

— E sora mea.

Colonelul nici nu clipi, deşi faptul i se părea paradoxal. Cum? Toanta aia de moaşă, semianalfabeta aia pe care o putea agăţa la bar oricine, era sora acestei femei despre care oameni pe deplin competenţi spuneau că e „o stea încă prea puţin cunoscută faţă de cît merită"?! Roşcovana aceea cu faţa deja buhăită era sora acestei făpturi inteligente, cu privire nostalgică?

— Sau cel puţin aşa am afirmat întotdeauna, rîse destinsă Dana. Ne-am cunoscut de fapt la o casă de copii. Copii găsiţi, preciză cercetătoarea. Mă înţelegeţi?....Am fost foarte bune prietene, în cel mai corect sens al cuvîntului. Acum ne vedem cam o dată pe lună, deşi locuim pe aceeaşi stradă. Şi încercăm să ne convingem una pe alta, fără succes, „că-i timpul să începem să trăim", scandă cu o notă de autoironie Dana.

Confesiunea, făcută linear, ochi în ochi, fusese încheiată. Dana îşi reluă lucrul. Dumitrescu se întrebă cum dracu de nu ştiuseră ei asta pînă acum? Ei, cum se făcea că meticulosului Stoenescu îi scăpase acest „amănunt"? Sau... se considerase că — oficial — Nona şi Dana *nu* erau de fapt rude? Erau totuşi? Erau *mai mult* decît rude? Cîte surori oficiale, „veritabile", nu se bălăcăreau în procese, nu se judecau prin tribunale pentru cine ştie ce nimic ani la rînd?

— Nona nu e ce pare sau ce crede poliţia, care n-a reuşit „să o treacă în cazier", că n-are de ce! zise Dana. Nu ia bani de la nimeni, ba şi dă, cui îi cere. A ratat la 17 ani ceea ce credea ea să fi fost „o mare iubire", porcul ăla şi-a bătut joc de ea într-un mod oribil, din cîte am aflat mai tîrziu. Nona însă îşi ţine casa ca un pahar, ceea ce nu fac eu, găteşte cum eu nici în vis nu reuşesc, se amuză Dana. Sînt convinsă că ar fi şi o mamă excelentă, cum eu iarăşi nu cred că aş putea fi. Şi poate va fi, vrea să se mărite, numai că... N-are... N-a avut noroc, chiar dacă dumneavoastră spuneţi că „norocul şi ghinionul şi le face fiecare singur"! Nu-i, din păcate, întotdeauna aşa.

— Am spus eu asta în vreo expunere pe care v-am făcut-o? se miră Dumitrescu.

— Magda mi-a zis azi că spuneţi des.

— Magda? A fost aici? Cînd?

— Cam acum o oră, două? Nu ştiu exact, ceasul meu...

— Dana! izbucni colonelul. I se părea — nu pricepea cum — ridicol să i se adreseze acestei femei cu „doamna Costea".

De ce nu mi-ai zis nimic, cînd am vorbit cu fiecare, nici despre Mark, nici despre Nona?

— Cred că am uitat de Mark, zise simplu Dana. Iar despre Nona nu bănuiam că vă interesează.

Ei, cu acest „am uitat“ şi „nu bănuiam că“ îl exasperau! Poftim că nu numai „Alberto“ uita amănunte importante! Dumitrescu preveni abrupt:

— Sînt foarte grăbit. Spune-mi, cum crezi că l-aş putea găsi pe Zeno?

— Magda m-a întrebat ceva asemănător.

— Vă cunoaşteţi de mult?

— Am stat în acelaşi cămin, Magda era însă prin anul întîi, îşi aminti Dana. Am pus acum în ecuaţie „cazul Zeno“, Magda zicea că i-aş fi sugerat „o ipoteză de lucru“. Presupunea însă, în mod eronat, că proiectul „Ypsilon-3“ ar fi fost fotocopiat de cineva şi că acea fotocopie s-ar afla la Zeno.

— Şi dacă totuşi ar fi aşa?

— Exclus, spuse plină de siguranţă Dana.

Dumitrescu scoase din buzunarul hainei fotografiile făcute de serviciul lui Datu şi i le puse pe masă.

Dana le privi, aprinse o veioză, le cercetă tot mai repede, dînd fotografie după fotografie.

— Aceste fotocopii sînt nişte vechituri. Fostul proiect, cel eşuat, nu al meu.

Dumitrescu simţi realmente că i se făcea rău. Atunci *unde* era „filmul adevărat“?! Atunci microfilmul găsit de oamenii lui Datu *ce era?* Îl făcuse Adrian Rizea „de probă“? Ştia că e total lipsit de valoare şi îl păstrase, îl păstrase *pentru ce?* Asta ce joc trucat mai era? *Unde* se afla acum *adevăratul* film pentru care venise Fredy în ţară?

Rotocoalele de fum erau perfecte! Fredy constată că golise însă pachetul de ţigări; se întrebă *dacă* aveau să-i mai dea altele şi... dacă aveau să fie de aceeaşi calitate. Eh, trebuia să se obişnuiască, asta fusese, poate, ultima ţigară bună din viaţa lui.

Intrase într-o stare de relaxare nefirească, fiind conştient că de-aici înainte numai şansa îl mai putea salva. *Dacă* Zeno izbutise să găsească bilet pentru cursa care avea să decoleze curînd, era perfect. Românii aveau să-l elibereze pe cauţiune — ce-i putea reţine, în definitiv? Doar faptul că intrase în ţară cu un paşaport fals, eh! *Pentru altceva nu aveau proba zdrobitoare,* iar Centrul avea să plătească acea cauţiune. Planul lui era să valorifice acel microfilm *mult mai avantajos decît bănuiau românii.*

Dar Centrul avea nevoie pentru asta *de el*, căci nu le expusese în întregime planul.

Dacă însă Zeno nu reuşea să plece, ei bine, atunci, pînă mîine la aceeaşi oră, românii aveau să facă pe dracu-n patru şi să-l dibuie pe Zeno. Rizea avea să-l dea, prostul, dacă era „luat tare“ sau dacă i se întindea cea mai ieftină cursă. Iar atunci...

Atunci, acest dulău credincios care-l păzea— tipul cu trei trese late pe umăr— cum se chema asta? Na, că uitase!—, avea să-l conducă încîntat într-o celulă cu aspect tare neprimitor, unde urma să rămînă pînă la sfîrşitul zilelor. Cam neplăcut. De ce uitase însă cum se numea tipul ăsta de „plotoner“? Ştiuse. Era obosit. Îi lipseau şi pastilele.

Ce făcea însă lunganul blond acum, ce făcea tînăra cu ochi albaştri?

Uşa se deschise; căpitanul reapăru cu un dosar în mînă. Aha! Venea „cu documente“!

— Vreţi poate să mîncaţi ceva?

— A, nu! refuză Fredy. Cred că încă nu mi-e suficient de foame pentru a înghiţi ce i se oferă unui spion prins.

Mercenarul— care uite că nu era mercenar, dar cum naiba vorbea atunci o germană atît de curată?— schimbă din nou o privire cu „plotonerul“, care înţelese şi ieşi. Cum se chema totuşi gradul „plotonerului“?

— Pentru că sînteţi atît de amabil, încercă marea cu degetul Fredy, în locul mîncării aş prefera altceva: să-mi restituiţi pastilele pe care mi le-aţi confiscat. Le-aţi trimis probabil în laborator, s-a putut constata că nu conţin cianură, nu vreau să mă sinucid...

— Regret, zise blondul, dar doctorul Poiană afirmă că pentru inima dumneavoastră sînt echivalente cu otrava.

Uite, drăguţii, ce grijă aveau de el! În sfîrşit, nu mersese, să vedem ce cuprindea dosarul. Lunganul aruncă însă dosarul pe masă şi începu să se plimbe părînd frămîntat de ceva.

— Mark, din cîte sînt informat, a murit tot din cauza unor asemenea pastile.

Ha! Era un truc. Mark? Ei, cum să moară Mark? Trebuia să se facă însă că-l crede.

— Mark?! A murit?!

— Acum trei luni; o „dispariţie discretă“, dar credeam că ştiţi, făcu o mică strîmbătură căpitanul.

Trei luni? Ciudat, de trei luni nu mai auzise într-adevăr nimic despre Mark. De ce? „O dispariţie discretă“?! Căzuse cumva Mark în capcana inevitabilă aproape— nu de a fi prins de un serviciu *străin*, ci de a şti, de-a afla prea multe despre şe-

fii *propriului* serviciu pentru care lucrau amîndoi?! Asta *nu se ierta!*

Trei luni, o dispariţie discretă. Mark îi spusese, ultima dată cînd se văzuseră, că „e pe urmele unei afaceri mari, interioare". Încercase Mark să-şi şantajeze proprii şefi? Îl lichidaseră?! Stupid!

Dacă era aşa — şi era foarte posibil, în definitiv de ce i-ar fi spus românii o minciună în privinţa asta? —, ei bine, dacă era aşa, *dacă* Mark, mult mai tînăr decît el şi cel puţin la fel de bun, dispăruse discret... ce sens mai avea să creadă el în *şansă?* Jocul era sfîrşit. „Şansa îţi face bucata ca o tîrfă, cînd ţi-e lumea mai dragă!" Erau cuvintele lui Mark. Da, Mark avusese întotdeauna şansă, ştiuse asta, forţase mîna şansei, iar tîrfa... trişase.

— Se pare că Zeno s-a plîns de eficienţa lui Mark, adăugă căpitanul.

Zeno? Ridicol! Pe lîngă Mark, Zeno era un pigmeu! Îl contactase totuşi cineva pe Zeno, fără să ştie Mark, dar tot pe baza diplomei false? Zeno trăncănise cine ştie ce?

Trebuia să afle amănunte, altfel nu putea accepta ideea morţii lui Mark şi încă din cauza unor pilule, ha! Zeno era un pigmeu, un ratat, un gunoi!...

Şi dacă nu era aşa?... Dacă Zeno fusese recrutat încă înainte de a-l găsi Mark? Dacă *îl controla* de fapt pe Mark? Absurd, dar... ce era imposibil în lumea lor?!

— Nu cred, spuse Fredy. Mark era foarte bun.

— Se pare că fusese găsit cineva şi mai bun, care lui Zeno i-a convenit mai mult. Dumneavoastră aţi fost acel om, preciză Vlad.

Scîrnăvia de Zeno să fi fost „un as din umbră"?! Care-l preferase pe el lui Mark? Poate pentru că Mark aflase ceva ce-l indispunea pe Zeno, dar nu numai pe el? Se combinase această sesizare a lui Zeno cu alta pe care stăpînii lor o aveau despre Mark?! Aberant! Dar tocmai de aceea plauzibil. Ce era — sau ce nu era — aberant în spionaj? Ce nu era aberant în întreaga lume în care trăiau?

Iar acest căpitan blond şi fata aceea cu ochi albaştri, în loc să-şi trăiască viaţa, clipă de clipă, cît o mai puteau face — mîine cine ştie ce putea fi? —, se canoneau duminica după-masă aici, ca să probeze logic, justiţiabil, „vinovăţia lui şi-a jigodiei de Adrian Rizea"! Vinovăţia lui! Ucisese cine mai ştia cîţi oameni „în carieră", asta-i era meseria, cînd era cazul ucidea ca să nu fie ucis, singura vinovăţie pe care o considera reală era *că nu-l prevenise pe Mark!* Atunci, cînd îi spusese de „afacerea interioară"! Era mai tînăr decît el Mark, ar fi trebuit prevenit că jocul e trucat, că *nu trebuie să încerci* să schimbi regulile; regu-

lile erau fixate de o gaşcă universală de stăpîni grăsani, ghiftuiţi, care mişcau, pentru a se amuza şi „pentru a rămîne în şa", pioni jalnici — ca el şi ca Mark — pe o tablă de şah, ce se chema „Planeta albastră"!

— Îmi pare bine că aţi înţeles să jucaţi sportiv, chiar dacă aţi pierdut, spuse vlăjganul blond.

Pierduse? Pierduse de mult. Ştiuse de fapt că pierduse de mult, şi el şi Mark! Se întrebă unde fusese îngropat Mark, în ce pămînt? Spre deosebire de Mark, el avea să dispună de „şansa" de-a se întoarce în pămîntul pe care se născuse maică-sa, pămîntul pe care maică-sa sperase ca el să revină. Uite că revenea! Duios! Ori sinistru? Tot aia!

— Ce nu pricepe colega mea cu ochi albaştri, reluă căpitanul, e de ce negaţi, în ciuda evidenţei, că v-aţi întîlnit cu Zeno în Bucureşti. Avem fotografii în acest dosar.

Ei, şi dacă aveau?! Ei, şi dacă se întîlnise cu Zeno? Ei, şi dacă Zeno avea să plece sau să nu plece din ţară azi... cu ce schimba asta adevăratul final al jocului? Ce-l aştepta pe el, dacă totuşi Zeno reuşea să scoată proiectul? Alt glonte, poate din acelaşi pistol care-l terminase, pe la spate, pe Mark? Planul, în definitiv, se putea derula mai departe şi fără el, poate nu atît de elegant, dar... pe cine mai interesa eleganţa?

— Trebuie să fie o confuzie, zise Fredy.

— Nu e o confuzie.

Îl dibuiseră cumva pe Mark mai de mult? Mark fusese trimis prea des în România, stăpînii greşiseră iar, lua-i-ar toţi dracii!, sau... nu greşiseră, cine mai ştia! Îl remarcaseră românii pe Mark? Era cam greu să nu-l remarci pe Mark. *Şi* în compania lui Zeno? Îl supravegheaseră apoi pe Zeno şi-l pozaseră pe acesta şi cu el? Aiurea! Trişau! Nu se întîlnise, el unul, cu Zeno pe stradă niciodată! Numai în camere sau în maşina cu geamuri fumurii a lui Zeno se văzuseră.

— Apăreţi nu numai în compania lui Rizea, zise lunganul blond — asta da, în compania lui Rizea era posibil —, dar şi cu Nona; iar în una din fotografii şi cu Zeno.

Nona? Cine mai era şi tîrfa aia? A, „cucerirea" locală a lui Rizea, Nona, „fata dulce"! Achiziţia inconştientă a lui Zeno, care era — sau nu era — o epavă ca şi Nona. Fredy privi fotografiile pe care blondul i le întinsese; prost făcute mai erau pozele! Aveau „nişte specialişti tare nespecializaţi", el le-ar fi făcut de zece ori mai bune. Se puteau distinge însă într-adevăr în cartoanele alea lucioase Rizea, Nona, Zeno şi Mark. El? El unul nu era nicăieri, pe el nu reuşiseră să-l surprindă sau îl confun-

dau, proştii, cu Mark. Folosind însă asemenea fotografii deplorabile, nici nu era de mirare.

— Amatori fotografii dumneavoastră! rîse Fredy. Este, aşa cum am spus, o confuzie. E adevărat, semăn cu Mark, dar aici, cu Zeno, este Mark nu sînt eu. A fost probabil ultima „poză" pe care aţi avut prilejul să i-o faceţi lui Mark! surîse Fredy, dar surîsul îi îngheţă pe buze.

Simţi, fără să ridice privirea, că... spusese, *făcuse ireparabilul.* Asta nu mai era gafă, era o greşeală, „mai mult decît o crimă, o greşeală" spusese parcă un specialist de talie în „arta informaţiilor"! Da, merita împuşcat! El, Fredy, căzuse în capcană ca un imbecil, ca un mucea, el, *el îl dăduse pe Zeno,* el, nu „prostul de Rizea", nici Nona, nici Mira, nici altcineva din cei pe care Zeno „îi desemnase" ca posibili viitori Rizea, el, Fredy, picase în cursa iscusit întinsă de lunganul blond. Pastilele! De-aia nu i le dăduse! „Moartea lui Mark"! Era, probabil, un truc cu care îl bulversase, ştiuseră că ţine la Mark — de la cine aflaseră asta? —, urmaseră „pasele false" cu „jocul sportiv" şi cu fata cu ochi albaştri „care nu înţelegea cum de el"... Frumos lucrat! Utilizaseră tot ce ştiau despre el, născociseră probabil moartea lui Mark, ăsta fusese — realitate sau nu — „punctul forte" al trucului, al capcanei. Lunganul ăsta blond reuşise să-i distragă atenţia, să-l demobilizeze o clipă, izbutise să-l trimită la podea.

Fredy privea „cu un zîmbet superior" fotografiile, dar nu îndrăznea să ridice privirea. Căpitanul se apropie, îi luă din mînă „pozele nereuşite" — ai dracului, de-aia erau şi pozele nereuşite, bine montat! —, apoi spuse pe un ton linear, nici măcar ironic:

— Unu la unu, ca nesportivitate. Aţi afirmat pînă acum că nu-l cunoaşteţi pe Zeno.

Căpitanul se îndreptă spre uşă, o deschise, colega cu ochi albaştri era acolo. Lunganul îi întinse fotografiile.

— Ipoteză confirmată! anunţă el sec.

Ochii viorii străluciră — a cui era ipoteza? A ei? Femeia înhăţă fotografiile şi dispăru; blondul închise uşa şi reveni la masa lui.

A ei era ipoteza?! Şi nici măcar nu-i aruncase o privire bestia mică, privise numai în ochii lunganului, el, Fredy, nici nu mai conta pentru ea. Ochii albaştri ai femeilor îi aduceau într-adevăr ghinion. *Îi aduseseră!* Pînă azi. De-aici înainte...

*

Dumitrescu intră în propriul birou, unde o găsi pe Magda vorbind la telefon.

— Vino aici! încheie imediat Magda şi puse receptorul în furcă.

— Dacă nu punem imediat mîna pe Zeno, ar fi mai cinstit să ne dăm demisiile! izbucni colonelul. Filmul găsit la Rizea acasă nu face nici cît o ceapă degerată. Adevăratul film e probabil la Zeno.

— L-am identificat pe Zeno! anunţă Magda. Nu e cazul să ne dăm demisiile.

— Cum?!

— Fredy a preluat de la Zeno un tic verbal, „bun înţeles", formă incorectă care mi-a atras atenţia şi pe care o remarcase Nona, care l-a poreclit pe Zeno „Bun înţeles"!

— Ce tic? Ce tot spui? Ştii cine e Zeno?! întrebă colonelul.

— Da. Un anume doctor Barbu Zenoviu-Ilarion. Zenoviu nu apare însă mai nicăieri în acte. Ina, cu care vorbeam adineauri, l-a descoperit doar în fişierul de evidenţă a populaţiei. Toţi îl ştiu de Barbu Ilarion, inclusiv Rizea, care nu-l nominalizase însă în declaraţia sa nicicum!

— Ai luat legătura cu aeroportul?

— Şi cu punctele de frontieră. Barbu are paşaport, dar cursa unică pe azi e peste două ore. Nu cred să fi găsit bilet, deci va încerca să plece mîine. Are altă cursă la ora nouă dimineaţa.

— Şi Rizea nu-l numise în declaraţia lui?

— Nu. Dovadă gravă pentru el! Ne-a minţit pînă la capăt ca un prost.

— Eşti sigură că de acel doctor e vorba?

— Da, zise Magda. Fredy a căutat, probabil, să se familiarizeze cu limba actuală vorbită, a discutat desigur mult cu Zeno în timpul vizitelor lui anterioare. A preluat însă, fără să vrea, şi acel „bun înţeles". Din datele existente în arhiva colonelului Florescu rezultă că există un singur doctor apărut în compania lui Mark. I l-am arătat pe Zeno în fotografie Nonei; era o poză proastă, nu l-a recunoscut. Dana mi-a spus însă că e, crede, „un doctor care e prieten cu Rizea". Vlad mi-a confirmat ipoteza, făcîndu-l pe Fredy să-l indice în fotografie pe Zeno, deşi afirmase că nu-l cunoaşte. L-a trădat acel „bun înţeles".

— Fredy minte, exclamă spontan Dumitrescu.

— Nu cred. Vlad spune că nu şi el nu se înşeală la mize de-astea! zise convinsă Magda.

— Şi unde-i acum Zeno?

— În timp ce telefonam la punctele de frontieră, i-am trimis pe Mircea şi pe Ilie să-i supravegheze locuinţa.

— Pe Ilie?! strigă disperat colonelul.

— A revenit mai devreme, spunea că s-a odihnit destul.

— O să-l piardă iar! strigă Dumitrescu.
Telefonul sună, colonelul ridică receptorul.
— Da!
— Locotenent-major Ilie, raportez!
— L-aţi pierdut! exclamă Dumitrescu, simţind că începea să devină superstiţios.
— Da.
— Unde?! Cum?!
— Cînd am ajuns în faţa blocului, maşina lui, un „Renault" vişiniu, demara. Era la distanţă mare, nu i-am putut vedea numărul, nu puteam fi siguri, Mircea a plecat după el, eu am rămas să verific la apartament. Locuinţa e descuiată, e în dezordine, nu-i nimeni, de-aici vă telefonez!
— Şi Mircea l-a pierdut?!
— Mi-a comunicat acum prin staţie că ăla goneşte ca un nebun, iar maşina lui Mircea... l-a lăsat în pană. Se îndrepta... spre estul Capitalei!

XI. IDEEA

— Vreţi să continuăm sportiv sau nesportiv? întrebă Vlad.
Fredy zîmbi istovit.
— De fapt, Mark trăieşte, nu-i aşa? întrebă el.
— Din păcate, nu.
— Dar... de unde dracu aţi ştiut că-l cunosc pe Barbu? izbucni Fredy. Se stăpîni însă imediat şi surîse: A, e un secret, bun înţeles.
— Bun înţeles, aprobă Vlad.
— Cred că sînt obosit, zise Fredy. Şi... golit. V-am spus tot ce ştiam.
— Mai puţin esenţialul, zîmbi Vlad.
Prin ochii lui Fredy trecu o lucire ciudată.
— Nu înţeleg, spuse el.
— Ba da. Ne-aţi relatat totul „foarte deschis", pentru a ascunde scopul final al operaţiei.
Privirea lui Fredy redevenise impenetrabilă. Mîinile lui puternice mototoliră pachetul gol de ţigări.
— Zău?! se miră el.

*

— Unde a fost văzut ultima dată? întrebă Dumitrescu.
— Şoseaua Iancului, colţ cu Mihai Bravu! se auzi în staţia maşinii vocea lui Mircea.

— Unde te afli?
— La Foişorul de Foc, într-un echipaj al poliţiei, dar am furat o „Dacie“ ca să ajung aici. Adică am împrumutat-o, proprietarul, cînd a văzut cum conduc, a coborît. Alertaţi, vă rog, echipajele „Circulaţiei“! Ştiţi numărul „Renault“-ului?
— Da. Şi-am făcut-o, zise Dumitrescu.
Întrebarea era dacă, între timp, Barbu-Zeno nu coborîse din maşină şi nu dispăruse cumva?! Dacă nu abandona geanta sau microfilmul! Sau dacă nu găsea vreun mijloc de a se urca într-un tren, autotren, camion, cu care să ajungă la Giurgiu sau la alt punct de frontieră. Azi, mîine sau poimîine, furînd un paşaport, dacă nu cumva avea unul pe alt nume! Îi adusese Fredy un asemenea paşaport? Puţin probabil. Fredy intrase desigur „curat“ în ţară, dar acest avantaj avea şi dezavantajele sale.

*

— Aţi mai fotocopiat şi alte proiecte în afară de „Ypsilon-3“? întrebă Stoenescu.
— Nu. Adică... pentru a exersa, doar vechiul proiect, dar care e fără valoare, îşi aminti Rizea.
— De ce nu mi-aţi spus că îl cunoaşteţi pe doctorul Barbu Zenoviu Ilarion, zis Zeno?
— El n-are nici un amestec, spuse Rizea. A fost însă... singurul om, în afară de Fredy, care, fără să-mi fie rudă, fără... să primească vreodată... nici o atenţie, ştiţi, cînd mă întorceam din străinătate... m-a ajutat. M-a ajutat şi mai de mult, să mă încadrez la institut.
— Înţeleg. Vă aprecia şi el, zise Stoenescu.
— Da. De-asta m-a ajutat încă din facultate. Dar nu lucram împreună! Cei cu care lucram la institut, nici unul... Nu mă respectau, pricepeţi? Nici pentru munca, nici pentru funcţia mea! Asta e! Nu mă respectau!

*

— Acest Zeno sau Barbu, cum vreţi, spuse rar Fredy, are o teorie nu lipsită de interes. Afirmă că „un prost ajuns pe un scaun prea mare pentru el e un trădător potenţial“. Pe Rizea, prin relaţii, fiind doctor, zîmbi Fredy, Zeno reuşise să-l facă şef de laborator; asta pînă la venirea noului director, cum îl cheamă?... Săndulescu!
— Şi de ce e „un trădător potenţial“? se interesă Vlad. Constată că, văzute faptele din alt unghi, teoria semăna mult cu cea a Magdei şi-a Inei.
— Prostul nu se pricepe, explică Fredy, simte însă dispreţul celor din jur, iar pentru a se menţine e în stare de orice. Începe

să spere în ascuns că „le va arăta el ăstora cînd va ajunge «dincolo»".

— Vă întrebasem însă altceva, observă Vlad.

— Vă delectez şi cu asta imediat. Nenorocirea e că numai cu proştii nu reuşeşti mare lucru! Poţi fura, eventual, un proiect! E puţin.

— Oare? se îndoi Vlad.

— Da. Lumea e plină de proiecte. Proştii sînt însă foarte utili pentru a ajunge la cine trebuie.

— Adică!

— E vorba de o anume Dana Costea. Mă-ntreb dacă o fi avînd tot ochi albaştri? preciză Fredy. O cunoaşteţi?

— Vag.

— Mark a discutat cu ea de două ori. Îi obţinuse lucrările publicate, a vorbit şi cu alţi cercetători români şi străini. Mi-a predat un dosar pe care l-am completat. Specialiştii noştri i-au studiat datele personale, lucrările, ritmicitatea, afirmă că e o cercetătoare de excepţie, de viitor, care „valorează cît greutatea ei în aur"!

— Cred că încep să înţeleg, spuse Vlad.

— Domnişoara Dana Costea s-a zbătut mult pentru a-i fi luat în verificări proiectul „Ypsilon-3". Îşi cunoaşte insuficient valoarea această Dana, afirmă ochelariştii noştri. *Crede* că acel proiect e punctul ei culminant în carieră. *Trăieşte acum pentru „Ypsilon-3"!* Mark era un specialist în materie, conchise Fredy. N-a izbutit însă nicicum s-o seducă. De-aici o concluzie pe care am tras-o eu, dar pe care a valorificat-o Zeno, care a trimis în urmă cu o lună „un mesaj pentru Mark", zicea el. Mesajul a ajuns la şefii mei care l-au apreciat pe Zeno mult.

— Ce mesaj? deveni atent Vlad. Cam cum suna?

— „Dana Costea va veni la Congresul din iulie. Pînă atunci „Ypsilon-3" trebuie blocat în România şi brevetat afară. Asta o va face să-şi dea seama că locul ei nu e în România". Cred că e aproximativ exact, zise Fredy. Este vorba de un congres de pură specialitate, unde îmi propusesem să fiu prezent... eu sau Mark. O idee subtilă, care valora mai mult chiar şi decît „Ypsilon-3", nu credeţi?

— Ba da, conveni Vlad. A fost deci ideea lui Zeno.

— Aiurea! rîse Fredy. Măgarul o furase de la mine, voia „să-şi facă intrarea în Occident".

*

— Se întoarce spre centru! Ba nu, a virat la stînga, goneşte ca un nebun spre gară! auzi Dumitrescu prin staţie vocea necunoscută a cuiva de pe o maşină a Direcţiei Circulaţie.

Colonelul viră și el, dar la dreapta, constată că *încă* era bine. Zeno era tot în mașină, „gonea ca un nebun", deci avea mîinile ocupate, puțin probabil să găsească astfel ocazia să scape de geantă sau de microfilm.

— Atenție! interveni Dumitrescu. Dacă aruncă o servietă din mașină, recuperați-o imediat!

*

— Ce ți-a venit? făcu Vlad nedumerit.

— Nu știu, zise Magda. Dar te rog eu să vii cu mine! E ilogic ce-ți cer, știu, dar...

Vlad privi spre ușa camerei de anchete, unde reintrase să-i țină companie lui Fredy plutonierul-adjutant, privi din nou spre Magda. Ochii, expresia Magdei vădeau o neliniște pe care nu i-o văzuse niciodată. Era albă la față, tremura.

— Ce s-a-ntîmplat? Explică-mi!

— N-am timp! zise Magda apucîndu-l de braț. Vino! Nu sînt în stare să conduc mașina. Dacă nu vii imediat cu mine, ratăm tot!

Ei bine, și dacă-l întreba colonelul de ce-a plecat din anchetă... el ce spunea?! Magda îl tîra cu o forță incredibilă spre ușa de ieșire din clădire, subofițerii de pe coridor se uitau la ei ca la doi bezmetici. Nu, ca la o bezmetică și-un zăpăuc mai corect!

*

Lui Mircea Stoican i se părea că plutonierul-major conducea mașina prea încet, deși omul făcea tot ce putea, lua curbele ca la un raliu. Chiar prin fața lor trecu fantomatic, pe o stradă îngustă, perpendiculară cu cea pe care goneau, „Renault"-ul vișiniu! În urma lui apăru alt echipaj al „Circulației", cu sirenele în plin.

— Făceți-l s-o ia spre barieră! se auzi vocea lui Dumitrescu.

Intraseră pe strada pe care se afla „Renault"-ul vișiniu. Mircea zări în capătul ei o altă mașină a poliției care venea în întîmpinarea „Renault"-ului, dar Zeno gonea demențial. În ultima clipă mașina poliției se trase spre dreapta, lăsînd loc nebunului care se duse mai departe.

Voia să se sinucidă Zeno? Să scape sau să se sinucidă? De ce proceda astfel? De ce, cînd îl pierduse el preț de-un minut, poate două, Zeno nu coborîse din mașină în plin centru, unde ar fi fost greu de găsit? O a doua mașină a „Circulației" apăruse în urma lui Zeno. Ambele goneau după nebunul care făcu la stînga pe o stradă și le dispăru din vedere.

— La dreapta, pe prima stradă! zise Mircea.

*

— Explică-mi totuşi şi mie ce ţi-a venit? întrebă Vlad demarînd.

— Nu ştiu, zise Magda la fel de crispată. Nu ştiu, repetă, dar Zeno nu-i Fredy! Înţelegi? *Nu-i Fredy!* Zeno e „un şobolan din umbră", nu cred, nu pot să cred că nu a descoperit o soluţie în genul lui, chiar dacă n-a avut şansa de-a găsi... Ah, nu ştiu, nu pot acum să-ţi explic, grăbeşte-te! Ia-o la stînga, în dreapta drumul e blocat, ştiu eu!

*

— Se duce spre barieră! auzi Dumitrescu în staţie aceeaşi voce.

Bariera era coborîtă, o văzuse el în urmă cu două minute. Dacă nu avea noroc Zeno să se ridice bariera tocmai acum! La dreapta! Înainte! Poftim, aici strada era blocată de un camion. Pe-aici uite că nu nimerise Zeno, avea noroc! Dumitrescu făcu la stînga şi iar la dreapta şi văzu maşina în care era şi Mircea zburînd prin faţa sa. Colonelul o urmă.

Bariera! Era încă lăsată. „Renault"-ul vişiniu frînă, în spatele lui opriră două maşini ale „Circulaţiei". Mircea sărise deja din maşina cu care venise, alergă împreună cu alţi doi poliţişti în uniformă spre „Renault"-ul vişiniu. În spatele maşinii în care se afla Dumitrescu, opri încă un echipaj al „Circulaţiei".

Colonelul coborî, se îndreptă cu pas grăbit spre maşinile din faţă şi simţi că i se taie picioarele. Din „Renault"-ul cu geamuri fumurii coborîse un puşti bucălat, creţ, negricios şi zbîrlit, un ochelarist de 18, cel mult 19 ani. Dumitrescu intră în prima maşină a „Circulaţiei", schimbă frecvenţa şi auzi imediat vocea disperată a lui Stoenescu.

— „Unu", sînt „Doi"! „Unu", sînt „Doi", unde sînteţi? Recepţie!

— La Gara de Est, aici *un mare zero!* anunţă colonelul. Aeroportul şi Giurgiu, prima urgenţă! Alergaţi acolo!

Închise şi coborî din nou, se îndreptă spre „Renault"-ul vişiniu. Mircea îi ieşi în întîmpinare.

— Maşina e-a lui Zeno în mod cert. Dar..., raportă el pierit.

— Proprietarul m-a rugat să-i duc maşina la Mamaia! Am mai făcut curse pentru dînsul. Ce-aveţi cu mine?! ţipa ca un apucat bufniţoiul cu ochelari.

Mircea se repezi să-l pocnească, dar Dumitrescu reuşi să-i prindă mîna la timp.

— Cine-i proprietarul? întrebă Dumitrescu.

— Dom' doctor Barbu! M-a rugat prin telefon să plec imediat, eu i-am spus c-am băut aseară, dar... a zis că, dacă vreau să devin cascador...

— Reţineţi-l, individul mă interesează! Vă mulţumesc mult! zise Dumitrescu unuia din ofiţerii care-l recunoscuse. Îl luă de braţ pe Mircea, se întoarse şi porniră spre maşina care-i aştepta.

*

— „Doi", sînt „Cinci", mă îndrept spre aeroport, auzi Stoenescu vocea Inei.

— Eu am pornit spre Giurgiu! anunţă Stoenescu. Ştii cumva, „Trei" şi „Patru" au fost alertaţi?

— Aici „Trei", se auzi glasul flegmatic al lui Vlad. Ne îndreptăm spre aeroportul Băneasa.

— La Băneasa?! Ce căutaţi acolo? se înfurie Stoenescu.

— Magda are... ideea relevantă că amicul o şterge, dacă n-a şters-o deja, spre „Kogălniceanu" sau Timişoara!

Uite, la asta... nu se gîndise nimeni.

— „Trei", cine ţi-a aprobat să întrerupi ancheta? Din ordinul cui eşti acolo? se supără maiorul.

— E vorba de-o intuiţie feminină, mi-asum răspunderea. „Patru" spune că n-are, deocamdată, argumente logice, dar că o să le găsească mai tîrziu. Terminat! abia se mai auzi vocea lui Vlad.

Stoenescu gonea spre ieşirea din Bucureşti, mai auzi, tot foarte slabă, vocea Inei:

— „Doi", eu mă apropii de Băneasa. Dar continui drumul spre Otopeni, da?

Ina păru să mai spună ceva, nu se mai distinse însă ce.

*

— Vi-e rău? întrebă speriat Mircea.

Dumitrescu era cenuşiu la faţă. Se aşezase pe scaunul din spate al maşinii şi rămăsese cîteva minute nemişcat. Colonelul căută cu mîna în buzunar. Scoase o pastilă minusculă şi o înghiţi cu greu. Maxilarele îi păreau încleştate.

— Vă duc la primul spital! spuse Mircea demarînd, ieşi pe prima stradă la stînga. Se întrebă... unde era acel prim spital?

— Treci... pe frecvenţa noastră! scrîşni colonelul... Stoenescu! Am uitat... Kogălniceanu şi Timişoara!

— Vă duc întîi la spital! ţipă Mircea aproape îngrozit.

Era cît pe-aci să intre într-un camion, reuşi să evite în ultimul moment, făcu la dreapta, îşi amintea că era pe-aci... Unde... unde era spitalul acela?...

— Oprește! făcu mîrîit colonelul. Oprește, n-auzi?

Mircea opri. Întoarse capul spre șeful său și îl auzi spunînd:

— Fă întîi... ce ți-am spus... O să-mi treacă... S-a mai întîmplat. La dracu!... Nu mor eu!

— „Doi“, sînt „Șase“! „Doi“, sînt „Șase“! Recepție! făcu Mircea grăbit, așteptă, repetă apelul, așteptă din nou, trecu la apelul general, nu se auzea însă nimic, nici un mesaj de răspuns, al nimănui. Tăcere. Iar în spatele său, în mașină,... tot tăcere! Întoarse încet capul.

*

— Ei da, se hotărî în sfîrșit Săndulescu să-și exprime ceva mai exact *ideea* pe care nu știa deloc anume „cum s-o prezinte cît mai clar“. Da, aș vrea să-mi faci o vizită pentru a-l vedea pe Liviu.

Dana se ridică brusc din fotoliu, merse lîngă fereastra mare a laboratorului și începu să privească „pădurea de blocuri noi“, cum zicea ea, care se întindea pînă la marginea Capitalei. Săndulescu rămăsese nemișcat, în picioare. Se întrebă dacă nu greșise.

— Spuneți-mi, îmi propuneți vizita... în perspectiva unei cereri în căsătorie? întrebă Dana.

Se întorsese spre el și-l privea în ochi.

— Și dacă ar fi așa?

— Cred că ați face o mare greșeală, zise cu o nuanță de regret Dana.

— Liviu?

— O, nu! rîse autoarea proiectului „Ypsilon-3“. L-am văzut pe Liviu acum o săptămînă în curtea institutului, am stat și cinci minute de vorbă. M-a criticat pentru că fumez; la fel ca nea Radu. E un copil inteligent, bun și sensibil, sînt sigură că l-aș iubi și că m-ar putea iubi.

— Mi se pare aspectul central al problemei, observă Săndulescu.

— Hm! făcu sceptică Dana.

O sclipire ștrengărească trecu prin ochii ei, se întoarse lîngă masa de lucru, căută o țigară, renunță, apoi ridică privirea spre el.

— Aș zice să-mi faceți dumneavoastră o vizită mai întîi. Dar... într-o zi neanunțată! Cum ar fi azi, de pildă! După aceea, rămîne de văzut dacă m-ați mai invita vreodată!

În cei șapte ani cît fusese căsătorit cu Laura, Săndulescu învățase multe. Laura nu fusese o gospodină deloc ordonată; înainte de-a muri, Laura îi spusese să-și găsească o nevastă „mai bună ca ea“, pentru copil. Cam ce putea fi în garsoniera Danei își imagina el după cum arăta fișetul cercetătoarei, unde

însă, spre deosebire de el, Dana găsea imediat, întotdeauna, tot ce căuta.

— Ai şi ploşniţe? vru să ştie Săndulescu.

— Ei, nu! conveni Dana. Nici măcar gîndaci, dar ăia cred că n-au, săracii, la ce se prăsi. În bucătăria mea, în afară de cărţi, caiete, compasuri, nu se găsesc prea multe „alte obiecte trebuitoare".

— Lucrezi în bucătărie?!

— În cameră e şi mai mare dezastru, aproape nu mai am eu loc! Parcă ar fi trecut un taifun! Este..

— Perfect, acceptă Săndulescu. Merg azi „la faţa locului", să constat cu ochii mei.

— Eh, nu! tresări Dana. Vă apreciez curajul şi hotărîrea dar... nu azi totuşi, zîmbi ea. Totuşi, nu azi, e mai bine!

*

Cu geanta pe genunchi, Zeno stătea pe scaunul confortabil al avionului. Nemişcat, cu ochii închişi. Auzi bîzîitul care preceda pornirea motoarelor. Elicea primului motor începuse să se învîrtă. Gata, scăpa!

Scăpase! Avusese noroc cu biletul acela „refuzat", cineva renunţase în ultima clipă. Reţinuse locul, telefonic, peste două ore... peste două ore... era de sperat că...

— Îmi permiteţi?

O femeie. A, scaunul de lîngă el rămăsese liber. Barbu Zenoviu Ilarion se ridică încet, strîngînd bine mînerul genţii în mînă. Se întrebă dacă, totuşi, pe Kogălniceanu...

Ce era însă asta? Motoarele. De ce... de ce îşi încetiniseră parcă...?

Ochii femeii acesteia îl priveau ciudat! Din poşeta ei apăruse ceva, o legitimaţie era... pe care i-o arăta pe jumătate scoasă doar din poşetă. Iar acolo, în fotografie...

Femeia era în faţa lui... Aceeaşi femeie pe care o remarcase azi în staţia de metro! Azi, cînd schimbase geanta... trecuse pe lîngă el atunci, după Rizea, acum era în faţa lui. Ochii albaştri scînteiau dur.

Instinctiv, absurd, Zeno se întoarse să fugă spre coada avionului. Dădu însă de un lungan blond, cu cămaşa descheiată la piept, care rînjea cu un aer poznaş.

— Regret că vă reţinem, şopti de-a dreptul cald vlăjganul blond, luîndu-i din mînă servieta-diplomat. Dar un băiat simpatic susţine că i-aţi furat ceva.

— Eu?! bîigui Zeno... Ce?

— „O idee subtilă"! confie cu un surîs îngeresc blondul şi adăugă: Şi servieta aceasta, bun înţeles!

XII. PARTIDA

— Cum adică? Din toţi cîţi sîntem în laboratorul ăsta, am rămas numai noi doi?! se scandaliză Dan Ionescu.
— Da, zîmbi Marcela. „Am rămas numai noi doi“!
Dan Ionescu îşi împinse în faţă hîrtiile la care lucrase pînă atunci şi privi din nou în jur, nedumerit.
— Păi, ăilalţi unde sînt?
— Grigore şi Claudiu au fost de serviciu azi-noapte; au supravegheat aparatele; totul, în ordine...
— Bine, şi ceilalţi?!
— Nu ştiu ce s-a petrecut cu Dana şi cu Adrian Rizea de n-au apărut pînă la ora asta. Amîndoi sînt întotdeauna punctuali. Le-am telefonat, nu răspunde nimeni. Culmea, aud că nici directorul Săndulescu n-a apărut.
— Şi Alec?! Şi Cezar?!
— Pentru Alec a telefonat nevastă-sa, zice că azi... va veni mai tîrziu.
Dan se ridică enervat de pe scaun. Pe Alec Mariano „îl apucase“ încă de ieri! Dacă ăla nu stătea acum acasă scriind pe ce-i cădea în mînă... mare minune! Cine-l pusese să se-nsoare, să-şi ia şi o locuinţă?! Ăluia i-ar fi trebuit o cameră, undeva aici, la institut, un pat, o masă, un scaun şi-un teanc de hîrtii albe, să scrie, să doarmă, iar să scrie, iar să doarmă, ziua şi noaptea, altceva nu părea să-l mai intereseze din lumea înconjurătoare!
— Cezar Albiescu a telefonat că maică-sa e bine, dar că mai are de rezolvat ceva. O să lipsească azi.
„Mai avea de rezolvat ceva“! Hm! Dan se strîmbă. Ştia el ce, dobitocul de Cezar se lăsa şantajat pur şi simplu de-o arieratăl Se încurcase cu ea cu ani în urmă, venise apoi în Bucureşti, se însurase, dar dilia aia îl anunţase că „are un copil cu el“, asta la patru ani după ce se despărţiseră. Cezar se dusese atunci la Craiova: fufa da, copil ioc! Gasperiţa îi spusese că s-ar afla „la părinţii ei“, că pe copil l-a botezat „Fredy“ şi că-i seamănă lui Cezar leit! Copil de trei-patru ani care să semene leit cu cogeamite prăjina de Cezar Albiescu! Ce tîmpenie, ce escroacă, o montase însă şi pe mama lui Cezar— el cu nevastă-sa n-aveau copii—, mama dromaderului se lăsase păcălită, îl bătea la cap cu scrisori şi telefoane să-şi recunoască odrasla pe care nimeni n-o văzuse vreodată! Cezar consultase pînă la urmă un doctor care-i spusese că avea de-a face cu „o mamă fictivă“, era un fel de fixaţie sau aşa ceva, în rest „mama lui Fredy“ era normală. Începuse să creadă însă tot mai tare în faptul că este mamă, îl înnebunea încă şi-acum, după vreo şapte ani, pe Cezar

cù „Fredy al lor“! Totul pornise de la o tentativă de şantaj şi sfîrşise cu o clientă pentru balamuc; ba poate cu doi; dacă o mai ţinea aşa, avea să-l facă „să sară de pe linie“ şi pe Cezar!

Femeile astea erau o pacoste cu obiceiul lor de a-ţi anunţa, cînd ţi-era lumea mai dragă, că ele...

— Ştii, o să am un copil, zise Marcela.

— ... Cee?!... Cum o să ai un copil? făcu Dan, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Aşa bine! îl lămuri Marcela. De cînd există lumea asta, femeile nasc copii. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă.

— ... Ce... ce fel de copil? Cum? De unde-a apărut copilul ăsta, al cui e? izbucni Dan.

— Nu fi mai pramatie decît eşti, presupun că bănuieşti cam al cui poate să fie!

— Al meu?! îngheţă Dan Ionescu.

— Nu te nelinişti, copilul este al meu, anunţă liniar Marcela. Şi cu asta basta! Dă-mi fişele pe care le-ai făcut azi!

Dan Ionescu o privea complet năucit. Un copil ?! Al lui?! Da, de cînd era lumea, într-adevăr, femeile... Dar un copil *al lui*?!

— Eşti sigură că... e al meu?!

— O tînără cu care am vorbit ieri, care m-a şi consultat puţin, e de părere că ar fi al iubitului ei.

— Cum?! Cine-i ăla? se reaşează moale pe scaun Dan.

— Nu te interesează, spuse Marcela. Voi face oricum o analiză sau aşa ceva, cînd se va naşte copilul, pentru stabilirea paternităţii.

— Ce stabilire, de ce?! Deci... nu ştii, nu eşti sigură...

— Du-te dracului! făcu simplu Marcela. Ţi-am spus că nu vreau să-ţi pun copilul în braţe. Ştiu că nu sînt „o partidă“ pentru tine, cred de altfel... că nici tu pentru mine. Mai mult nu avem ce discuta. Rămîi liber, dragul meu, să trăieşti aşa cum ai fost obişnuit: pentru tine, pentru tine, pentru tine! Eu am de gînd să-mi cer transferul de-aici, „pentru a nu te incomoda“. Deşi... mă tem că nu te-ar incomoda nimic, zise Marcela. Se ridicase şi se plimba prin laborator. Eu vreau să-ţi mulţumesc, oricum! preciză ea.

Un copil! Un copil al lui! Că era al lui, fără doar şi poate! Nu, nu putea fi al altcuiva! Marcela... Nu, era copilul lui, în mod sigur! Un copil care avea să-i semene... La naiba, se... se tîmpise deja şi el ca... Dar un copil *al lui*! Să-i mulţumească? De ce?

— Pentru ce să-mi mulţumeşti?

— Maică-mea m-a anunţat aseară, zise Marcela, pe la douăsprezece noaptea, că... ţi-a ascultat sfatul. Se mărită. Cu can-

didatul pe care mi-l pregătise. Sper ca măcar cîţiva ani să mă lase-n pace!

Un copil al lui! Cum avea să-l cheme? Ce avea să fie? Marcela făcea ea pe nebuna destul de des, dar îl iubea, asta fără doar şi poate. Şi el o iubea de fapt... numai... Ce era cu povestea aceea cu stabilirea paternităţii!? De ce avea nevoie Marcela de-aşa ceva, dacă...? Să fi apărut totuşi un alt bărbat în viaţa ei?! În vreuna din săptămînile cînd se certaseră? Atunci... copilul...

— Ce-i cu paternitatea aia, ce ţi-a venit?

— Asta mă priveşte, sublinie Marcela.

— Ba mă priveşte şi pe mine! sări ca ars Dan. Cum adică, e sau nu e copilul meu?!

Marcela îl privea lung; părea mai repede amuzată.

— Mi se pare, spuse ea foarte scăzut, că... apare în ecuaţie un element... pe care ar fi trebuit să-l presupun. Ia te uită!... Da, da, observă ea, aşa cum făcea cînd descoperea ceva ciudat într-o cercetare. Da, da, am greşit. Te interesează pentru că e un copil *al tău,* nu?

— Păi cum să nu mă intereseze aşa ceva? făcu vexat Dan.

— Ei bine, mută-ţi gîndul! zise net Marcela. Eu vreau să cresc un om, nu un monstru.

— Monstru?!..

— Un monstru de egoism, de indiferenţă rece, de proastă creştere, de dispreţ pentru altceva, pentru *orice* altceva în afara persoanei *lui*! Nu, Dan. Copilul ăsta este şi va fi *al meu!* Eu îl voi creşte aşa cum trebuie. Va fi numai copilul *meu!*

— Constat că te-am molipsit! rîse înveselit Dan.

— Da, poate.. Cu-atît mai grav. Trebuie să ne despărţim definitiv, cît mai repede, încheie Marcela. Îşi luă singură fişele, reveni la masa ei şi începu să le trieze cu o linişte incredibilă.

Ei nu, lucrurile nu puteau fi lăsate aşa! A, nu! Deşi.. dacă nebuna asta chiar..? Era în stare să refuze, să... Da, era, o cunoştea bine, era!

Hm! Care fusese „mecanismul ascuns" ce declanşase „mutaţia" în cazul lui?... Aha, bine! Care era mecanismul ascuns ce putea declanşa o „mutaţie" în cazul Marcelei?... Îhî! Era totuşi femeie, era mamă acum, chiar dacă „în ciornă" deocamdată, deci...

Dan veni lîngă Marcela, răsuci scaunul pivotant cu spatele la masă şi o privi în ochi.

— *Sînt* capabil să mă schimb, zise Dan rar, hotărît. Copilul are nevoie de-un tată, Marcela, o ştii... Ai dreptate, trebuie să mă schimb şi-o voi face, adăugă el îngenunchind în faţa scaunului pe care stătea mama copilului său. O voi face, pentru copil...

şi pentru tine, Marcela, pentru că... nu ţi-am spus-o niciodată, dar... te iubesc. Mult. Jur că mă schimb din clipa aceasta!

Uşa se deschise— fir-ar a dracului să fie de uşă!— şi intră Alec Mariano.

— Afară! strigă Dan în genunchi. Ieşi afară, nu acum!!

Uite cînd îşi găsise năucul ăsta să vină! Avea şi-acum un aer de somnambul, stătea în uşă cu o geantă în braţe, escortat de nevastă-sa care-l adusese probabil pînă aici.

Marcela izbucni în rîs. Dan realiză că o scrîntise.

— Adică *vă rog* să reveniţi peste zece minute, schimbă el prompt macazul. Vă rog foarte mult, aţi nimerit rău, asta-i tot. Vă rog!

Nevasta lui Alec îşi reveni prima, antrenată probabil „în materie de ciudăţenii" de bărbatu-su, îl luă pe Alec de cot, îl scoase din cameră şi închise uşa în urma lor.

— *Ştii* deci să vorbeşti şi frumos! continuă Marcela realmente uimită.

Ei da, dacă trebuia... ştia. Colonelul acela voinic, Dumitrescu, îi zisese ieri o chestie cînd vorbise cu el: că „din o mie de moduri în care putem spune ceva, alegem din păcate modul cel mai prost, asta poate pentru că aşa am fost învăţaţi în copilărie!"

Ochii Marcelei îl priveau uşor îngustaţi. Dan simţi că avea să fie plesnit în clipa următoare, la drept vorbind... merita. Mîna subţire a Marcelei urcă însă încet spre umărul lui, îl mîngîie cu un gest ostenit, cu ochii închişi, ochi în care apăruseră lacrimi. Şi Dan îşi lăsă capul încet în poala femeii, îi cuprinse cu braţele şoldurile, rămase lipit de ea, lipit strîns.

*

— Ia spune-mi cum te simţi? auzi Dumitrescu în receptor vocea generalului Antoniu.

— Excelent! Mă gîndeam chiar acum să vă dau telefon. Cred că doctorii ăştia sînt nebuni, vor să mă ţină aici o săptămînă şi eu am venit din concediu ieri. Adică chiar azi... trebuia, îşi aminti colonelul.

— Păi, de! Dacă ai ajuns acolo dus de subalterni! rîse generalul. Cred c-au aranjat ei şi cu doctorii: să mai respire puţin! Dacă scapi doar cu o săptămînă, să zici mersi!

— Culmea, subalternul preferat m-a adus aici! Şi locotenent pe deasupra! bombăni Dumitrescu. Dar l-am rugat, vă rog şi pe dumneavoastră..., nu vreau ca ceilalţi să afle unde sînt. Nimeni n-aş vrea să afle, de fapt! Lui Vlad, Magdei şi Inei le-am dat zi liberă; Stoenescu ştie mai de mult, dar o să tacă. Mîine însă vreau să fiu neapărat la serviciu, s-aud reclamaţiile.

— Ce reclamaţii?
— Încep să cred că ieri n-am făcut nimic! se încruntă Dumitrescu. Altfel, după fiecare acţiune izbutită, pînă azi, primeaţi măcar două reclamaţii.
— A, fii atunci liniştit! zise Antoniu. Sînt vreo patru pînă acum!
— Ei, aşa mai da! aprobă colonelul. Magda...?
— Magda se pare c-a sedus pe cineva.
— Slăbuţ! aprecie colonelul. A făcut-o în scop profesional şi din ordinul meu, cunosc, rîse Dumitrescu. Mi-ar plăcea chiar să-mi seducă o dată pe cineva, dar... Atunci mi-aţi descompleta echipa!
— În mod incredibil, despre Vlad n-am azi nici o reclamaţie! se miră generalul.
— Mă tem că ieri n-a prea fost în formă. Mircea a furat o maşină, ştiu. Stoenescu?
— A ciobit în drum spre Giurgiu maşina unui diplomat.
— Pare să fie într-adevăr ghinionist, constată colonelul. E ceva grav?
— Nu. Nu ştii însă care-i a patra reclamaţie! parie Antoniu.
— A început şi Ina?!
— Nu. Nevastă-ta mi-a telefonat aseară după ce şi-a adus fata acasă.
— Aşa-mi trebuie! aprobă din nou Dumitrescu. Dar dacă mă mai reclamă, vă rog să nu-i spuneţi că sînt la spital, e mai bine.
— Ceri unui general să mintă?! se indignă Antoniu.
— În interes profesional şi de familie. Dac-o văd aici, ba încă şi cu Mirela..., simt că-mi va sări tensiunea de-acum. Iar eu vreau mîine să fiu la slujbă.
— Şi, una peste alta, cum a fost pescuitul ieri? schimbă vorba Antoniu. Ai prins măcar un somotei?
— Cred că... un somn bine crescut. De adînc! se lăudă colonelul.
— Ei, nu mai spune! Pînă la urmă ai să zici că-i nisetru!
— Ar fi putut deveni, medită Dumitrescu. Avea stofă, dar s-a ratat. O dată cu el am prins însă şi-un oblete, ba la urmă şi-o caracudă. Mint, o ştiucă bătrînă cu inelul de aur în burtă. Pe-asta de fapt Magda şi Vlad au prins-o: cinstit vorbind, mi-au suflat-o de sub nas; au fost c-un pas înainte.
— Vlad sau Magda?
— Sînt greu de separat vreodată. De-asta stau aşa şi mă-ntreb: dacă s-ar căsători mîine... chiar mi-aţi descompleta echipa?... Ştiu regulile, dar... dacă şi legile Universului au excepţii...

— De! rîse generalul. „Regulamentele militare au fost gîndite să funcţioneze fără excepţii“! Asta parcă dumneata o spui mereu, nu?

— Nu puteţi da măcar speranţă unui convalescent?

— Crezi că totul depinde de convalescent?

— Nu, oftă Dumitrescu. Ordin să se căsătorească nu le pot da şi... oricum... n-aş face-o, dacă... Oamenii ăştia doi sînt inseparabili profesional, înţelegeţi?! Cum aţi fost dumneavoastră cu... Iertaţi-mă, spuse cu o voce scăzută Dumitrescu.

Era vorba de o femeie care nici măcar nu fusese ofiţer. Dar care-i murise lui Antoniu în braţe, pe cînd generalul era locotenent.

— Iertaţi-mă! repetă colonelul.

— Zic să aşteptăm „evenimentul“, se auzi vocea aparent liniştită a lui Antoniu. Pe care îl prevezi cam de mult. Şi după aceea... să analizăm speţa.... din toate unghiurile. E bine aşa?

— Da, oftă din nou Dumitrescu. Sper însă că nu e cazul să rămîn convalescent pînă la moarte pentru a nu reveni asupra acestei decizii pe care aţi luat-o. Că atunci... iarăşi îmi descompletaţi echipa lipsind-o de-o piesă încă importantă.

— Eu cred că vinzi pielea ursului din pădure! rîse generalul.

— Dacă-mi daţi o puşcă... mai vedem.

— Daa?!... Păi.... Dacă ai coordona, să zicem, *două* echipe, una condusă de Vlad, alta de Magda? Vin nişte puşti din şcoală acum....

Eh, de-aia era Antoniu general! Uite că, văzută din alt unghi, „speţa“ nu era nerezolvabilă. Vlad avea dreptate spunînd că „dacă vrei cu adevărat, nu există problemă fără soluţie!“

— E perfect! Vă mulţumesc mult! zise Dumitrescu.

— Bun! Ţi-am dat şi puşcă! Acum să vedem ce zice şi ursul ăla cît uşa! încheie Antoniu.

Trei minute mai tîrziu, Dumitrescu se învîrtea prin cameră întrebîndu-se cam cum ar fi putut s-o şteargă el din spital „cît mai curat“. N-avea la îndemînă decît telefonul. Ei, dar... dacă ar rezolva şi „speţa“ asta a lui....? Trei, patru telefoane, care...

Se simţi în clipa aceea privit. Întoarse capul. În uşă apăruse doctorul Oprea. Hait, nu era de bine, nu, deloc!

— Obiectul acela, zise Oprea uitîndu-se drept la telefonul de pe măsuţă, cred că este o bombă.

— Nu e! îl apără Dumitrescu. Am vorbit adineauri şi mi-a adus numai veşti bune.

— Se preface! E cu efect întîrziat, o bestie perfidă, nimic mai periculos, crede-mă pe mine! îl asigură Oprea, îndreptîndu-se spre telefon.

— Te rog mult să-l laşi! ceru colonelul.

Doctorul se opri, îl privi lung. În urmă cu vreo 25 de ani, Oprea intrase, nevinovat, într-un necaz mare. Existau doi „martori“ care voiau să-l „bage la apă“ și fuseseră la un pas să reușească.

— Ascultă-mă! zise scăzut doctorul. Îți amintești ce mi-ai spus acum un sfert de veac?

Din păcate... își amintea.

— Eu îmi amintesc fiecare cuvînt, spuse rar Oprea: „Nu vorbi prostii, nu mă învăța unde nu te pricepi, ascultă-mă orbește dacă vrei să scapi!“ Așa mi-ai zis.

— Eram mult mai tînăr și mai repezit pe-atunci, se scuză Dumitrescu.

— Eh, eu sînt mai bătrîn acum, știu ce ești în stare să faci cu telefonul. Iar altceva nu-ți mai spun, încheie Oprea; smulse cu o mișcare firul din perete și rezumă simplu: Crede-mă, Marine— nu-mi place să mint pacienți ca tine— *e necesar!* O să te investighez complet, să vezi ce-o să-ți placă!

*

— Ce-i cu tine? făcu nedumerită Geta. Credeam că vii măcar cu un buchet de flori, după....

— Ascultă! Colonelul Dumitrescu e la spital. Inima. Doctorii spun că-i „destul de grav“, preciză Mircea. Tu ce înțelegi din asta?

Medicinista se așeză pe canapea lîngă el, tăcu un timp, spuse apoi atentă, cu o voce răgușită subit:

— Că s-ar putea să fie grav.

— Ei bine! sări Mircea în picioare. Atunci să știi că dacă-l mai sîcîi vreodată cu prostiile tale, direct sau prin mine, pun în aplicare ce mi-a spus.... căpitanul Zețaru și nu numai el. Te bat cu centironul de n-ai să mai poți sta pe fund! Ah, dacă-l ascultam eu de-acum șase luni! făcu Mircea plimbîndu-se prin cameră. Geta îl privea cu sprîncenele mult ridicate, de parcă îl vedea prima oară. Mircea încheie: Și-acum, astea fiind condițiile, că de cuvînt știi că mă țin, vrei să mă iei de bărbat sau nu?!

Geta se ridică încet de pe canapea. Se apropie zîmbitoare, dar constată că locotenentul avea o față de piatră. Îi trecu mîinile încet pe după umeri, îl sărută. Dar Mircea rămînea stei.

— Dragul meu, zise ea șoptit. Unei cereri în căsătorie atît de promițătoare... nu pot rezista! Haidem la spital! Unde e?

*

Întins pe patul tare, cu un braț sub cap, Fredy privea colțul de sus al celulei.

Ajunsese deci aici. Intuise! De fapt, văzuse doar ca o posibilitate existenţa lui pe acest pat tare într-o celulă. Se întrebă acum dacă ieri dimineaţă, în loc să alerge ca un descreierat după prostovanii de Rizea şi Zeno, ei, ce-ar fi fost *dacă*... ar fi luat-o de mînă pe fata cu ochi de madonă şi trup de sirenă de la restaurant..., ar fi dus-o la prima casă de mode şi-ar fi plecat după aceea cu ea în maşină la Sinaia sau Poiana Braşov? L-ar fi urmat proasta mică? Era convins că da. Ar fi petrecut o săptămînă pe cinste, cheltuind fără să-i pese fondurile secrete ale serviciului care-l trimisese aici, ba i-ar fi făcut să turbeze şi pe băieţii colonelului Dumitrescu — inclusiv pe fata cu ochii viorii —, care n-ar mai fi priceput nimic. Ar fi expediat-o apoi pe tînăra silfidă înapoi la Bucureşti, la restaurantul ei, iar el... ar fi intrat frumos cu maşina, din plină viteză, într-un zid.

Ratase. Ratase această posibilitate de-a încheia inteligent o viaţă neinteligentă în care risipise..., risipise tot. Acum stătea şi privea colţul acela al celulei pe care avea să-l mai privească încă multe, multe zile şi nopţi, văzîndu-l sau nevăzîndu-l, şi aşteptînd... aşteptînd unicele „evenimente“ care mai puteau surveni în viaţa lui: scoaterea, din cînd în cînd, la un interogatoriu.

*

Barca luneca lin, despicînd apa care părea „o marmură verzuie“. Se îndepărtaseră de ţărm, chit că şi ţărmul era puţin populat azi, luni la prînz. Soarele ardea nemilos.

— Despre ce partidă spuneai? se interesă Vlad.

Magda, care se instalase pe bancheta de la pupa, mormăi înciudată:

— Una în care am fost făcută mat... cu propriile arme.

Mat! Hm! Magda juca rar şah — deloc rău cînd se concentra, dar nu rezista mult, se plictisea repede —, ieri însă oricum nu avusese timp de şah. Cu colonelul Dumitrescu făcuse acea „partidă“ desigur şi luase chelfăneală ca întotdeauna. Asta pe Magda o înfuria, nespus.

— A! făcu dezamăgit Vlad. Credeam.... Aud că e o epidemie în Capitală. Nu de gripă, ceva mult mai rău! De-aia probabil mă gîndisem că despre o partidă de căsătorie era vorba, lansă el trăgînd leneş la rame.

Magda îşi răsuci capul, îl ţintui cu privirea viorie, acum dintr-o dată întunecată. Da, greşise aducînd vorba despre aşa ceva. Magda îi spusese cîndva că este „o măgărie să-i vorbeşti despre căsătorie unei femei nemăritate, dacă n-ai de gînd să te însori cu ea“. El se luase atunci de-o secretară care nu părea să împărtăşească opinia Magdei.

— De unde ai cămaşa aia? N-ai cumpărat-o tu! zvîrli brusc companioana lui de plimbare nautică.

Jucase tenis toată dimineaţa. Asta, spre deosebire de Magda care preferase să doarmă şi „să facă un pic de ordine în casă". Mă rog, plăcerea ei dacă nu-şi găsise o proprietăreasă ca a lui! Numai că, după atîta stat în soare, acum, în barcă, îşi luase pe el o cămaşă ca să nu „se ardă"! Cămaşa era cumpărată de Elsa, într-adevăr.

Asta fusese în urmă cu doi ani, o întîlnise pe Elsa pe bulevard. Elsa — o arhitectă tînără şi un excelent camarad, pe care o cunoştea de 12 ani — era disperată atunci că n-avea la ea bani să-şi ia o bluză. I-o cumpărase, Elsa îl prevenise că acceptă banii ca împrumut, o săptămînă mai tîrziu, exact în ziua cînd promisese să-i restituie banii, Elsa îl chemase la ea şi vrusese să-i dea cele cîteva sute de lei. Refuzase.

— Ascultă, nu primesc bani de la bărbaţi! făcuse scurt Elsa. Te rog!

— Nici eu de la femei, rîsese el.

Ea insistase.

— Bine atunci! Mi-am închipuit! Dacă e „cadou", îţi fac şi eu un cadou!

Şi Elsa scosese o cămaşă tărcată, foarte modernă altfel, cu tot soiul de figuri geometrice multicolore, pe care trebuise pînă la urmă să o primească şi pe care o zvîrlise în şifonier. Azi îşi zisese că „la ştrand mergea".

— De ce crezi că n-am cumpărat-o eu? întrebă Vlad.

Magda îşi întoarse năsucul dispreţuitoare, îşi scutură pletele ca smoala; considera probabil că nu merita măcar să-i răspundă.

Arăta grozav azi cu banda aceea azurie pe frunte, ca o indiancă — şi-o legase „pe post de caschetă", să poată înota —, era şi într-un costum de baie negru cu margini înguste albastre, care-i punea în evidenţă trupul alb, perfect. Avea exact atîta grăsime cît să nu arate slabă, să-i acopere muşchii de animal tînăr şi sprinten. Era partenera lui în exerciţiile la sală. Ceilalţi se cam fereau de Magda, care lupta aproape sălbatic! Lua antrenamentele foarte în serios, cam... ca tot ce făcea.

— Ia ascultă! Tu de ce nu te-nsori?

Na! El greşise — greşelile se plăteau —, discuţia luneca acum pe un făgaş prăpăstios.

— N-am descoperit încă..., zise reflex Vlad, dar se opri întrebîndu-se ce putea spune pentru a nu o înfuria mai rău sau... şi mai grav ar fi putut fi, dacă Magda...

— Aşa am presupus şi eu! limpezi Magda. Ce-ai zice să te-nsor? atacă ea frontal.

Nici măcar nu zîmbea — şi dacă ar fi zîmbit îngereşte cum ştia s-o facă, tot atît de fatală era cascada spre care se îndrepta această barcă în care erau. Atenţie, pericol! Mare! Ar fi fost suficient să comită el încă o greşeală, să întrebe „cu cine“, Magda să spună simplu „cu mine“, pentru ca relaţiile lor să fie definitiv compromise. Lui nici prin cap nu-i trecea să cadă pradă „epidemiei“, iar o femeie nu uita niciodată un asemenea refuz, fie ea chiar şi Magda!

Vlad se îngrozi. Nu pentru că se contura perspectiva de a fi cerut în căsătorie, i se mai întîmplase — femeile astea moderne deveniseră de-o agresivitate spăimîntătoare! alarmantă! —, cu Magda însă nu putea fenta în stilul lui caracteristic, îl cam cunoştea. Stătea ea cuminţică şi inocentă, relaxată, picior peste picior, cu braţele pe marginea bărcii, dar era capabilă să reacţioneze imprevizibil, ca o panteră neagră pe care... nu prea era indicat să încerci s-o mîngîi.

De ce nu s-ar fi însurat cu ea, în definitiv? Era nu numai o femeie foarte frumoasă şi foarte inteligentă — fenomen absolut rarisim —, dar şi corectă, ar fi devenit probabil devotată ca un cîine omului cu care s-ar fi măritat, o cunoştea. Dar o cunoştea bine. Dacă l-ar fi pus dracu' să mai greşească şi el... tot atît de probabil Magda nu l-ar fi iertat, n-ar fi uitat în orice caz, în veci! Iar de ascuns ar fi fost greu să-i ascundă Magdei ceva — oricui orice, nu Magdei însă! În cei doi ani şi jumătate de cînd lucrau împreună, el venise în echipă după Magda, femeia asta „îl citea“ dintr-o privire! Se ţesuse între ei un fel de legătură cvasitelepatică, Magda mai ales simţea cînd era în dificultate, el o salvase, de asemenea, din situaţii dificile, apărînd la momentul oportun...

— Ce pierdeţi voi, mă, însurîndu-vă? extinse ofensiva Magda. Întrebarea fusese scrîşnită parcă, duşmanul împresura strîns: Că vă spală cineva batistele şi ciorapii?!

Nu adăugase „şi izmenele“, era şi pudică pe deasupra! Magda nu făcea fasoane ca alte femei cînd cineva se întîmpla să scape un cuvînt în prezenţa ei, dar „evita să rostească ce nu era strict necesar să fie aspru“, dintr-o pudoare naturală, de femeie normală.

Da, era o posibilă nevastă „de cursă lungă“ şi-o amantă „cu resurse“, inteligentă şi pătimaşă, neobosită... *Poate* chiar şi o bună gospodină ar fi fost în stare să devină?! Deocamdată — după propria-i mărturisire — „bucătăria n-o îmbia deloc“! Cu ce dracu' s-o fi îmbiat, de fapt, bucătăria?! El unul nu-şi gătea, dar învăţase tot de la maică-sa adoptivă, nemţoaica fenomenală de care avusese norocul să dea cînd era copil, cîteva trucuri eficiente în „arta culinară“ — învăţa pe atunci, fără măcar să rea-

lizeze c-o face, fizica şi limba germană în bucătărie sau în grădina casei, cu femeia aceea sclipitor de deşteaptă care ştia să facă lecţii amuzante din orice fleac. Şi încercase în urmă c-un an să-şi epateze prietenii, prietenele, gătindu-le! Reuşise să pregătească un prînz acceptabil, poate chiar mai mult decît atît, dar constatase că-şi risipise *o dimineață întreagă* pentru a se înfuleca totul într-o oră! Era o pierdere de timp fantastică, o înţelegea deci pe Magda, deşi era sigur că, odată căsătorită, ea şi-ar fi făcut timp şi pentru bucătărie, eventual ajutată de el!

Ha! El în bucătărie! Cu şorţuleţul în faţă! El printre scutece întinse domestic la uscat! Ei, hai c-o lua razna, se prostise, începuse să se molipsească, nu, nu era de analizat, de conceput măcar o asemenea perspectivă, asta nu, era o soluţie cu totul falsă, net dăunătoare, care... *nici nu putea exista!*

— Văd că te-am redus complet la tăcere! rîse Magda, dar zîmbetul gurii cu dinţi impecabili se topi subit, ochii Magdei se îngustară: Ia spune drept, te sperie şi pe tine o femeie deşteaptă, ca pe toţi idioţii?!

Era ecoul altei discuţii de-a lor. O colegă dintr-un alt serviciu se despărţise, fusese părăsită puţin înaintea nunţii de-un tip care-i mărturisise plîngînd că „e prea inteligentă pentru el". Magda constatase, generalizînd imediat după obiceiul ei, că „femeile proaste se mărită mult mai repede! Deplorabil pentru bărbaţi!" Sau, zisese ea, „probabil că femeile deştepte nu-s suficient de isteţe ca să facă pe toantele cu tembelii adoraţi".

Ceva adevăr în teoria asta era. La drept vorbind, nu i-ar fi convenit nici lui să ia de nevastă o femeie mai inteligentă decît el. Dar nu era cazul. O scosese pe Magda „de urechi" de cîteva ori din afaceri periculoase, o bătea sistematic nu numai la exerciţiile de judo, dar şi în controversele zilnice, nu era deci nici asta, dar atunci... ce naiba era?

Ce să fie, Magda era o femeie cum nu întîlnise alta, dar *nu se vedea pe el om însurat şi pace!* Asupra căsătoriei, *unghiul* din care vedeau lucrurile el şi Magda era diferit!

— Magda, tu eşti o femeie excepţională, începu Vlad, dar sesiză că iarăşi greşise.

Magda intui fulgerător urmarea şi pufni în rîs:

— Eu?! Ha! Nu cumva crezi că de mine vorbeam?

Nu, pe naiba! Era însă bine aşa, Magda găsise soluţia pentru a ieşi din impas.

— Crezi chiar, dragul meu, că aţi descoperit modalitatea de-a scăpa de mine, de-a mă goni din echipă?! Sau tu vrei un motiv s-o ştergi? La Datu?!

Iată un aspect — secundar — la care nici nu se gîndise! Da, conform regulilor, într-o echipă nu se lucra „în familie"! Dar

atunci?... Cum? Chiar își propusese Magda „să-l însoare"? Cu altcineva?! Aiurea! Se vedea din ochii ei că nu.

— Sper că nu te-apuci să mă ceri în căsătorie, te-aş refuza! preveni Magda sărind în picioare. E clar? făcu ea. Începuse să clatine barca tot mai tare, privindu-l cu ochi care sclipeau ciudat, rîdeau acum ochii aceia, dar ştia el rîsul ochilor Magdei.

— Potoleşte-te, răstorni barca!

— Ei şi?! zvîrli Magda.

Stătea cu un picior pe fundul bărcii, cu celălalt sprijinit de marginea ei, clătina tot mai puternic mica ambarcaţiune!

— Magda!!

— Apropo de căsătorie, rîse sfidător Magda continuîndu-şi jocul. Nu-ţi face griji, eu mă mărit luna viitoare!

Ce?! Minţea. Deocamdată... Magda stătea în stînga, Vlad se trase în partea dreaptă pentru a contrabalansa, vru să se ridice şi el în picioare, drăcoaica prinse însă momentul pentru a sări brusc cu ambele picioare pe marginea dreaptă a bărcii deja dezechilibrate, îşi luă avînt, sări în apă o dată cu el, care se trezi de fapt cu barca răsturnată-n cap.

Cum adică să se mărite luna viitoare? Oh! Cămaşa nouă de la Elsa! Se aflau aproape de o insuliţă, apa era verde, plină de mătasea broaştei sau ce-o fi fost aia, Elsa n-avea noroc şi pace nici măcar cu darurile pe care le făcea! Îşi aminti că-n urmă cu vreo şase luni, îndrăgostită pînă peste urechi de-un tip „fermecător", zicea Elsa, „de stupid", adăuga el, arhitecta se măritase de la o zi la alta c-un idiot care se dovedise a fi beţiv şi care o chinuia deja lamentabil. Culmea, mai rămăsese şi însărcinată cu beţivul.

Cînd scoase capul din apă, Vlad o văzu pe Magda înotînd nu în brasul ei „de clasă" — înota excelent altminteri —, ci într-o voinicească îndîrjită, făcînd risipă de forţe. Asta o trăda. Despre ea fusese totuşi vorba în mod cert în propunerea mascată de căsătorie. Se îndepărta spre malul opus pînă la care erau vreo sută de metri. Şi-avea să iasă pe mal, să se facă ghem, cu genunchii la gură, privind încîntată la eforturile lui de-a întoarce barca în poziţia normală. Operaţie care nu se dovedea a fi chiar atît de simplă pe cît părea. De răsturnat se răsturna mai uşor barca asta nemernică! De, ca întotdeauna! Şi să te însori era mai uşor decît să divorţezi!

Vlad urcă pe malul micii insule şi privi în jur. Norocul îl ajuta încă o dată. Zece metri mai departe, vreo şase fete tinerele de tot jucau volei în cerc, alte patru, mai voinicuţe, săreau coarda de mama focului. Nici un bărbat! Cum se rătăcise populaţia asta eminamente feminină aici? Era un lot sportiv? Adus de antrenoarea care le dorea departe de „ispite"?

Vlad îşi scose cămaşa şi o flutură deasupra capului ca pe un steag al disperării.

— Hello! strigă el surîzător. Cine salvează un biet naufragiat?

Planul era deja gata. Patru corzi înnodate şi trecute peste o ramură a salciei de deasupra bărcii... Arhimede parcă spusese „Daţi-mi un punct de sprijin şi răstorn Universul!“ Eh, dacă exista punctul — braţul salciei —, aveau să întoarcă şi ei barca, fetele urmau să-l ajute, ce naiba, conform zicalei: „nu s-a născut fimeie să lase bărbat să pieie“!

Le văzu venind cu feţe vesele şi curioase spre el. Aveau să-şi continue pregătirea fizică trăgînd puţin de frînghie. Un fapt devenea cert: ajunsă pe mal, Magda n-avea să mai asiste încîntată la zbuciumul lui. Ei nu, deloc n-avea să mai rîdă!

Planul era perfect. Dar... Avu senzaţia, absolut stranie, electrizantă, că ceva nu era în ordine; *că ar fi făcut o greşeală gravă!* Nu, ar fi fost prea mult. Excelase suficient în măgărie pe ziua de azi, chiar dacă finalul discuţiei fusese salvat, dar asta datorită isteţimii Magdei. Acum însă Magda *nu ar fi suportat* spectacolul de readucere a bărcii pe linia de plutire de către cele zece ajutoare prospăţele! Din nefericire — sau din fericire? — Magda făcea parte din femeile deştepte, dar care ar fi fost în stare de-o prostie cît ea de mare simţindu-se lovită a doua oară în amorul propriu în acelaşi sfert de ceas.

Ce prostie? Oricare, cu Magda nu puteai şti niciodată, oamenii dintr-o bucată se pricep să comită uneori prostii hotărîtoare printr-un bizar „revers al medaliei“, ăsta este stilul lor.

Auzi ce să-i treacă prin cap, luna viitoare...! ... Ei cum, ce bărbat era ăla — în afară de el, fireşte — care să fi meritat s-o ia de nevastă de Magda? *Nu exista!* Ce păcat că acel blestemat *unghi...!*

Eh! Planul era deci perfect, dar nerealizabil. Se mai întîmpla.

Vlad făcu un semn amical sportivelor, îşi abandonă cămaşa, sări cu un plonjon lung în apă, începu să înoate cu mişcări largi spre malul opus.

Ce se întîmpla *de fapt?* Amica lui, *Şansa,* îi scosese în cale o femeie ideală — mă rog, cît de ideală putea fi o fiinţă umană —, o femeie totuşi ideală care considera că *în locul unei prietenii pe deplin convenabile, amoroasă ori ba* — dacă amoroasă, cît putea ţine, amorul nu dura o veşnicie, nu? —, *ar fi trebuit să-i devină nevastă!* El unul nu considera că-i bine să se-nsoare. Ei, nu considera şi basta — *de ce oare?* Aprecia că în meseria pe care şi-o aleseseră amîndoi era mult mai normal ca omul, bărbat sau femeie, să fie *nepereche!*

Ştia însă că *Şansei* nu-i bine să-i dai cu piciorul; te putea plesni să nu te vezi, să te zgîrii după aia pe ochi o viaţă! Dacă mîine una din maimuţele pe care le întîlnea îi punea un plod în braţe sau recurgea la alt truc — femeile erau mai toate şmechere, tenace şi foarte inventive cînd urmăreau un scop personal —, ei bine, nu i-ar fi venit atunci „să-şi facă harachiri"?!

De ce oare fugea el de însurătoare „ca dracu de tămîie"?! Care era „cicatricea psihică" ce-l marcase şi cînd? În copilărie? Unde? Pe maică-sa adevărată nu şi-o amintea aproape, taică-su nu se răcăsătorise după ce-i murise nevasta, iar „mama lui adoptivă", neoficial adoptivă, rămăsese de asemenea necăsătorită după ce-i murise bărbatul. Între ea şi „domnul Zeţaru senior" existaseră relaţii cordiale. Doar atît?! Era prea mic el pe vremea aceea pentru a-şi da seama? Se ascundeau de el foarte bine? Fapt era că — ei, ei, ei, ei!, apărea „reversul medaliei" — femeia aceea excepţională căreia îi datora educaţia, lipsa reală de prejudecăţi, mare parte din bruma de cultură şi de maniere pe care le avea, femeia aceea îi inoculase, poate fără să-şi dea seama, murise cînd el avea doar 13 ani, da, îi inoculase tacit şi... convingerea că „relaţiile cordiale" între doi oameni, bărbat şi femeie, erau mult mai de preferat decît căsătoria. Era oare aşa? Era atît de importantă educaţia primită de un copil între patru şi treisprezece ani... *pentru tot restul vieţii?!* Poate în altă familie sau în alt mediu şi Fredy ar fi devenit altceva?

Bine, dar, *dacă era aşa,* atunci cam ce educaţie aveau să dea el şi Magda unui eventual copil? *Cînd* aveau să dispună de timp pentru acel copil? Să-i facă educaţia cînd prindeau cîte o zi liberă, ca azi? Să-l lase în restul vremii „cu cheia de gît" sau încuiat în casă? Ori Magda trebuia să renunţe, măcar cîţiva ani, la... Ar fi făcut Magda asta? Şi *dacă* ar fi făcut-o, ar fi fost păcat, era la vîrsta cînd putea învăţa, pînă să se pensioneze Dumitrescu, enorm; colonelul era un pedagog înnăscut, un practician foarte bun, un om capabil, cu care învăţai să gîndeşti sincronizat, chiar dacă uneori Magda încă... *Dar*...Poftim! Iată că, aşa pedagog înnăscut, Dumitrescu avusese şi cu băiatul şi cu Mirela destule buclucuri, Stoenescu la fel cu flăcăii lui...

Le depăşiseră totuşi! Da, dar cu ce preţ!

Asta era viaţa, trebuia „să se încadreze în normal"? Magda considera, pesemne, aşa! În general, era o femeie înţeleaptă, avea dreptate *poate!* Şi-avea... avea să se şi-nsoare, fir-ar să fie, dacă... dacă nu reuşea să-i scoată Magdei din cap că n-are rost într-adevăr să plece unul din ei din echipă! Era un argument!

Dar Magda avea să găsească soluţia şi la asta. Găsea ea o idee, măcar să-l determine să se căsătorească, în secret, încălcînd regulile, şi tot găsea. Da, da, Magda era în stare!

De ce naiba unghiurile din care vedeau realitatea el şi Magda erau atît de diferite?! Asta să fi fost cauza nefericirii multor ființe umane?!...

Hai că începea să filozofeze asupra a ceea ce nu se pricepea, ce-l apucase?! Vlad scoase capul din apă şi constată că mai avea vreo zece metri pînă la mal. La malul pe care Magda ieşise, îşi luase pe braț banda azurie de pe cap, îşi storcea pletele negre de apă privind spre el.

Cum trebuia abordată oare acum discuția cu Magda? O soluție precis exista, trebuia văzut însă mai întîi cam „în ce ape se scălda Magda". Iar după aceea... la inspirație; inspirația de moment era specialitatea lui!

Magda făcuse vreo cinci paşi mai departe de locul în care ieşi el din lac. Părea să nici nu-l vadă măcar. Hm!

Se apropie de ea, o ajută să-şi potrivească banda cît mai „hoț" pe frunte.

— Te văd „copilele"! preveni Magda cam printre dinți; ochii totuşi îi rîdeau.

Vlad întoarse capul spre insuliță şi... Ia te uită! Sportivele se apucaseră să-i întoarcă barca şi singure, după un plan propriu. Două intraseră în apă, legaseră corzile de banchete probabil — ideea cu punctul fix nu le venise —, dar soluția rămînea la fel de valabilă; trăseseră mica ambarcațiune lîngă mal şi, poftim, o aduseseră deja în poziție normală!

Alt plan, *alt unghi* de-a vedea lucrurile — *malul* fusese punctul fix! Poate mai simplă, mai eficientă decît ideea lui... Iată că *unghiul diferit* din care oamenii vedeau *acelaşi fapt* avea şi avantajele sale evidente, „reversul medaliei" exista, ca în orice!

— Zi-mi şi mie, pretinse Magda, cum dracu le-ai convins atît de repede să se-nhame la treabă!? Şi de ce stai acum lîngă mine? Or să-ți răstoarne barca la loc!

De-asta fugise Magda mai departe şi se făcea că nu-l cunoaşte cînd ieşise el pe mal? Ochii Magdei rîdeau totuşi, cald. Apreciase că venise după ea, era ceva mai mult în ochii aceia decît apreciere. Vlad anunță zîmbitor, degajat:

— Abia-mi cresc acțiunile. N-au s-o răstoarne la loc, sînt fete bune. Mergem s-o recuperăm şi să te prezint?

— Dă-i pace! hotărî Magda. Nu cred c-are s-o fure C.I.A., o găsim mai tîrziu dacă nu ți-o aduc „fetele bune" cumva.

În afară de barca lor, nu mai era de fapt alta pe lac.

— Spune-mi..., începu Vlad, îşi imaginase un nou plan bun.

Magda intui însă direcția discuției şi i-o tăie scurt:

— Hai s-o lăsăm baltă! Bine? Mi-e foame de mor, ăştia au la bufet grătar. Vreau să beau şi-o bere.

Mai înţelege-le pe fiinţele-astea! Era o defensivă? O defensivă strategică?!

Îşi trecuse braţul subţire peste braţul lui, o porniră împreună pe mal. Magda anunţă pe un ton de nevastă:

— Îţi dau voie să bei şi-un coniac mic dacă vrei. Îl meriţi dragul meu, te-am înspăimîntat azi, nu?! Iartă-mă, nu se va mai întîmpla niciodată, promit! Punct şi la masă!

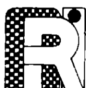
Aha! Defensivă strategică era, în mod cert! Iscusită. Îi lăsa de-aici înainte libertatea de-a hotărî ofensiva... pentru a nimeri în ambuscada fatală. Era pierdut. În acest domeniu cel puţin, strategia şi tactica feminină se dovediseră imbatabile de-a lungul veacurilor, dovadă existenţa familiei. Da, chestie de timp, dar era iremediabil pierdut. Numai că, viaţa trebuia privită cu umor. Fiecare pierdere avea şi reversul ei. Cum ar fi arătat oare „la cratiţă“ această născocitoare de idei? Îşi imaginase vreodată?

— *Sfîrşit* —

Redactor : ELENA MARINESCU
Tehnoredactor : NARCISA GRĂDINARU

Bun de tipar 16.07.1992. Apărut 1993
Coli tipar 13

Tiparul executat sub comanda nr. 20.191
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

EDITURA MILITARĂ

— Te pîndesc. Au să te aresteze, mai devreme sau mai tîrziu, zise Zeno.

— Ei şi ? rîse Fredy. Au mai făcut-o şi alţii. Îşi vor cere scuze după aceea, iar eu am să le cer să mă conducă cu o maşină la aeroport, să nu pierd avionul...

— Aş prefera să plec cît mai curînd, îşi încleştă maxilarele Zeno. Să nu-mi ceri însă mie să iau materialul !

— Nu, nu, nu, ar fi o greşeală, aprobă Fredy. În afară de mine — şi de Mark — nimeni nu trebuie să ştie ce joc faci, e mai sănătos. Va trebui totuşi să mă ajuţi. Ceva simplu, foarte simplu, rezolvabil într-o secundă, fără să fie nevoie să scoţi măcar un cuvînt.

— Sper că nu vrei să omor pe cineva !

598 +
2 TL

600 lei

ISBN 973-32-0246-0